

Châu Liên

Đi Qua Nỗi Nhớ

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Chiếc xe lăn bánh chậm rồi dừng hẳn trước sân một ngôi biệt thự sang trọng. Trừ trên chiếc Toyota bước xuống. Ngân Thủy giọng vui vẻ :

- Anh Nguyễn , lát nữa anh đừng quên ghé đến shop lấy gói hàng lúc này tôi bỏ quên đấy nhé.

Nguyễn - một anh chàng tài xế cao lớn , khuôn mặt ngời ngời trạc ba mươi tuổi - hắng giọng :

- Được rồi , tôi nhớ chứ.

Ngân Thủy nhí nhảnh :

- Lúc này tôi đã phone cho bà chủ shop, anh đến là họ đưa túi hàng ấy liền đó.Họ không gây khó khăn gì đâu.

- Vâng ...

Nghiêng đầu nhìn Nguyễn. Ngân Thủy giọng quan tâm :

- Giờ anh định đánh xe đi rửa à ?

Nguyễn gật đầu :

- Vâng ...

Ngắm nhìn chiếc xe bóng loáng , nước sơn màu đỏ như rực lên dưới ánh mặt trời. Ngân Thủy sôi nổi :

- Tôi thấy xe vẫn còn sạch mà.

Nguyễn hắng giọng :

- Tôi cũng thấy là như thế nhưng ông chủ yêu cầu tôi phải đem xe đi rửa định kỳ cứ nửa tháng một lần.

Ngân Thủy khẽ nheo mắt :

- Cho dù xe khg bẩn lắm ?

Nguyễn so vai :

- Đúng thế. Như cô chủ thấy đó , chiếc xe bóng như lau. Chỉ cần chùi sơ là được , nhưng ông chủ vẫn bảo mang xe đi rửa. Mỗi lần như thế mất nhiều thời gian lắm.

Ngân Thủy chu môi :

- Thế thì anh nói dối ba tôi là đã đem xe đi rửa rồi , ba tôi cũng đâu có biết.

Nguyễn tặc lưỡi :

- Tôi không thích nói dối.
- Một sự nói dối chẳng làm hại đến ai mà.

Nguyễn nhún vai :

- Vì ông chủ đã tin tưởng nên tôi không có lý do gì mà làm ngược lại điều ông chủ yêu cầu cả.

Ngân Thủy đang đưa chiếc xác trong tay :

- Anh thấy ba tôi như thế nào?

Nguyễn nhìn Ngân Thủy một cái. Nhận xét một người khác không phải là thói quen của Nguyễn, nhất là người ấy lại là ông chủ của mình.

Anh trầm giọng:

- Sao cô lại hỏi như thế ?

Ngân Thủy mỉm cười :

- Có đến mấy người tài xế trước đây đều chạy dài ba tôi và cho là ông khó tính. Chỉ có anh là làm được quá ba tháng. Vì thế tôi muốn biết là anh có dễ chịu khi làm tài xế cho gia đình tôi không ?

Nguyễn thẳng thắn:

- Đó là một câu hỏi khó trả lời.

Ngân Thủy chu môi:

- Tôi chỉ tò mò một chút thôi chứ cũng không bắt anh phải nói ra những suy nghĩ của mình đâu.

Nguyễn so vai. Anh đoán là Ngân Thủy cũng biết là anh phải cố đè nén lắm khi làm việc cho ông Vĩnh Phúc - ba của cô.

Nhìn thấy vẻ mặt trầm ngâm của Nguyễn, Ngân Thủy cười hồn nhiên :

- Bộ anh giận tôi hả ?

Nguyễn giật mình :

- Không.

Cô khẽ nheo đôi mắt đẹp :

- Ba mẹ tôi la tôi hoài vì cái tính tò mò thích hỏi này hỏi khác đấy.

Sập mạnh cánh cửa xe, Nguyễn trầm giọng :

- Chào cô ... Tôi đi lấy gói hàng của cô đây.

Ngân Thủy mỉm cười :

- Cám ơn ...

Đang tung tăng đi vào nhà, cô chợt xoay người lại :

- Quên nữa, trưa nay ba tôi có về không, anh Nguyễn ?

Nguyễn vội đáp :

- Không ...

Ngân Thủy cong môi :

- Vậy sao ?

- Ông chủ bận tiếp một khách hàng nên không dùng cơm trưa với bà và cô được.

Ngân Thủy lắc đầu cười :

- Tôi biết mà. Công việc của ba tôi làm lu bù vẫn không hết. Thôi anh đi đi ...

Nguyễn cho xe chạy ra khỏi cổng. Chỉ một lát sau, chiếc Toyota

bóng lộn hòa trong dòng chảy lưu thông trên phố.

Xoay nhẹ vô lăng. Nguyễn buồn rầu nghĩ đến tình cảnh của gia đình mình. Ba mất sớm , mẹ anh lại đau ốm liên miên nên gia cảnh ngày một khó khăn.

Thi tú tài xong , anh bị gián đoạn đến mấy năm giờ mới có điều kiện học tiếp đại học. Chỉ còn mấy tháng nữa là ra trường nhưng Nguyễn cảm thấy thời gian đó thật là quá dài đối với anh.

Anh không biết mình còn có thể theo đuổi được việc học không khi đồng lương tài xế của anh chỉ có thể chi phí thật tiện tặn cho cuộc sống của hai mẹ con chứ chưa nói gì đến những lần phải vào bệnh viện đột xuất của mẹ anh ...

Sau khi rửa xe xong và ghé vào shop lấy túi hàng Ngân Thủy bỏ quên , Nguyễn vội đánh xe về nhà.

Lúc này, Ngân Thủy đã xuất hiện thật trẻ trung trong bộ đồ short mày hồng phấn thật dễ thương.

Cười thật tươi , để lộ những chiếc răng đẹp và nhỏ nhắn cô chu môi hỏi :

- Họ có làm khó anh không ?

Nguyễn lắc đầu :

- Không. Cô là khách quen ở đó mà.

Ngân Thủy cười :

- Nhưng có lẽ cũng nhờ anh có vẻ lịch sự , đàng hoàng nên người Thu An mới tin tưởng đó. Hôm trước tôi cũng để quên túi đồ, nhờ một tên bạn trai cùng lớp lấy giùm không hiểu sao người Thu An lại không chịu đưa bắt tôi phải đích thân đến lấy.

Nguyễn nhún vai :

- Tài xế như tôi mà lịch sự chi cô chủ ? Cô không thấy là tôi đang

mặc một bộ áo quần tầm thường đó sao.

Ngân Thủy nhỏ nhẹ :

- Không cần phải sang trọng mới là lịch sự. Như anh thấy đó , có nhiều người ăn mặc thật diêm dúa hoặc diện thật keng nhưng đâu tạo được sự nể nang của người khác. Tôi thấy anh thật chừng chạc đàng hoàng.

Nguyễn nhún vai. Chiếc quần Jean và áo kaki màu đất của anh không có gì là đặc biệt cả.

Giọng anh lạnh nhạt :

- Cô chủ quá khen.

Ngân Thủy trầm giọng :

- Tôi chỉ nói sự thật thôi mà. Nhưng anh đừng gọi tôi là cô chủ đó nghe. Tôi không thích anh gọi tôi là cô chủ đâu. Gọi tôi là Ngân Thủy đi.

- Cô là cô chủ mà.

Ngân Thủy cười :

- Khổ ghê. Hết ông quản gia gọi tôi là cô chủ , nay đến anh. Tôi chỉ thích anh xem tôi như một cô em gái nhỏ mà thôi.

Trao túi hàng cho Ngân Thủy , Nguyễn trầm giọng :

- Gói hàng của cô đây.

Ngân Thủy nhã nhặn :

- Cám ơn anh nhé. Quên nữa, tôi muốn biết là anh có cô em gái nào không ?

Nguyễn so vai :

- Không.

- Em trai ?

- Cũng không.

- Bộ anh không có anh chị em gì cả hả ?

- Vâng...

Ngân Thủy bậm môi :

- Nếu thế , anh cũng giống tôi. Nhiều lúc tôi muốn có một ông anh hay một bà chị nào đó để chiều chuộng mình , nhưng như anh thấy đó ba mẹ tôi chỉ có một mình tôi.

Nguyễn trầm giọng :

- Thì cô vẫn được ông bà chủ và mọi người trong nhà chiều chuộng mà.

Ngân Thủy thở nhẹ :

- Có một ông anh vẫn thích hơn. Còn anh , anh có muốn có một cô em gái không ?

Nguyễn nhìn Ngân Thủy một cái :

- Không.

Cô lạ lẫm nhìn anh :

- Sao lạ thế ?

Nguyễn trầm giọng :

- Tôi không muốn em gái tôi cũng phải sống một cuộc sống khổ cực như tôi.

Câu trả lời của anh khiến Ngân Thủy thoáng buồn. Cô chợt nhớ rằng không phải ai cũng có một cuộc sống sung túc đầy đủ như cô.

Giọng cô rụt rè :

- Xin lỗi anh.

Nguyễn dịu giọng :

- Không. Cô có lỗi gì đâu. Mỗi người có một hoàn cảnh riêng.

Ngân Thủy băn khoăn :

- Nhưng anh không giận tôi đó chứ ?

Nguyễn trầm giọng :

- Có lý do gì để giận cô chứ. Cô rất hồn nhiên và dễ thương. Nếu cuộc sống của tôi đầy đủ , tôi sẽ ao ước có một cô em gái thật ngoan hiền. Không ai muốn sống cô độc cả , buồn lắm.

Ngân Thủy chớp mi :

- Nếu tôi muốn được là em gái của anh ?

Nguyễn giật mình :

- Cô giỡn chơi ?

Ngân Thủy xụ mặt :

- Bộ không được hả ?

Nguyễn thiếu đường kêu trời. Anh háng giọng :

- Cô là lá ngọc cành vàng , còn tôi chỉ là một người làm công của gia đình cô. Nếu cô đùa như thế , ông bà chủ sẽ nổi giận đấy.

Ngân Thủy mở to mắt nhìn Nguyễn :

- Nhưng tôi đâu có đùa , tôi nói thật lòng đó.

Nguyễn nhăn mặt :

- Tôi đi lo công chuyện của mình đây.

Ngân Thủy phẩy tay :

- Khoan đã , tôi vẫn chưa nói hết suy nghĩ của tôi mà. Đã từ lâu , tôi muốn có một ông anh như anh.

Nguyễn nghiêm mặt :

- Làm tài xế ư ?

Ngân Thủy có vẻ giận :

- Nếu anh không thích có một cô em gái như tôi thì thôi.

Thấy đôi mắt nai của cô ươn ướt như muốn khóc , Nguyễn dịu giọng :

- Thôi đừng bàn đến chuyện đó nữa.

Ngân Thủy bậm môi :

- Tôi thích có một người anh trai mạnh mẽ như anh. Có một ông anh như thế, lúc nào cũng có được cảm giác tin cậy không sợ ai bắt nạt.

Nguyễn nhượng mày :

- Nếu thế cô chỉ cần thuê ... vệ sĩ là yên tâm.

Ngân Thủy bật cười :

- Tôi biết là anh cố tình hiểu sai ý của tôi mà.

Nguyễn háng giọng :

- Chào cô ... Tôi đi lo công chuyện ông chủ vừa mới giao đây.

Ngân Thủy phát tay :

- Khoan đã ... Anh chờ tôi một chút.

Nguyễn nhìn cô :

- Chờ cô đi đâu à ?

Ngân Thủy giọng vui vẻ :

- Không ... Tôi vừa pha cho anh một ly cam vắt rất ngon. Anh chờ tôi một chút nghe. Có lẽ phải thêm một chút đường nữa vì cam cuối mùa , không được ngọt lắm.

Nguyễn vội nói :

- Không ... cảm ơn. Tôi không uống đâu.

Ngân Thủy kêu lên:

- Anh mà không chịu uống là không xong với tôi đâu nghe. Nãy giờ tôi đợi anh về là mang lên đó.

- Cô ...

Ngân Thủy ra lệnh :

- Anh đợi tôi , một chút thôi.

Nói xong , cô biến mất thật nhanh sau cánh cửa rồi quay trở lại với hai ly cam vàng óng.

Mỉm cười , Ngân Thủy hồn nhiên :

- Anh một ly, tôi một ly. Tôi thích uống nhiều đá, còn anh có thích uống như thế không để tôi đi lấy thêm đá nữa.

Nguyễn lắc đầu :

- Cám ơn. Tôi không uống đâu.

Lườm Nguyễn một cái thật dài nhưng rất hiền , Ngân Thủy cong môi :

- Bộ anh định khách sáo với tôi đó hả ? Tôi không thích anh như thế đâu nhé.

Nguyễn so vai :

- Không phải ... tôi...

Ngân Thủy cắt ngang :

- Không gì cả ... Nếu anh không chịu uống , tôi ghét anh lắm đó. Hay là anh chê tôi pha cam dở ? Cứ uống thử đi , anh sẽ thấy tôi cũng không đến nỗi tệ lắm. Mẹ tôi bảo con gái phải tập nữ công gia chánh, phải vào bếp. Tôi chưa kho cá nấu canh nhuyển như mẹ tôi và chị bếp nhưng pha một ly cam thật ngon thì dễ ợt.

Cực chẳng đã , Nguyễn đành bưng ly cam lên uống. Vừa đặt ly xuống, đã nghe

Ngân Thủy hỏi :

- Anh có biết tôi nghĩ như thế nào về anh không ?

Dù lâu nay cố tỏ ra lãnh đạm với mọi việc diễn ra chung quanh , thờ ơ với tất cả nhưng Nguyễn không giấu được tò mò. Anh không nghĩ là Ngân Thủy cũng có một nhận xét nào đó về anh khi anh chỉ là một kẻ làm công cho gia đình cô.

Hơi nhướn mày lên , Nguyễn gặng hỏi :

- Cô nghĩ sao về tôi ?

Ngân Thủy chớp mi :

- Tôi thấy anh không thích hợp với nghề tài xế chút nào cả.

Nguyễn ngọc nhiên :

- Bộ tôi lái xe ẩu lắm hả ?

Ngân Thủy lắc đầu :

- Không phải. Anh lái xe cẩn thận không ai bằng thì có. Ba tôi rất bằng lòng về anh. Tôi nghe ông bảo , anh có đầy đủ những đức tính của một tài xế giỏi. Vừa có lương tâm vừa có kinh nghiệm. Nói cho anh biết , anh là người duy nhất được ba tôi khen ngợi đó.

- Ông chủ nói như thế à ?

Ngân Thủy cười thật tươi:

- Anh nên nhớ ba tôi vốn hà tiện lời khen. Nếu ba tôi đã khen như thế chắc hẳn anh phải là một người được ông quý trọng.

Nguyễn so vai :

- Vậy mà tôi vẫn bị Ông chủ la dài dài.

Ngân Thủy nhướn mắt :

- Thế à ? Sao tôi không biết nhỉ ?

Nguyễn háng giọng :

- Cũng chỉ là chuyện lật vạt thôi. Như chuyện giờ giấc đón đưa ông chủ chẳng hạn. Một đôi khi ông chủ hẹn tôi đến đón giờ này , nhưng lại chờ giờ khác.

Ngân Thủy mỉm cười :

- Thế thì đâu phải lỗi do anh.

Nguyễn so vai :

- Nhưng cuối cùng tôi vẫn bị Ông quát cho một trận.

Ngân Thủy cười hiền :

- Trong nhà này đâu phải chỉ mình anh bị Oan, mẹ tôi và tôi cũng hay

bị ba tôi la một cách vô cớ.

Chợt nhớ ra lời nhận xét của cô lúc nãy , Nguyễn gặng hỏi :

- Vì sao cô nói là tôi không hợp với nghề tài xế ?

Ngân Thủy bậm môi :

- Tôi không biết. Nhưng tôi thấy anh khác với mấy người làm nghề tài xế lắm.

Nguyễn tò mò :

- Khác à ?

Ngân Thủy gật đầu :

- Vâng ...

Nguyễn hơi nheo mắt :

- Tôi khác họ như thế nào ?

Thay vì trả lời anh , Ngân Thủy hỏi ngược lại :

- Nhưng anh có thấy là anh có khác họ không ?

Nguyễn so vai :

- Tôi đâu có để ý đến chuyện đó.

Ngân Thủy bậm môi:

- Mấy anh chàng tài xế ăn nhậu say xỉn tối ngày đó. Anh đâu có như họ.

Nguyễn cố nhin cười :

- Sao cô biết là người Thu An hay ăn nhậu ?

Ngân Thủy chu môi:

- Tôi nghe người Thu An nói như thế. Người Thu An còn nói mấy anh chàng tài xế sống bạt mạng lắm, bỏ bịch lung tung.

Nguyễn suýt phì cười. Ngân Thủy là một cô gái hồn nhiên. Cái cách nói chuyện của cô khiến anh cũng vui vui.

- Cô nghĩ như thế là oan cho họ đấy. Đàn ông đôi khi cũng phải uống

một chút gì đó cho vui. Còn chuyện cặp bồ lung tung đâu phải là...
độc quyền của tài xế như cô nghĩ.

Ngân Thủy dẫu môi :

- Thế tại sao anh không uống rượu ?

Nguyễn cố nghiêm nét mặt :

- Sao cô biết là tôi không uống ?

Ngân Thủy lúc lắc mái tóc đổ ngang vai :

- Tôi có thấy đâu.

Nguyễn hơi cười:

- Nếu có uống , người Thu An ngồi trong quán rượu làm sao cô thấy
được. Biết đâu , lúc này tôi đã ghé một quán nhậu nào đó.

Cô hùng hồn:

- Anh đừng xí gạt tôi , tôi không tin đâu.

Chợt nhớ ra giờ hẹn của ông Vĩnh Phúc , Nguyễn vội đứng dậy :

- Tôi phải đi công chuyện cho ông chủ đây.

Ngân Thủy kêu lên:

- Anh chưa uống hết ly cam tôi pha mà. Tôi chưa cho anh đi đâu.

Nguyễn lắc đầu cười. Để làm vui lòng cô , anh liền uống cạn ly nước
một hơi. Uống xong anh khẽ nhăn mặt. Ngân Thủy chăm chú nhìn
anh :

- Đâu có chua mà anh nhăn mặt như thế. Tôi pha nước cũng không
đến nổi tẹt phải không anh ?

Nguyễn háng giọng:

- Cám ơn. Rất ngon.

Ngân Thủy cười vui vẻ:

- Lát nữa tôi cũng sẽ pha cho bác quản gia một ly cam đấy.

Nguyễn cố nhin cười nhưng không được. Nhìn anh không chớp mắt ,

Ngân Thủy gặng giọng hỏi :

- Sao anh lại cười?

Nguyễn chống chế :

- Đâu có.

Ngân Thủy xụ mặt :

- Rõ ràng là anh cười nhạo tôi mà.

Nguyễn háng giọng:

- Nếu pha cho bác quản gia cô nhớ là ...cho đường ít ít thôi.

Ngân Thủy nheo mắt:

- Bộ ly cam ...ngọt lắm hả ?

Nguyễn tỉnh tỉnh:

- Cô thử uống xem rồi biết.

Ngân Thủy nguẩy đầu:

- Tôi đang chờ đá tan ra mà.

Nhìn theo dáng cao lớn ngang tàng của anh. Ngân Thủy bặm môi suy nghĩ. Rồi bưng ly nước của mình lên. Suýt chút nữa Ngân Thủy sặc lên vì cười.

Trời ạ. Ly nước ngọt còn hơn một ly đường đậm đặc. Sao lại có thể ngọt như thế nhỉ ?

Quê không thể tả. Thế mà cô đã ép Nguyễn uống cạn hết ly. Có lẽ anh vừa uống vừa rửa cô ghê lắm...

Buổi chiều. Nguyễn đang lúi húi lau xe thì Ngân Thủy đi đến gần anh.

Cô mặc quần Jean và chiếc áo lửng rất dễ thương.

Ngẩng đầu lên , Nguyễn hỏi :

- Có gì không cô ?

Ngân Thủy ngắc ngư:

- Tôi xin lỗi anh ...

Nguyễn ngọc nhiên :

- Hả ? Chuyện gì vậy cô ?

Ngân Thủy gãi đầu :

- Chuyện ly cam hồi sáng mà.

Nguyễn nhượng mày:

- Vậy là sao?

Ngân Thủy chu môi:

- Nó ngọt quá.

Nguyễn cố nhin cười:

- Cam ngọt thì tốt chứ có sao đâu cô.

Ngân Thủy xụ mặt:

- Nhưng không phải ngọt do cam mà do đường.

Nguyễn tỉnh tỉnh:

- Tôi nghe người Thu An bảo đường có nhiều calori mà.

Không nhin được cười, Ngân Thủy bụm miệng lại:

- Anh đừng chọc quê tôi chứ.

Nguyễn háng giọng:

- Tôi đâu dám chọc quê cô.

Ngân Thủy bặm môi:

- Ly cam ngọt như thế sao anh không nói sớm. Mà thôi , ngày mai tôi sẽ pha một ly khác để anh uống thử xem. Khi sáng có thể là do đắng trí nên tôi cho quá nhiều đường đó thôi.

Nguyễn nhượng mày :

- Cô định đi đâu bây giờ à?

Ngân Thủy mỉm cười :

- Nhỏ bạn thân của tôi gọi điện thoại đến rủ tôi đi ăn kem với nó. Anh có thể đánh xe chở hai đứa tôi đi lòng vòng quanh thành phố chơi

một chút được không ?

- Đi ăn kem và hóng mát thôi à ?

Ngân Thủy chớp mi:

- Vâng. Chiều nay anh không bận chở ba mẹ tôi đi đâu chứ ?

Nguyễn so vai :

- Không.

- Anh chở tụi tôi đi được chứ ?

Nguyễn háng giọng:

- Cô chờ tôi một lát.

Lau tiếp mấy tấm cửa kính trên xe , Nguyễn đi đến vòi nước rửa tay.

Ngân Thủy xăng xái mở cửa xe. Ngồi trên băng ghế trước, cô nghiêng đầu nhìn Nguyễn một hồi Ngân Thủy chợt bật cười khúc khích.

Mở cửa ngòi sau vô lăng, Nguyễn tò mò hỏi :

- Cô cười gì thế ?

Ngân Thủy nheo mắt:

- Hồi trưa tôi nói với anh rồi đó , anh không giống một anh chàng tài xế chút nào.

Nguyễn hơi cười :

- Không ăn nhậu và cặp bồ lung tung ?

Ngân Thủy nheo mắt :

- Có lẽ cần phải kể thêm nhiều điểm khác biệt nữa. Như bây giờ chẳng hạn, nhìn thấy anh rửa tay thật cẩn thận sau khi lau mấy tấm kính tôi bỗng tưởng tượng anh giá như anh là một ... bác sĩ thì thích hợp hơn. Những anh chàng tài xế cầu thả ghê lắm chứ không như anh đâu. Anh làm tôi liên tưởng đến một bác sĩ sau ca mổ.

Nguyễn thấy tức cười. Anh không biết trong đôi mắt thơ ngây của

Ngân Thủy các anh chàng tài xế có giống con ngáo ộp không nữa.
Hết ăn nhậu say xỉn suốt ngày đến ăn mặc cầu thả và...dơ bẩn. Còn
những gì trong suy nghĩ của cô nữa , có trời mới biết được.

Giọng anh tỉnh bơ:

- Cô không biết đó thôi , tôi ghét nghề bác sĩ nhất trần đời.

Ngân Thủy tròn mắt :

- Sao thế ?

Nguyễn lại cố nhin cười:

- Vì phải ... rửa tay suốt ngày.

Ngân Thủy gặng hỏi:

- Bộ bác sĩ là phải rửa tay hoài hả ?

Nguyễn so vai :

- Tôi đâu có biết. Tôi mới vừa nghe cô nói đó thôi. Cô nói là nhìn thấy
tôi rửa tay , cô hình dung tôi ... giống một bác sĩ.

Ngân Thủy bặm môi lại để khỏi cười. Lạ thật. Cô không hiểu được
Nguyễn nữa. Cách nói chuyện của anh thật dí dỏm nhưng khuôn mặt
lại lạnh như nước đá. Thành thử cô không biết tính cách của anh ra
sao. Đằng sau vẻ mặt lạnh lùng nhưng rất quyến rũ ấy là gì? Sự thông
minh. Lòng hào hiệp. Hay là một tâm hồn hết sức khô khan ?

Nguyễn háng giọng:

- Cô sẵn sàng để đi rồi chứ. Có quên gì thì nói chứ đừng như mấy
lần trước, chờ xe chạy ra khỏi cổng lại la lên ...là bỏ quên đồ ở nhà.

Ngân Thủy nguýt Nguyễn một cái :

- Tôi đâu có muốn quên. Chỉ tại mỗi lần anh lên xe là nhấn còi réo gọi
nên tôi mới quên trước quên sau đó thôi.

Nguyễn hơi cười. Ngân Thủy là thế. Đỉnh đoảng một cách dễ
thương. Có lần chở cô đến tận trường , Ngân Thủy mới nhớ là cô để

quên sách vở ở nhà. Đi đánh tennis thì quên mất ...vợt. Anh không biết là sau này khi lấy chồng, trong ngày làm lễ cưới cô có ...bỏ quên chú rể ở nhà không.

Vỗ tay vào vào túi quần Jean , giọng cô hồn nhiên :

- Mà đi ăn kem thì có gì để quên. Chỉ sợ để quên tiền ở nhà nhưng tôi đã cẩn thận mang theo đây nè.

Nguyễn cố nhin cười. Vờ như không nghe cô nói , anh loay hoay bật công tắc máy.

Chiếc xe lăn bánh trên thảm sỏi trắng rồi chạy ra khỏi cổng.

Ngân Thủy quay tấm cửa kính xuống. Giọng cô trong trẻo ;

- Anh còn nhớ nhà của Thu An , bạn của tôi không?

Nguyễn gật đầu.

Anh cho xe chạy qua mấy con đường quen thuộc rồi dừng lại trước một ngôi biệt thự xinh đẹp.

Ngân Thủy mỉm cười:

- Anh nhấn còi giùm đi. Nghe tiếng còi xe của anh , Thu An phóng ra liền đấy.

Con nhóc có lẽ đang sốt ruột chờ.

Nguyễn vội làm theo lời cô. Chỉ một lát sau , có người đi ra mở cổng.

Nhưng không phải là Thu An mà đó là người giúp việc của Thu An.

Bà vội nói với Ngân Thủy :

- Cô Thu An có nhờ nhắn lại với cô là lúc này có việc phải đi gấp nên không đi chơi với cô như đã hẹn được. Cho cô ấy gửi lời xin lỗi.

Giọng Ngân Thủy thất vọng :

- Thế nào ? Thu An đi lâu chưa dì ?

- Khoảng năm phút.

Ngân Thủy xụ mặt:

- Sao Thu An lại không chờ cháu nhỉ ?

Ba giúp việc nhỏ nhẹ:

- Cô ấy có việc gấp mà.

- Cám ơn dì...

Nguyễn vòng xe lại. Anh quay sang Ngân Thủy như chờ lệnh của cô.

Ngân Thủy có vẻ mặt giận hờn:

- Chán ghê. Không hiểu tại sao Thu An lại không chịu điện cho tôi biết là nó không đi được để anh và tôi khỏi mất công đến đây.

Nguyễn trầm giọng :

- Biết đâu khi cô Thu An gọi điện đến cho cô , chúng ta đã rời khỏi nhà rồi.

Ngân Thủy thở hắt một cái :

- Có lẽ là như thế ... Chính Thu An rủ tôi đi chơi mà.

Nguyễn nghiêng đầu hỏi :

- Bây giờ tôi chở cô về nhà chứ?

Ngân Thủy cau kinh kêu lên:

- Không.

Chừng như vẻ mặt ngạc nhiên tột độ của Nguyễn khiến cô phải giải thích:

- Tôi chán ở trong nhà lắm. Như anh thấy đó, ngôi biệt thự thanh thang vô cùng. Vì thế , mỗi khi đi đâu với bạn bè tôi cảm thấy dễ chịu hơn là ngồi bó gối một mình trong phòng. Ba tôi thì bận rộn với những áp phe. Mẹ tôi thì suốt ngày ở trong phòng hoặc trong bếp. Tôi chẳng biết nói chuyện và chơi với ai.

Nguyễn dịu giọng:

- Cô còn có những người bạn thân , như cô Thu An chẳng hạn.

Ngân Thủy chép miệng:

- Nhưng đâu phải khi nào Thu An cũng ở bên cạnh tôi. Như bây giờ chẳng hạn , nó gọi điện đến cho tôi rồi lại biến đi đâu mất. Những lúc rảnh rỗi , tôi cảm thấy trống vắng kinh khủng. Không biết làm như thế nào cho bớt buồn.

Khẽ cắn môi , Ngân Thủy nói tiếp:

- Nhưng có lẽ mẹ tôi mới là người khổ sở hơn tôi nhiều. Mẹ tôi là một mẫu người sống theo bản phận. Tôi không tin là mẹ tôi đang hạnh phúc như mọi người đang tưởng.

Nguyễn lúng túng nhìn Ngân Thủy. Rất ít khi cô nói chuyện với anh theo kiểu tâm sự nỗi niềm như thế này. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô buồn. Hình như vẻ trầm tư trên gương mặt xinh đẹp khiến cô có vẻ là một thiếu nữ hơn là một cô bé hồn nhiên cười suốt ngày.

Anh chợt nhìn thấy cô dưới một góc độ khác. Và cảm thấy choáng ngợp bởi sự phong phú trong tâm hồn của cô.

Tròn mắt nhìn anh , cô thẳng thắn hỏi :

- Anh có thấy là mẹ tôi sống như một cái bóng bên cạnh ba tôi không? Sống như thế thì chán lắm phải không anh?

Vẫn lăm lăm gương mặt , Nguyễn so vai :

- Tôi không rõ lắm.

Giọng Ngân Thủy chùng xuống:

- Nếu sau này lấy chồng, tôi sẽ lấy một người đàn ông yêu thương tôi và không bao giờ chấp nhận làm một cái bóng lặng lẽ bên cạnh anh ta. Mỗi người không nên là một cái bóng của người khác. Sống như thế chán lắm phải không anh?

Nguyễn vòng tay lên vô lăng đăm đăm nhìn về phía trước.

Im lặng cũng là thói quen của anh. Anh không quan tâm đến ai trong gia đình ông Vĩnh Phúc. Với họ , anh chỉ là một người làm công mà

thôi.

Nhưng với Ngân Thủy thì vẫn có một chút gì đó quan tâm với sự ngại ngùng. Cô như là một thỏi nam châm cực đẹp mà bất cứ một người đàn ông nào cũng có thể là quặng sắt.

Không bao giờ quên được thân phận của mình. Anh không muốn đùa và thử sức trái tim của mình.

Thường xuyên gọi Ngân Thủy là ... cô chủ , Nguyễn muốn mối quan hệ của anh và Ngân Thủy phải tách bạch rõ ràng. Phải khoác một bộ mặt lạnh lùng khi nói chuyện với cô , theo Nguyễn đó chính là một khoảng cách an toàn cho trái tim của anh.

Im lặng một hồi, Ngân Thủy chột lên tiếng:

- Anh chở tôi đến quán kem đi.

Nguyễn quay lại nhìn cô, hơi ngạc nhiên:

- Cô đi một mình à?

Ngân Thủy so vai :

- Sao lại một mình. Tôi sẽ đi cùng anh. Anh sẽ vào quán kem với tôi.

Nguyễn lắc đầu:

- Không. Tôi sẽ chở cô đến đó nhưng không vào. Tôi sẽ đợi cô cho đến lúc đánh xe đi đón ông chủ.

Ngân Thủy kêu lên:

- Tôi muốn anh ăn kem với tôi mà.

Nguyễn háng giọng:

- Cô thông cảm. Tôi không thể.

Ngân Thủy nhìn anh chăm chú:

- Tại sao lại không thể chứ ?

Nguyễn nghiêm mặt:

- Tôi không thích.

Ngân Thủy nhìn sửng Nguyễn. Cách trả lời của anh khiến cô cảm thấy bức tức. Chưa có ai trả lời với cô một cách thẳng thừng như thế cả.

Cô giận hờn phán:

- Tôi mời anh nhưng nếu anh không thích thì thôi.

Nguyễn cho xe nổ máy. Lái xe thật chậm , anh khẽ liếc nhìn Ngân Thủy và chợt bắt gặp khuôn mặt ảm ức của cô.

Ba tháng làm việc cho gia đình cô là một thời gian không dài nhưng vẫn cho Nguyễn phần nào hiểu được tính cách mỗi người trong gia đình cô cho dù anh không quan tâm đến họ.

Ông Vĩnh Phúc, tính tình hơi độc đoán và có nhiều tham vọng. Bà Như Hoa chỉ là một cái bóng thầm lặng bên cạnh chồng.

Còn Ngân Thủy , cô không phách lối như các cô gái con nhà giàu khác. Ngây thơ và hồn nhiên. Đó là những gì anh hiểu về cô.

Đang giận Nguyễn kinh khủng, Ngân Thủy chợt tròn mắt khi thấy Nguyễn cho chiếc Toyota màu đỏ đỗ trước một quán kem cạnh bờ sông. Cô ngắc ngứ:

- Anh...

Nguyễn háng giọng:

- Tôi mời cô Nhưng thay vì ghé vào quán kem có gắn máy lạnh, cô thử vào quán bình dân này một lần cho biết.

Giọng Ngân Thủy vui vẻ :

- Ôi... Tôi còn mong đợi gì hơn nữa chứ ? Miễn sao có kem để ăn là được.

Nói là quán chứ thật ra chỉ là những bộ bàn ghế nhỏ lán chiếm vỉa hè.

Nguyễn chọn một chiếc bàn quay ra mặt sông.

Mỉm cười với Ngân Thủy, anh hắng giọng:

- Không có ba mươi mốt loại kem như kem ý mà cô thường ăn, ở đây chỉ có độc nhất một loại kem thôi.

Ngân Thủy cười thú vị :

- Thế sao ?

Nguyễn vẫy tay gọi chủ quán:

- Cho một đĩa kem. Nhiều đậu phụng.

Ngân Thủy ngạc nhiên:

- Anh không ăn sao?

Nguyễn so vai:

- Không.

Khẽ cắn môi , Ngân Thủy nhìn anh không chớp mắt:

- Thế anh ghé vào đây chỉ để làm vui lòng tôi sao?

Nguyễn trầm giọng:

- Có thể hiểu là như thế.

Cô chống tay lên cằm:

- Chúng ta về đi.

Nguyễn nhướn mày:

- Sao thế ?

Ngân Thủy chớp mi:

- Nếu anh không vui thì làm sao tôi nuốt nổi. Tôi rất ghét trở thành một con ngáo ộp. Tôi thì ngồi ăn, còn anh thì nhịn và ngồi sốt ruột chờ tôi ăn xong để đưa ra xe. Trời ạ , nếu anh vì tôi mà khổ sở như thế thì tôi thà nhịn còn hơn.

Nguyễn bật cười. Nụ cười làm khuôn mặt của anh mất đi vẻ lạnh lùng cố hữu. Trong một thoáng. Ngân Thủy chợt nhận ra là ở Nguyễn có một cái gì đó rất riêng, không giống những đàn ông khác. Mày rậm, cái

nhìn lặng lẽ như xuyên suốt ý nghĩ của người khác. Cô không tin là tâm hồn anh khô cạn như hoang mạc.

Anh mỉm cười:

- Tôi không thấy... khổ. Cô quên là tôi đã mời cô rất nhiệt thành sao. Được nhìn thấy cô vui là tôi vui lắm rồi.

Một đĩa kem trắng được tưới nước dâu thơm với thật nhiều đậu phụng được mang ra, bên cạnh là gói thuốc lá dành cho Nguyễn.

Anh lịch sự hỏi :

- Tôi có thể hút thuốc chứ?

Ngân Thủy mỉm cười:

- Vâng. Nhưng anh đừng quên là thuốc lá sẽ đốt cháy hai buồng phổi của anh đấy. Người ta đang tuyên truyền bài trừ thuốc lá đó.

Nguyễn mỉm cười:

- Thế thì tôi chỉ hút một điếu thôi.

Ngân Thủy hồn nhiên:

- Đó là quyết định sáng suốt. Sau đó, anh nên bỏ hẳn thuốc lá luôn đi.

Nguyễn ân cần:

- Cô ăn kem đi. Kem ở đây cũng không đến nỗi tệ đâu.

Khẽ cắn môi Ngân Thủy nhìn anh:

- Không bao giờ ăn kem., nhưng sao anh biết là kem ở đây cũng ăn... được?

Nguyễn cười nhẹ:

- Tôi căn cứ vào... số lượng khách hàng. Mỗi chiều, sau giờ tan học nếu chịu khó đi ngang qua con đường này cô sẽ thấy lời tôi nói là đúng.

Xúc nhẹ một thìa kem có tằm đường thơm mùi dâu nhấm nháp,

Ngân Thủy gật gù:

- Anh nói đúng. Kem ở đây cũng ngon đó. Nhất định mai mốt tôi phải rủ Thu An tới đây để giới thiệu. Nhỏ bạn tôi cũng như tôi, nó rất thích ăn kem. Nhất là khi được ngồi bên dòng sông như thế này.

Nguyễn cười:

- Nếu cô thích, ngày mai tôi sẽ lại chở cô và cô Thu An đến đây.

Ngân Thủy cười vui vẻ:

- Lát nữa tôi sẽ phone cho Thu An biết. Nhỏ bạn tôi có lẽ vui lắm đấy.

Nguyễn cười vui:

- Cô không hỏi tội Thu An đã cho cô leo cây sao?

Ngân Thủy khẽ nheo đôi mắt đẹp:

- Ừ nhỉ, tôi quên mất. Thế thì coi bộ phải chờ đến tuần sau thôi.

Không thể xóa liền cho nhỏ bạn tôi được.

Nguyễn lại cười:

- Nếu biết được có lẽ cô Thu An buồn lắm.

Ngân Thủy cong môi:

- Vì sao?

Nguyễn đùa:

- Vì mất một châu kem của cô.

Thế là cả cô và anh đều cười. Ngân Thủy lý lắc:

- Đùa một chút cho vui, nhất định là ngày mai anh phải chở tôi cùng Thu An đến đây đó nhé.

- Được thôi...

Nguyễn bật quẹt môi thuốc. Trước mắt anh là một Ngân Thủy thật hồn nhiên.

Cô thật đẹp với đôi mắt trong veo. Chiếc áo pull màu chanh cốm lửng ngang hông, quần Jean màu trắng. Thanh khiết. Tựa như một bông

hoa hồng trắng.

Nhắn nhần hạt đậu giữa những chiếc răng thanh mảnh , Ngân Thủy cười:

- Kem ngon lắm đó , thơm thơm mùi dâu. Tự dưng anh không ăn, tôi thấy cũng bớt ngon và hơi uổng.

Nguyễn đùa:

- Tôi đã xin lỗi cô về chuyện không ăn rồi mà.

Ngân Thủy chu môi:

- Thật là khó hiểu. Tôi không hiểu được tại sao những người đàn ông lại thích đốt hai lá phổi bằng mấy điếu thuốc hơn ăn kem, cho dù kem rất ngon.

Nguyễn lại mỉm cười. Có lẽ đây là lần đầu tiên anh nói chuyện nhiều với Ngân Thủy. Ngân Thủy có cách nói chuyện rất hồn nhiên. Anh thật khó mà giữ mãi vẻ mặt lạnh như ướp đá với cô.

Tiếng thìa lạnh canh chạm vào ly nghe như một điệu nhạc vui tai.

Nguyễn quay mặt nhìn ra dòng sông. Như thế anh chợt cảm thấy dễ chịu hơn khi đối diện với Ngân Thủy và soi vào đôi mắt trong vắt của cô (để cảm thấy một sự lo sợ ngấm ngầm nào đó bắt đầu nhen nhúm từ trái tim phong sương của anh.)

Một sự thôi thúc từ lý trí lạnh như băng khiến Nguyễn trở nên trầm tĩnh trở lại.

Giọng Ngân Thủy hồn nhiên:

- Anh có biết vì sao Vũ Tùng muốn cưới tôi ngay sau khi tôi ra trường không?

Nguyễn thờ ơ:

- Tôi không biết.

Ngân Thủy khẽ nheo mắt:

- Anh đoán thử xem.

Nguyễn so vai:

- Làm sao tôi biết được.

Cách nói chuyện hững hờ xa cách của anh không làm cô phật ý. Cô háng giọng phán :

- Tôi đoán là vì Vũ Tùng thấy gia đình tôi cũng khá giả như nhà của hắn. Nếu gia đình tôi nghèo chưa chắc Vũ Tùng đã muốn cưới tôi đâu.

Nguyễn buột miệng:

- Chưa chắc.

Ngân Thủy nghiêng đầu hỏi :

- Tại sao anh nói thế? Bộ không phải là như vậy sao?

Nguyễn trầm giọng:

- Vũ Tùng muốn cưới cô chỉ vì cô rất đẹp.

Ngân Thủy nhìn Nguyễn một cái. Nguyễn không phải là người đầu tiên khen cô đẹp, nhưng chẳng hiểu sao lời khen của anh làm cô cảm thấy bối rối. Cô cũng không hiểu đó lời khen hay... chê.

Cô dẫu môi :

- Ba tôi bảo tối nay tôi phải sang nhà Vũ Tùng để thăm ba mẹ của hắn, anh thấy có tức không ?

Nguyễn so vai:

- Cô không thể cãi lời ông chủ được đâu.

Ngân Thủy ầm ức:

- Tại sao tôi lại phải thăm ông bà Đức Bảo chứ? Anh không biết đó thôi. Tôi ghét Vũ Tùng kinh khủng. Mỗi lần thấy hắn phóng xe ào ào qua cổng, tôi bỗng thấy giận ghê gớm.

Nguyễn so vai. Anh cũng không có thiện cảm với Vũ Tùng. Đó là một

anh chàng khá điển trai nhưng có vẻ tự phụ , thích khoe của. Giọng anh quan tâm:

- Sao cô ghét hẳn ?

Ngân Thủy phán:

- Tôi cũng không hiểu nữa. Chỉ biết là không cảm được hẳn, nhất là mỗi lần nghe hẳn ba hoa kể về sự giàu có của gia đình hẳn.

Nguyễn soi vào đôi mắt đẹp như nhung:

- Vũ Tùng học cùng một lớp với cô à ?

Ngân Thủy thở hắt một cái :

- Vâng... Tôi không hiểu vì sao mình lại lọt vào mắt xanh của hẳn. Rồi tôi cũng không hiểu tại sao ba mẹ hẳn lại có ý muốn tôi và hẳn kết hôn với nhau. Trước đây ba mẹ tôi và ba mẹ Vũ Tùng đâu có thân nhau. Nhưng kể từ ngày Vũ Tùng "chấm" tôi, ông bà Đức Bảo bỗng hay ghé đến chơi.

Nguyễn trầm giọng:

- Nếu cô lấy hẳn cũng... được thôi.

Ngân Thủy tròn mắt nhìn Nguyễn:

- Được à ? Vì sao lại được?

Nguyễn so vai:

- Vì hẳn yêu cô Một tên đàn ông khi yêu , hẳn sẵn sàng hy sinh tất cả cho người mình yêu.

Ngân Thủy kêu lên:

- Không. Tôi thà chết còn hơn lấy hẳn. Tôi ghét hẳn lắm.

Nguyễn nhướn mày:

- Nếu cô không có quyền chọn lựa trong hôn nhân thì sao?

Ngân Thủy tròn mắt:

- Ý anh muốn nói là ba mẹ tôi ép tôi phải lấy Vũ Tùng chứ gì ?

Nguyễn gật nhẹ đầu:

- Có thể là như thế.

Giọng Ngân Thủy quả quyết:

- Tôi sẽ cắt tóc đi tu.

Nguyễn bật cười. Nhìn vẻ mặt ngây thơ của cô, anh hắng giọng:

- Cô không đi tu được đâu.

Ngân Thủy mở to mắt :

- Vì sao?

Nguyễn trêu:

- Đời nào Vũ Tùng chịu mất cô.

Không ngờ lời đe dọa của anh khiến Ngân Thủy cảm thấy bứt rứt lo lắng. Thả chiếc thìa nhỏ xuống đĩa , vẻ mặt cô trầm ngâm :

- Có thể là như thế thật. Giờ anh bảo tôi phải làm sao bây giờ?

Nguyễn chùng giọng:

- Tôi cũng không biết nữa. Nhưng người ta thường nói , hãy lấy người yêu mình hơn là người mình yêu. Biết đâu vì quá yêu cô , Vũ Tùng sẽ sẵn sàng làm bất cứ điều gì để mang lại hạnh phúc cho cô. Lần này thì Ngân Thủy giận anh thật sự. Cô đứng dậy giọng lạnh nhạt:

- Anh chở tôi về đi...

Nguyễn làm lành:

- Tôi chỉ muốn những điều tốt đẹp cho cô thôi. Bộ cô giận tôi thật à?

Ngân Thủy nói như khóc:

- Tôi ghét Vũ Tùng như thế nào anh cũng biết, thế mà anh lại xui tôi lấy hắn. Hay là anh cho tôi tâm thường không đáng một xu như hắn ?

Nguyễn hắng giọng:

- Tôi xin lỗi...

Ngân Thủy vụt đứng dậy đi ra xe.

Ngồi trên xe, Nguyễn cố bắt chuyện với Ngân Thủy vì biết cô đang giận anh nhưng Ngân Thủy cố tình day mặt sang ô cửa kính - cho đến lúc chiếc Toyota màu đỏ dừng trước cổng nhà...

Buổi tối.

Khi Nguyễn chuẩn bị đi về nhà bằng chiếc xe Dame cũ mềm thì từ trên bậc thềm Ngân Thủy bỗng ngoắt anh liên hồi và đưa ngón tay trở lên miệng ra hiệu cho anh giữ im lặng.

Nguyễn không hiểu vì sao cô gọi anh. Nhưng cũng có thể biết được là Ngân Thủy rất hồn nhiên ngây thơ. Có lẽ cô đã tạm quên chuyện cô giận anh hồi chiều.

Đi đến gần cô, anh hạ thấp giọng:

- Chuyện gì vậy cô?

Ngân Thủy nhăn mặt:

- Anh biết không, tôi mới bị ba tôi đưa cho một trận tơi bời.

Nguyễn nhíu mày:

- Về chuyện cô định tập lái xe hơi một mình hả ?

Ngân Thủy xụ mặt:

- Không phải. Chuyện hồi chiều.

Nguyễn ngơ ngác:

- Chuyện gì ?

Ngân Thủy giậm chân:

- Tôi chán anh quá! Sao anh quên lệ thế ? Cũng vì chuyện đó mà tôi ghét anh đấy.

Nguyễn cười :

- Tôi nhớ rồi. Chuyện Vũ Tùng chứ gì ?

Ngân Thủy thở hắt một cái:

- Ba tôi nhất định bắt tôi sang nhà Vũ Tùng.

Nguyễn tò mò:

- Sao nữa ?

Ngân Thủy xụ mặt:

- Tôi không chịu đi nhưng ba tôi la quá trời trời. Vũ Tùng còn phone đống là sẽ đón tôi nè, anh thấy tức ghê chưa?

Nguyễn an ủi:

- Nếu Vũ Tùng có chở cô thì cô cũng ráng đi với hắn. Cãi lại ông chủ là không được đâu. Cô biết tính ba cô rồi đó , đã ra lệnh là không được cãi.

Ngân Thủy ảm ức:

- Tưởng là anh sẽ tìm ra một cách gì đó để an ủi tôi , không ngờ anh còn xúi tôi đi với Vũ Tùng. Nếu tôi có ghét anh cũng không oan cho anh mà.

Nguyễn so vai:

- Tôi đâu biết làm thế nào để giúp cô.

Ngân Thủy nói lấy:

- Anh đâu có muốn giúp tôi.

Nguyễn cười hết nấc:

- Cô bảo tôi phải làm sao bây giờ ?

Ngân Thủy chột kêu lên:

- Tôi nghĩ ra rồi.

Nguyễn chăm chú nhìn cô :

- Sao?

Ngân Thủy nói nhanh:

- Tôi sẽ gọi điện thoại bảo Vũ Tùng không cần đến đón tôi. Tôi sẽ đi

với anh. Sang bên đó , anh không được rời tôi nữa bước. Thế nào Vũ Tùng cũng nản vì sự có mặt của anh. Hắn sẽ không thềm giữ tôi ở lại chơi lâu đâu.

Nguyễn lắc đầu cười:

- Cô không giống đó chứ ?

Ngân Thủy tỏ vẻ giận:

- Không...

Nguyễn háng giọng:

- Không lẽ cô và Vũ Tùng nói chuyện riêng với nhau mà tôi lại nhảy vào để phá đám.

Ngân Thủy giận dỗi:

- Sao anh làm phách quá vậy. Bộ anh tưởng là tôi muốn rủ anh đi theo tôi lắm sao.

Nguyễn khẽ so vai. Anh cũng không chấp gì Ngân Thủy vì dù sao cô cũng là cô chủ nhỏ.

Ngân Thủy giậm chân:

- Tức chết đi được. Tôi ghét Vũ Tùng, ghét luôn cả anh. Tôi không cần nhờ anh nữa đâu.

Ngân Thủy quay vào nhà được một lát thì Nguyễn được ông Vĩnh Phúc cho gọi vào.

Khi anh đi vào phòng khách, ông Vĩnh Phúc đang nhồi thuốc vào ống píp với vẻ ung dung chậm rãi.

Liếc nhìn Nguyễn một cái, ông bật Zippo mời thuốc. Nhả một vòng khói mỏng với vẻ khoan khoái , lúc bấy giờ ông Vĩnh Phúc mới cao giọng phán:

- Tối nay cậu lái xe đưa Ngân Thủy đến nhà ông bà Đức Bảo chơi.

Nguyễn nhũn nhặn:

- Vâng... Thế không phải là cậu Vũ Tùng đến đón cô Ngân Thủy sao?
Ông Vĩnh Phúc cười khẩy:

- Ngân Thủy cứng đầu không chịu. Nhưng không sao, tôi sẽ có cách dạy dỗ nó nên người. Nó phải biết cách phục tùng cha mẹ , biết mềm mỏng với Vũ Tùng.

Đanh mặt lại, ông Vĩnh Phúc nói tiếp:

- Có thể con bé sẽ giở chứng đòi về sớm. Công việc của cậu là sau khi thả Ngân Thủy xuống đó, cậu đánh xe đi đâu đó và sau khoảng vài tiếng đồng hồ mới được quay trở lại. Càng lâu, càng tốt.

Nguyễn cố giấu sự khó chịu. Anh lảng lạng gật đầu.

Trong thoáng chốc bỗng cảm thấy tội nghiệp cho Ngân Thủy. Ông Vĩnh Phúc là con người quyết đoán, ít tình cảm và lạnh lùng. Đây không phải là lần đầu tiên anh cảm nhận được điều đó.

Chăm chú nhìn Nguyễn , ông Vĩnh Phúc khẽ nheo mắt:

- Cậu hiểu tôi muốn nói gì chứ?

Nguyễn cố kìm tiếng thở dài:

- Thưa ông chủ, tôi hiểu.

Ông Vĩnh Phúc phẩy tay:

- Cậu đi ra ngoài đi. Đừng quên những gì tôi đã dặn. Nếu mọi việc không xong, cậu phải chịu trách nhiệm với tôi.

Buổi tối hôm đó...

Nguyễn đang kiên nhẫn ngồi ôm vô lăng đợi Ngân Thủy thì cô xuất hiện trên bậc thềm dẫn xuống hoa viên.

Cô mặc một chiếc váy dài quá gối màu san hô , vẽ mặt dầu dầu.

Chợt thấy Ngân Thủy đứng yên một chỗ nhìn về phía anh mà không bước tiếp. Nguyễn liền nhấn còi xe. Hình như đó là một cái cớ để cô trút cơn giận.

Lao đến bên anh, cô hằm hè:

- Tôi đâu có... điếc. Làm gì mà anh phải nhún cùi inh ỏi như thế.

Nguyễn cười bao dung:

- Tôi sợ cô không thấy là tôi đang đợi nãy giờ.

Ngân Thủy bắt bẻ:

- Có nghĩa là anh cho là tôi bị... đui mù không thấy anh ngồi lù lù trên xe?

Nguyễn trầm giọng:

- Cô lên xe đi.

Ngân Thủy ầm ức:

- Tôi muốn biết là anh đã hả lòng chưa?

Nguyễn nhìn cô không chớp mắt:

- Về chuyện gì?

Cô nói một hơi:

- Về chuyện anh đã... xúi tôi đi gặp Vũ Tùng ấy. Giờ tôi đi gặp hắn đây nè. Anh đã hả lòng rồi chứ?

Nguyễn điềm đạm:

- Cô lên xe để tôi chở đi.

Ngân Thủy bướng bỉnh :

- Không.

Nguyễn ngạc nhiên:

- Cô không sợ Ông chủ sao. Trước khi đi, ông chủ còn dặn tôi là chở cô đến nhà ông bà Đức Bảo mà. Nếu cô không đi, thế nào ông chủ lại la rầy và không bỏ qua chuyện này đâu.

Ngân Thủy héch chiếc mũi thanh tú lên:

- Tôi có nói với anh là tôi không đi đâu.

Nguyễn nhú mày:

- Thế có nghĩa là sao?

Ngân Thủy dẫu môi:

- Tôi sẽ đi với anh nhưng không phải bằng chiếc Toyota sang trọng này, mà anh sẽ chở tôi trên... chiếc xe Dame của anh.

Nguyễn kêu lên:

- Cô giỡn chơi ?

Ngân Thủy nghiêm nét mặt :

- Không lẽ vì tôi đến nhà họ bằng chiếc xe Dame mà họ bắt lỗi tôi. Nếu họ chê không tiếp tôi thì càng tốt chứ có sao đâu.

Nguyễn nhăn nhó:

- Cô không thấy như thế là kỳ cục sao?

Ngân Thủy phán:

- Có gì đâu. Nếu anh không chịu chở, tôi vào nhà đây.

Thấy Ngân Thủy quay lưng bỏ đi , Nguyễn vội gọi:

- Khoan đã...

Ngân Thủy tươi nét mặt:

- Anh đã đồng ý chở tôi ?

Nguyễn lắc đầu:

- Không phải như thế. Tôi muốn nói cho cô hiểu là cô không thể làm như thế được... Ông bà Đức Bảo sẽ nghĩ là cô muốn khiêu khích họ. Trong nhà đâu thiếu gì xe mà cô định đến bằng chiếc xe thổ tả sắp đưa vào viện bảo tàng của tôi.

Ngân Thủy nhướn mày:

- Như vậy càng tốt. Tôi đang muốn họ tức mà.

Nguyễn nghiêm mặt phán:

- Cô lên xe đi. Đừng trẻ con như thế nữa.

Ngân Thủy cắt ngang:

- Tôi không nói chuyện với anh nữa đâu, nếu anh không chịu nghe theo đề nghị của tôi.

Nói xong, cô thản nhiên quay gót đi vào nhà. Nguyễn nhìn theo Ngân Thủy bằng ánh mắt bất lực. Nếu có ông Vĩnh Phúc thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều. Anh cũng không muốn gặp rắc rối chút nào.

Nhảy ra khỏi xe, giọng anh thẳng thốt:

- Ngân Thủy...

Ngân Thủy xoay người lại nhìn anh, cô vung tay:

- Tôi không nghe anh nói nữa đâu. Vô ích.

Nguyễn vội nói:

- Cô quay lại đi. Được rồi, tôi sẽ chở cô đến nhà Vũ Tùng bằng chiếc xe của tôi, nếu cô muốn.

Quên mất giận hờn, Ngân Thủy nở ngay một nụ cười:

- Thật không?

Khẽ so vai, Nguyễn đi đến chiếc Dame cũ kỹ của anh đang dựng một góc vườn, nơi mà bụi tường vôi che khuất. Trong ngôi biệt thự lộng lẫy này có vẻ nó là vật duy nhất xấu xí và cổ lỗ sĩ.

Ngân Thủy tròn mắt nhìn Nguyễn đạp máy. Thấy anh đạp đến mấy lần xe vẫn chưa nổ, Ngân Thủy giọng nghi ngờ:

- Anh đừng xí gạt tôi đó nghe. Đã bật chìa khóa công tắc chưa đấy.

Nguyễn cau kinh nhìn Ngân Thủy một cái. Đạp mạnh thêm một lần nữa thì chiếc xe cũ kỹ ấy nổ giòn.

Đạp mạnh vào yên xe bụi bặm, Nguyễn ra lệnh:

- Cô ngồi lên đi.

Ngân Thủy ngần ngại:

- Anh có cái giẻ lau nào không? Yên xe còn bẩn lắm sao tôi ngồi cho được.

Nguyễn lạnh nhạt:

- Không có...

Ngân Thủy kêu lên:

- Thế thì dơ hết váy của tôi sao?

Nguyễn cau có:

- Ráng vậy chứ biết làm sao bây giờ.

Giận anh kinh khủng , Ngân Thủy đập đập tay cho bụi bay bớt. Đúng là không có anh chàng nào ngạo mạn như Nguyễn. Lúc nào anh cũng ăn hiếp cô.

Ngồi sau lưng Nguyễn , Ngân Thủy chột im thin thít. Cô không bắt chuyện như mọi khi , điều đó hoàn toàn khác với tính cách trẻ trung vui nhộn của cô.

Cơn giận của Nguyễn cũng dịu lại đôi chút. Anh thấy mình phi lý. Nếu Ngân Thủy có khẳng khẳng không chịu đến nhà ông bà Đức Bảo cũng là một điều dễ hiểu. Thế mà anh lại bực tức với cô.

Phải chăng chỉ vì sợ Ông Vĩnh Phúc nổi giận mà anh đã vô tình đẩy cô về phía Vũ Tùng , ý nghĩ chột đến làm Nguyễn cảm thấy ân hận.

Xe chạy được một hồi. Nguyễn hắng giọng hỏi:

- Cô ngồi... có được không ?

Ngỡ chỉ là câu hỏi chiếu lệ , ai ngờ Ngân Thủy liền đáp:

- Tôi... sắp té rồi:

Nguyễn vội giảm ga:

- Sao thế?

Ngân Thủy than thở:

- Hình như cái yên xe của anh sắp rớt rồi đấy.

Giờ Nguyễn mới sực nhớ là cái yên xe củ mèm của xe anh đã tới ngay ném vào sọt rác từ lâu vì vênh lên và bị biến dạng nhưng do

chưa có tiền mua yên mới nên anh vẫn còn... trưng dụng nó cho đến bây giờ.

Đúng là bất tiện vì Ngân Thủy đang mặc váy nên cô không thể ngồi hai chân hai bên. Anh vội hỏi:

- Cô có thể... cố gắng thêm một chút nữa không?

Ngân Thủy rên rỉ:

- Hai tay tôi tê cứng mất rồi.

Nguyễn phanh xe lại. Rầy rầy bàn tay đang đỡ ửng lên vì nẩy giờ phải dùng hết sức để ghì lấy yên xe nếu không là rớt xuống đất,

Ngân Thủy ca cẩm:

- Đau tay quá.

Nguyễn buột miệng:

- Lâu nay tôi chở bạn bè cũng vẫn còn... tạm được mà.

Ngân Thủy nhìn anh một cái. Giọng cô ảm ức:

- Nói như thế mà cũng nói được.

Nguyễn cau có:

- Máy thẳng bạn của tôi còn ngồi sau xe lâu hơn cô nữa đó.

Ngân Thủy quát khế vào mặt Nguyễn:

- Vì họ là đàn ông!

Nguyễn nắc ngr nhìn Ngân Thủy. Quái thật. Điều ấy thật đơn giản mà anh không chịu hiểu. Những tên bạn của anh có thể ôm qua hông anh để giữ thăng bằng. Còn cô chủ nhỏ ngây thơ này, lúc nãy đã tự động ngồi xa anh đến... mấy cây số. Thật anh chưa thấy cô gái nào nhút nhát như cô.

Anh hắng giọng:

- Xin lỗi...

Ngân Thủy mím môi một cái. Nếu biết khổ như thế này cô thà đi bộ

còn hơn. Định đi đến cùng Nguyễn trên chiếc... xe thổ tả này để chọc tức Vũ Tùng và ba mẹ hắn. Họ bực mình đâu chưa thấy chỉ có cô là ám ức kinh khủng vì bị tê cứng hai tay và kiểu gồng gồng phũ phàng của Nguyễn mà thôi. Thật không hiểu được tên đàn ông này đã từng có bồ hay chưa. Ai mà quen với Nguyễn chắc chắn nhiều lúc tức đến bể tim vì tính ngang ngang như cua của anh.

Nguyễn đập đập thật mạnh lên yên xe. Bàn tay mạnh mẽ của anh cũng không phải là... chiếc búa tạ nên cuối cùng yên xe vẫn vênh lên như một chiếc số tám nửa vời.

Nở với Ngân Thủy một nụ cười hiền hòa nhất. Nguyễn trầm giọng: Dù sao cũng đã quá nửa đường. Cô ngồi lên đi, tôi cho xe chạy chậm thôi. Khi nào thấy... không thể nào tiếp tục nữa , cô gọi tôi dừng xe lại.

Cô lý sự :

- Dừng lại để anh... đập đập tay lên yên xe mấy cái không xi- nhê gì rồi đi chứ gì?

Nguyễn phì cười. Cách nói chuyện của Ngân Thủy bao giờ cũng thế , gây gổ một cách dễ thương. Cô khiến anh nghĩ đến chú nhím con với nhiều lông nhọn sẵn sàng nghênh chiến.

Giọng anh dỗ dành:

- Tôi hứa với cô là sẽ lái xe chậm thôi.

Thở dài một cái, Ngân Thủy ngồi lên xe. Cũng với khoảng cách xa đủ để khi ghì vào yên xe, tay cô không chạm vào người Nguyễn.

Đi Qua Nỗi Nhớ

Chương 2

Mà con đường đi đến nhà Vũ Tùng sao mà nhiều ổ gà như thế nữa không biết. Dù Nguyễn lái xe rất chậm và cô cũng ngồi cách anh rất xa nhưng mỗi lần xe xóc một cái , cô lại suýt bổ nhào vào lưng của anh. Đúng là không ra làm sao cả.

Cảm thấy không ổn, Nguyễn dịu dàng bảo:

- Cô ngồi xích tới trước một chút đi. Ngồi vậy coi chừng lại té đó.

Ngân Thủy cau có:

- Kệ tôi.

Nguyễn dọa:

- Coi chừng té ráng chịu đó.

Ngân Thủy hăm hè:

- Tôi có thân, tôi tự lo được mà.

Nguyễn vẫn cho xe chạy thật chậm. Dù sao anh cũng không muốn làm trái tim thổ đé của Ngân Thủy rơi rụng xuống đất.

Chiếc xe đang chạy êm, bỗng khục khặc mấy tiếng rồi đứng hẳn.

Nguyễn kêu lên:

- Khổ rồi !

Nhảy xuống khỏi xe, Ngân Thủy bắn khoăn:

- Sao thế?

Nguyễn cười như mếu:

- Chiếc xe cà tàng hay giờ chúng lắm.

Ngân Thủy ra vẻ hiểu biết:

- Hay là hết xăng?

Nguyễn lắc đầu:

- Không phải. Xe của tôi, tôi biết mà.

Ngân Thủy chăm chú nhìn Nguyễn:

- Giờ anh tính sao?

Nguyễn gượng cười:

- Đón taxi cho cô đi đến nhà Vũ Tùng chứ còn sao nữa.

Ngân Thủy kêu lên:

- Không. Tôi không đi taxi đâu.

Giọng Nguyễn chán nản:

- Chứ không lẽ cô đứng đầu chờ tôi sửa xe , biết lúc nào mới xong?

Ngân Thủy hăm hờ:

- Chờ anh tới sáng tôi cũng chờ.

Nguyễn lắc đầu. Hồn nhiên như thế là cùng. Giọng anh quan trọng:

- Ông bà Đức Bảo và cậu Vũ Tùng đang sốt ruột đợi cô đấy. Cô không thể bắt họ chờ quá lâu.

Ngân Thủy xụ mặt:

- Họ thì có liên quan gì đến tôi. Mà tại sao anh cứ thích nhắc đến họ thế? Tôi không muốn nghe anh nói đến họ đâu.

Anh nghiêm mặt:

- Để tôi đón taxi cho cô.

Ngân Thủy giậm chân:

- Tôi không đi taxi đâu. Anh đừng gọi mất công.

Nguyễn cau mày:

- Chưa chắc là tôi sẽ sửa được xe đâu. Cô nên nghe lời của tôi đi.

Ngân Thủy phản đối Nguyễn bằng cách vùng vằng đi xa anh một quãng rồi day lại ngó sang chỗ khác. Không còn cách nào hơn, Nguyễn đành mở cốp xe lấy đồ nghề để sửa.

Đang lúi húi đánh lại vít lửa, Nguyễn bỗng cảm thấy bên vai anh mát lạnh. Đẩy nhẹ vai anh bằng ly nước, Ngân Thủy cười giọng trong trẻo:

- Anh uống nước mía này.

Nguyễn lắc đầu:

- Cám ơn. Cô cứ uống đi.

Ngân Thủy ngồi xổm xuống bên cạnh Nguyễn. Quên mất là lúc này vừa hầm hè với anh, cô nghiêng đầu hỏi:

- Xe hư gì thế?

Nguyễn so vai:

- Tôi có nói cô cũng không hiểu được đâu.

Ngân Thủy có vẻ tự ái:

- Sao anh biết là tôi không hiểu?

Nguyễn tặc lưỡi:

- Chuyện xe cộ là của đàn ông.

Ngân Thủy cười nheo nhỏ:

- Này... Anh đã có bồ chưa?

Câu hỏi của cô không ăn nhập gì đến câu chuyện giữa hai người nhưng Nguyễn vẫn Nguyễn nhướng mày nhìn cô:

- Sao cô lại hỏi thế?

Ngân Thủy nheo mắt:

- Ai mà chịu được tính ngang ngang của anh là giỏi đó. Tôi đoán là không có cô gái nào muốn cặp bồ với anh cả. Dễ đau tim mà chết lắm.

Nguyễn nhướng mắt:

- Thế sao?

- Bộ anh không biết là mình đáng ghét lắm sao?

Nguyễn lầm lì sửa xe. Anh không muốn nhớ lại mối tình đầu của anh.

Một tình yêu thật thơ mộng nhưng cuối cùng lại dang dở chỉ vì cô gái

mà anh yêu lại là con của một gia đình khá giàu có. Gia đình cô gái không chấp nhận anh và cô cũng quên anh thật nhanh để lấy một anh chàng Việt kiều...

Cuối cùng thì chiếc Dame cũng được sửa xong. Nguyễn thở hắt một cái với vẻ chán nản. Liếc nhìn đồng hồ cũng đã gần tám giờ. Ngân Thủy thật thản nhiên.

Cô không hề tỏ ra sốt ruột chút nào. Ngược lại, hình như cô có vẻ vui vì sự cố xe hư là khác.

Một ngôi biệt thự sang trọng, phía trước là một cổng sắt thật đẹp.

Dọc theo trước hàng rào trồng một thứ hoa gì đó nhìn không rõ, ban đêm khó nhìn nhưng hương thơm ngào ngạt. Ngân Thủy khịt khịt mũi một hồi rồi thì thào bên tai Nguyễn:

- Anh có biết hoa gì đang tỏa hương thơm đó không?

Nguyễn so vai:

- Không.

Ngân Thủy chu môi:

- Hoa dạ lý. Tôi ghét loài hoa này nhất. Ở Huế, người ta còn đặt tên cho nó là hoa... bại hoại.

Nguyễn ngạc nhiên:

- Có thật là nó có cái tên như vậy hay là cô nghe ai nói đó?

Ngân Thủy mỉm cười:

- Tôi có nhỏ bạn người gốc Huế, nó nói với tôi như thế đấy.

Nguyễn cười nhạo:

- Bạn cô xí gạt cô đó.

Ngân Thủy hăm hờ:

- Không đâu, có một nhỏ bạn khác cũng nói như nó. Mà nếu không có ai nói thì tôi cũng sẽ đặt cho dạ lý cái tên ấy. Bại hoại. Kể ra nghe cũng hay hay và chính xác.

Nguyễn nheo mắt:

- Cô không thể nghĩ ra một cái tên nào nghe lọt tai hơn sao?

Ngân Thủy xụ mặt:

- Tôi ghét dạ lý nhất mà. Thế còn anh, không lẽ anh lại yêu hoa dạ lý?

Thấy Nguyễn im lặng không nói gì nữa, Ngân Thủy khẽ kéo tay áo anh:

- Vì sao tôi ghét nhất là hoa dạ lý, anh biết không?

Nguyễn kêu trời. Anh và cô vượt qua một chặng đường dài bằng chiếc xe thổ tả không phải để đến đây bàn luận về hoa. Giọng anh lạnh nhạt:

- Không...

Giọng Ngân Thủy hồn nhiên:

- Tôi chỉ thích hoa hồng thôi.

Nguyễn hắng giọng:

- Đã quá muộn. Không lẽ cô định đứng đây đến sáng để nói chuyện về hoa về lá. Cô nhấn chuông đi.

Ngân Thủy kêu lên:

- Không. Tôi không thích gặp Vũ Tùng đâu. Tôi và anh cứ đứng đây, nếu hắn không ra mở cửa thì thôi.

Nguyễn nghiêm mặt:

- Cô không nhấn chuông, sao Vũ Tùng biết là cô đã đến.

Ngân Thủy bướng bỉnh:

- Đó là lỗi của hắn chứ không phải lỗi của tôi.

Không muốn cãi cộ với cô, Nguyễn lảng lạng nhấn chuông gọi cửa.

Một con chó cao lớn từ trong nhà vọt ra như một mũi tên sữa inh ỏi.

Đập tay lên cửa sắt, Ngân Thủy quát khê:

- Im ngay.

Nó càng sủa dữ hơn nữa, chỉ thiếu điều bay qua cửa cổng để cắn cô và Nguyễn.

Về mặt hí hửng, Ngân Thủy quay lại nói với Nguyễn :

- Về thôi.

Đúng lúc đó thì Vũ Tùng đi ra. Giọng anh mừng rỡ:

- Ngân Thủy đến lâu chưa ? Sao Ngân Thủy không lên tiếng gọi.

Cô dấm dăng:

- Gọi anh làm chi?

Vũ Tùng cười cầu tài:

- Ngân Thủy biết là anh đang sốt ruột mong Ngân Thủy đến mà. Tối nay thật là hân hạnh cho anh.

Cô nguyệt Vũ Tùng một cái. Hắn thì mừng khắp khởi, còn cô thì đang âm ỨC vô kể.

Mở cổng cho cô, khuôn mặt Vũ Tùng thoáng vẻ khó chịu khi thấy xuất hiện bên Ngân Thủy còn có cả Nguyễn- một tên tài xế khá điển trai mà dù muốn hay không thì Vũ Tùng cũng phải thừa nhận là Nguyễn rất ấn tượng.

Vờ như không thấy Nguyễn , Vũ Tùng vồn vã:

- Vào đây Ngân Thủy.

Ngân Thủy hắng giọng:

- Đây là anh Nguyễn , bạn của tôi.

Lời giới thiệu của Ngân Thủy càng làm Vũ Tùng sôi ruột.

Anh chiêm chọc:

- Trí nhớ của anh đâu có tồi. Đây là người tài xế của Ngân Thủy mà.

Ngân Thủy bướng bỉnh:

- Nhưng anh Nguyễn là bạn của tôi.

Vũ Tùng khinh khỉnh nhìn Nguyễn rồi kể vào tai Ngân Thủy hỏi nhỏ:

- Bộ Ngân Thủy hết người để chơi rồi hay sao mà lại kết bạn với một tên tài xế?

Ngân Thủy gây gổ:

- Người ta làm gì thầy kệ người ta, miễn là tốt thôi.

Không muốn chọc giận cô vì biết Ngân Thủy có thể bùng bùng bỏ về, Vũ Tùng nuốt bồ hòn làm ngọt:

- Mời hai người vào nhà.

Thấy con chó vẫn lảng nhảng bên cạnh cô như đe dọa, Ngân Thủy nheo mắt:

- Con chó này được anh huấn luyện hả Vũ Tùng?

Vũ Tùng tự đắc:

- Sao Ngân Thủy biết?

Ngân Thủy phang một câu:

- Tôi thấy nó cũng... ngông nghênh phách lối như chủ của nó.

Liếc nhìn vẻ mặt lầm lì của Nguyễn, Vũ Tùng đỏ mặt:

- Ngân Thủy nói thế tội nghiệp anh.

Ngân Thủy dẫu môi:

- Bộ tôi nói không đúng sao?

Đến ngang bậc thềm, Nguyễn tự động dừng lại. Nhìn Ngân Thủy, anh hắng giọng bảo:

- Tôi chờ cô ở đây.

Ngân Thủy nài nỉ:

- Anh vào nhà với tôi đi. Lúc nãy, tôi đã dặn gì anh có nhớ hay không?

Nguyễn lắc đầu:

- Tôi muốn đứng đây ngắm cảnh một lát. Cô cứ đi vào nhà đi.

Ngân Thủy xụ mặt:

- Vườn hoa nhà Vũ Tùng có khác gì vườn hoa nhà tôi đâu. Không lẽ anh lại thích... hoa dạ lý nên mới đòi đứng đây ngắm cảnh?

Vũ Tùng xen ngang:

- Nguyễn không muốn vào thì thôi. Ngân Thủy vào nhà đi. Nãy giờ ba mẹ anh chờ Ngân Thủy cũng lâu rồi đó.

Ngân Thủy nhìn Nguyễn một cái để ra điệu anh đi với cô vào nhà nhưng anh đã chống hai tay lên bờ tường nhìn ra ngoài vườn đen kìn kịt. Giận anh không thể tả, cô vùng vằng đi vào phòng khách.

Vũ Tùng nới gót theo Ngân Thủy. Anh không quên quay lại chằm chọc Nguyễn :

- Anh coi chừng con chó nhà tôi đó nghe. Nếu anh đi lung tung, nó có cắn tôi không chịu trách nhiệm.

Buông người ngồi xuống ghế, Ngân Thủy nhăn mặt hỏi:

- Ba mẹ anh đâu sao tôi không thấy?

Vũ Tùng nhăn nhó cười:

- Ba mẹ anh chờ Ngân Thủy lâu quá nên hai ông bà đã đến nhà một người bạn rồi. Lát nữa ông bà về ngay bây giờ.

Ngân Thủy vội đứng dậy:

- Nếu thế, tôi về.

Vũ Tùng ngăn lại:

- Khoan đã Ngân Thủy. Không có ba mẹ anh ở nhà nhưng có anh em nói chuyện cũng được.

Ngân Thủy tắc lưỡi:

- Vì ba tôi lỡ hứa với ba mẹ anh nên tôi mới phải đến đây. Không có hai bác, tôi ở lại chi vậy.

Vũ Tùng xoa tay:

- Ba mẹ anh cũng... muốn tạo điều kiện để Ngân Thủy và anh được nói chuyện riêng với nhau. Ngân Thủy hiểu không?

Cô bực tức:

- Còn vậy nữa sao?

Vũ Tùng cười cầu tài:

- Tình cảm của anh đối với Ngân Thủy như thế nào có lẽ Ngân Thủy cũng đã biết.

Ngân Thủy trách anh như thế, tội nghiệp anh lắm. Dù gì anh và Ngân Thủy đâu phải là hai người xa lạ với nhau.

Cô cau có:

- Anh thừa biết là tôi không ưa anh mà. Trong lớp, tôi ghét anh nhất.

Vũ Tùng gượng cười:

- Anh có làm gì đâu mà Ngân Thủy ghét anh như thế?

Cô nheo mắt:

- Nội chuyện anh dùng ba tôi để làm áp lực với tôi, tôi cũng đủ thù anh tới xương tủy rồi.

Vũ Tùng liếm môi:

- Ngân Thủy hiểu lầm anh rồi. Anh chưa bao giờ nhờ chú Vĩnh Phúc can thiệp vào chuyện tình cảm của anh cả. Anh có đủ bản lĩnh mà Ngân Thủy.

Ngân Thủy nhướn mày:

- Bộ anh tưởng là tôi không biết chuyện anh dùng mối quan hệ làm ăn giữa ba mẹ anh và ba tôi để ép tôi sao?

Vũ Tùng gãi đầu:

- Làm gì có chuyện đó Ngân Thủy?

Cô cười nhạt:

- Tối hôm nay cũng vậy, lẽ ra tôi đã không phải đến đây để gặp anh. Nhưng tại sao ba tôi buộc tôi phải đến, anh đã rõ.

Vũ Tùng chùng giọng:

- Ngân Thủy thông cảm. Tại anh yêu Ngân Thủy quá.

Cô rùn vai:

- Nhưng anh cũng biết là tôi ghét anh kinh khủng mà.

Vũ Tùng tỉ tê:

- Anh sẵn sàng đợi Ngân Thủy cho đến lúc ra trường mới xin được cưới Ngân Thủy. Tính Ngân Thủy còn con nít lắm, anh không giận Ngân Thủy đâu. Chỉ cần Ngân Thủy hứa một lời với anh là có đợi bao nhiêu năm anh cũng đợi.

Cô trề môi:

- Anh có chờ tôi đến... chết tôi cũng không ưả anh đâu.

Vũ Tùng giọng tha thiết:

- Anh cũng đâu làm gì để Ngân Thủy oán thù anh như thế.

Cô dăm dăng:

- Cần gì phải thù oán. Tôi với anh không hạp nhau mà.

Vũ Tùng cay cú:

- Bộ không lẽ Ngân Thủy hợp với tên tài xế cù lần ấy.

Nãy giờ mãi cãi cọ với Vũ Tùng nên cô quên mất Nguyễn đang sốt ruột, Ngân Thủy kêu lên:

- Tôi quên mất. Không biết Nguyễn có đợi tôi nữa không?

Vũ Tùng mĩa mai:

- Hắn chưa về đâu. Hắn đang đứng ngoài hành lang cho muỗi đốt đấy.

Ngân Thủy gặng hỏi:

- Sao anh biết là anh Nguyễn chưa về?

Vũ Tùng nhún vai:

- Chỉ cần tên tài xế ấy bước ra khỏi cổng, con chó của anh sẽ tấp vào chân của hắn ngay lập tức. Coi bộ nãy giờ sợ con chó của anh nên hắn im re, không thấy một tiếng ho.

Nhìn sững Vũ Tùng, Ngân Thủy buột miệng:

- Sao anh ác thế?

Vũ Tùng cười tỉnh bơ:

- Giàu có như ba mẹ anh phải giữ của chứ Ngân Thủy. Không chỉ có một con, nhà anh còn có hai con bęc giê khác nữa nhưng vì tối nay bận đón tiếp Ngân Thủy nên anh đã tạm xích ở bếp.

Ngân Thủy bấu môi:

- Ba mẹ tôi cũng... đâu có nghèo nhưng nhà tôi đâu có nuôi chó.

Vũ Tùng nhướn mày:

- Hôm trước ba mẹ anh có ý định tặng cho bên nhà em một con béc giê đó

Ngân Thủy nhăn mặt:

- Thôi, khỏi. Ba mẹ tôi không khoái nuôi chó như nhà anh đâu.

Vũ Tùng sôi nổi:

- Ba em thích mà.

Ngân Thủy phán một câu:

- Nhưng tôi không thích.

Vũ Tùng ồm ồm một câu mà anh ta tự đắc ý:

- Con cái làm sao hơn ba mẹ , áo mặc sao không qua khỏi đầu phải không Ngân Thủy?

Hiểu được Vũ Tùng muốn nói gì, Ngân Thủy âm ỉ lườm cho anh ta một cái thật hằn học.

Cười xòa, Vũ Tùng đơn đả:

- Quên mất, Ngân Thủy uống gì?

Cô chu môi:

- Tôi không khát.

Vũ Tùng nhìn cô không chớp mắt:

- Ngân Thủy cứ nghênh chiến với anh mãi sao ? Anh thấy mình cũng đâu đến nỗi đáng ghét.

Cô xảnh xệ:

- Vì sao tôi như thế? Điều đó anh tự hiểu được mà.

Vũ Tùng nịnh đầm:

- Hoa hồng nào càng có nhiều gai càng đẹp và quý hiếm. Anh sẵn sàng chịu bị gai đâm để hái một nụ hồng tuyệt đẹp.

Ngân Thủy nheo mắt:

- Tôi không hiểu cách vị von... cao siêu của anh.

Vũ Tùng cười:

- Ngân Thủy là một đóa hoa hồng đẹp nhất trong vườn hoa.

Ngân Thủy tỉnh tỉnh:

- Làm người bộ không sướng hơn làm cỏ cây sao ? Tôi đâu khoái làm một đóa hoa hồng nào đó trong vườn nhà anh đâu. Thà làm cục đá ngoài đường cho người ta đá lẫn lốc vẫn hơn.

Vũ Tùng cười:

- Đó là anh ví von vậy thôi, sao Ngân Thủy nỡ cho mình là đất là đá.

Ngân Thủy nghênh mặt:

- Là thứ gì cũng được , miễn không thuộc về nhà anh.

Vũ Tùng háng giọng:

- Anh chưa nghe ai tự cho mình là đất đá cả. Bộ Ngân Thủy không thích được so sánh với một nụ hồng sao?

Ngân Thủy cười nhạo:

- Anh yêu hồng lắm hả ?

Vũ Tùng vội đáp:

- Hoa hồng là chúa tể của các loài hoa mà Ngân Thủy. Anh yêu nhất là loài hoa quý phái, đài các này đó.

Ngân Thủy nheo mắt:

- Hình như anh chỉ thích dạ lý chứ đâu có thích hồng? Trong vườn hoa nhà anh tôi thấy chỉ trồng độc nhất có một loài dạ lý mà, đâu có cây hoa hồng nào đâu.

Vũ Tùng đỏ mặt:

- Ban đêm nên Ngân Thủy không thấy đó thôi.

Ngân Thủy nhướn mày:

- Anh có thể tặng cho tôi một bông hồng trắng ngay bây giờ, được không?

Vũ Tùng ngắc ngứ:

- Tối quá mà Ngân Thủy...

Cô dẫu môi:

- Nếu không có hồng , anh cho tôi hoa dạ lý cũng được. Hình như vườn nhà anh chỉ độc quyền trồng một thứ hoa dạ lý thì phải.

Vũ Tùng nói lảng sang chuyện khác:

- Ngân Thủy uống nước nhé?

Cô lắc đầu:

- Tôi về ngay mà. Khuya rồi.

Vũ Tùng vồn vã:

- Lát nữa anh đưa Ngân Thủy về.

Cô nhướn cao hàng mày cong như lá liễu rồi nguyền Vũ Tùng một cái:

- Cám ơn. Tôi có anh Nguyễn đợi.

Vũ Tùng vung tay:

- Anh ra bảo hấn về trước nhé.

Ngân Thủy kêu lên:

- Không.

Vũ Tùng sầm soi nhìn cô:

- Bộ Ngân Thủy thích đi chung với một tên tài xế nghèo kiết xác đó sao?

Cô nhăn mặt:

- Sao anh cứ thích chê người ta nghèo này nghèo nọ thế?

Vũ Tùng nhún vai:

- Nghèo thì anh bảo nghèo. Đó là một sự thật không thể chối cãi được. Vì có nghèo hần mới đi làm thuê để lượm từng đồng bạc.

Ngân Thủy hắng giọng:

- Nhưng người ta có lòng tự trọng. Chán chi người giàu có nhưng lòng tự trọng thì không.

Vũ Tùng hậm hực:

- Nếu có tự trọng, thằng tài xế không bám theo Ngân Thủy như hình với bóng. Mỗi lần thấy hần chở Ngân Thủy đi học, anh muốn nổi điên lên.

- Đó là công chuyện của người ta, anh nói như thế mà không biết ngượng sao?

Vũ Tùng cay cú:

- Anh sẵn sàng cuộc với Ngân Thủy là tên tài xế này không phải là người tốt.

Ngân Thủy nổi giận:

- Nếu anh còn nói giọng điệu như thế nữa, tôi về!

Vũ Tùng đầu dụi:

- Ngân Thủy không thích thì thôi.

- Một ly chanh hay cam vắt đây Ngân Thủy?

Định lắc đầu từ chối nhưng nghĩ sao cô lại yêu cầu:

- Anh cho tôi hai ly nước, thứ gì cũng được.

Vũ Tùng nhìn cô với vẻ cảnh giác:

- Sao?

Ngân Thủy thản nhiên đáp:

- Nhờ anh cho người mang nước ra cho anh Nguyễn.

Vũ Tùng cười nhạt. Nếu không vì si mê Ngân Thủy và nếu cô không có một nhan sắc tuyệt đẹp, Vũ Tùng đã không ngại ngần gì mắng cho cô một trận.

Anh cố giấu cảm tức:

- Được thôi.

Ngân Thủy lại nói:

- Cho anh Nguyễn một chiếc ghế nữa.

Vũ Tùng nhếch môi:

- Bộ nhà Ngân Thủy... hết xe rồi hay sao mà lại để hần chở Ngân Thủy trên chiếc xe cà tàng ấy.

Ngân Thủy cười:

- Có sao đâu.

Vũ Tùng nhướng mày:

- Chú Vĩnh Phúc có lẽ không biết chuyện này?

Ngân Thủy khẽ nheo mắt:

- Sao anh biết?

Vũ Tùng hắng giọng:

- Một ái nữ của đại thương gia Vĩnh Phúc thì không thể để cho một tên tài xế mặt hạng chở bằng chiếc xe như thế.

Ngân Thủy tỉnh tỉnh:

- Tôi thấy không có gì là quan trọng trong chuyện tôi đi bằng xe gì cả.

Vũ Tùng nhìn thẳng vào mắt Ngân Thủy:

- Cũng may là tối nay không có ba mẹ anh ở nhà. Nếu không thì...

Ngân Thủy thắc mắc:

- Không lẽ ba mẹ anh sẽ nổi giận chỉ vì tôi đến đây bằng chiếc

Dame?

Vũ Tùng lúng túng:

- Anh không biết phải nói làm sao cho Ngân Thủy hiểu.

Cô so vai:

- Khỏi cần anh giải thích tôi cũng hiểu anh định nói gì mà.

Vũ Tùng hỏi dồn:

- Ngân Thủy hiểu gì?

Cô trầm giọng:

- Anh tự cho mình là hơn thiên hạ.

- Vũ Tùng tái mặt:

- Ngân Thủy nở nặng lời với anh sao?

Cô nhếch môi:

- Tại này giờ anh cứ làm phách và nói xấu anh Nguyễn.

Vũ Tùng tức tối:

- Nguyễn chỉ là một tên tài xế. Anh chưa tổng cổ hủn ra khỏi nhà là còn lịch sự đó.

Ngân Thủy quát:

- Tôi cấm anh. Nếu anh xúc phạm đến anh Nguyễn, tôi cũng cấm anh đến nhà tôi luôn.

Vũ Tùng tức tối:

- Anh không hiểu vì sao Ngân Thủy lại cứ bênh vực tên tài xế đó.

Anh sẽ nói chuyện này với chú Vĩnh Phúc. Ngân Thủy ngây thơ lắm.

Làm sao Ngân Thủy biết được hủn muốn gì ở Ngân Thủy. Biết đâu hủn định tán tỉnh Ngân Thủy để đào mỏ thì sao.

Cô giận dữ:

- Anh nói gì thế?

Khoanh hai tay trước ngực, Vũ Tùng tuyên bố:

- Hủn sẽ quyến rũ Ngân Thủy để chiếm đoạt gia tài đó. Ngân Thủy nên cảnh giác với hủn thì hơn.

Ngân Thủy hét lên:

- Anh điên rồi.

Đang tựa vào ban công nhìn ra vườn, Nguyễn bỗng chợt nghe tiếng cãi vã giữa Ngân Thủy và Vũ Tùng. Ban đầu vì hai người nói nhỏ nên anh còn nghe tiếng được tiếng mất. Chỉ một lát sau, hầu như Nguyễn đã nghe không sót một lời miệt thị nào của Vũ Tùng dành cho anh. Cơn giận trong người Nguyễn bùng lên. Anh không ngờ là Vũ Tùng lại có những ý nghĩ thấp hèn như thế.

Thở hắt một cái, Nguyễn lẳng lặng đi đến chiếc xe Dame và dứt chìa khóa xe vào công tắc máy. Có lẽ lát nữa Ngân Thủy cũng biết cách xoay xở với chiếc xe này thôi. Lững thững đi bộ ra cổng, tâm trạng Nguyễn chán ngán hơn bao giờ hết.

Đang nằm lim dim đôi mắt canh chừng Nguyễn, con chó bỗng gừ lên một tiếng và định nhảy bổ vào người Nguyễn nhưng anh đã cung tay đưa hai nắm đấm ra phía trước. Ánh mắt uy hiếp của Nguyễn làm con chó khựng lại.

Nguyễn đe dọa:

- Nào, vào đây !

Đi giật lùi trở lại, con chó của Vũ Tùng cong đuôi chạy thẳng...

Theo con hẻm rộng đi ra đường, Nguyễn vẫy gọi một chiếc xích lô.

- Về đâu anh?

Nguyễn háng giọng:

- Chợ lớn.

Ngồi ngả đầu lên nệm xe, Nguyễn nhắm mắt lại. Cơn giận trong anh dường như vẫn còn bùng bùng. Khi về đến gần nhà ông Vĩnh Phúc, anh mới thấy ân hận. Nếu Vũ Tùng giờ trò sàm sỡ với Ngân Thủy thì cô làm sao tự vệ được. Rồi Ngân Thủy sẽ đánh vật với chiếc xe cà tàng ấy như thế nào. Không lẽ bây giờ anh bảo xích lô quay trở lại. Xe đã dừng trước cổng, Nguyễn mãi suy nghĩ nên anh không biết. Người xích lô lại lên tiếng:

- Tới nhà rồi anh.

Nguyễn như sực tỉnh. Bước xuống xe với vẻ dứt khoát, anh quyết định không nên quay trở lại nhà Vũ Tùng nữa. Ngạo trù anh sẽ đến đó để tổng mấy cú đấm vào khuôn mặt kiêu ngạo phách lối của hắn.

Đi Qua Nỗi Nhớ

Chương 3

Gặp ông Vĩnh Phúc ở ngay giữa sân, Nguyễn chột khựng lại.

Giọng ông Vĩnh Phúc phấn chấn:

- Cậu đưa Ngân Thủy đến nhà Vũ Tùng rồi chứ?

Nguyễn lúng túng:

- Vâng...

Ông Vĩnh Phúc vui vẻ:

- Sao không dùng chiếc Toyota?

Nguyễn đành nói dối:

- Dạ, xe bị hư...

Ông Vĩnh Phúc ngạc nhiên:

- Hư gì thế?

- Đạm bộ chế hòa khí bị bắn.

Ông Vĩnh Phúc cười:

- Nghe lão quản gia nói là cậu đã chở Ngân Thủy bằng chiếc xe Dame?

Nguyễn kìm một tiếng thở dài:

- Vâng...

Ngỡ là ông Vĩnh Phúc sẽ nổi giận không ngờ ông lại thản nhiên phán:

- Cậu linh động thế là tốt. Con nhỏ ấy rất cứng đầu, nó chịu đến nhà người ta là may lắm rồi.

Nguyễn định lùi gót thì ông Vĩnh Phúc lại hỏi:

- Ngân Thủy đâu?

Nguyễn cảm thấy nổi ân hận đang dâng lên trong anh:

- Dạ, còn đang ở nhà của cậu Vũ Tùng.

Ông Vĩnh Phúc vui vẻ:

- Tốt lắm. Cậu đi ngủ đi.

Bước về căn phòng nằm khuất cuối lùm cây trong vườn, Nguyễn ngã vật xuống giường. Anh cảm thấy giận mình kinh khủng. Lẽ ra anh phải dẹp tự ái sang một bên mà đợi chờ Ngân Thủy về.

Đàn này vì những lời xúc phạm của Vũ Tùng mà anh đã bỏ mặc cô ở lại. Liệu Ngân Thủy có sao không.

Bứt rứt không yên, Nguyễn vùng ngồi dậy. Vừa bước vào phòng khách, anh chột giật mình vì thấy ông Vĩnh Phúc vẫn đang ngồi đọc báo ở đó.

Nhíu mày nhìn anh, ông cao giọng:

- Cậu chưa ngủ sao?

Nguyễn ngắc ngứ:

- Dạ...

Ông hắt hàm:

- Cậu đi đâu thế?

Nguyễn lúng túng:

- Tôi định gọi nhờ điện thoại cho một người bạn thân.

Ông Vĩnh Phúc khó chịu:

- Nội thành hay đường dài liên tỉnh?

Nguyễn nhũn nhận:

- Dạ , nội thành.

Dù biết chưa bao giờ Nguyễn gọi nhờ điện thoại nhưng ông Vĩnh Phúc vẫn nhăn mặt:

- Lần sau, chịu khó... ra bưu điện gọi đấy nhé. Cậu có biết là hàng tháng tôi phải trả bao nhiêu tiền điện thoại không? Gọi đi.

Chỉ chờ có thế, Nguyễn vội cầm ống nghe lên. Nhấn số máy của ông bà Đức Bảo, anh im lặng không lên tiếng.

Có tiếng nhắc máy. Chờ đợi. Rồi dường như người đầu dây đằng kia cúi kinh vì chờ đợi rồi mà vẫn không thấy ai lên tiếng liền hét:

- Alô Ai thế?

Nhận ra giọng nói của bà Đức Bảo. Nguyễn cảm thấy nhẹ nhõm. Thế là ông bà đã về. Vũ Tùng có muốn làm hại Ngân Thủy cũng không thể thực hiện được.

Anh gác máy.

Buông tờ báo xuống, ông Vĩnh Phúc nhìn Nguyễn bằng đôi mắt soi mói:

- Sao?

Nguyễn háng giọng:

- Đầu kia... đường dây bận. Không có ai nhắc máy.

Về mặt hài lòng, ông Vĩnh Phúc cao giọng:

- Bộ chế hòa khí sặc lại cũng không bao nhiêu tiền. Ngày mai, đem xe đi sử sớm để còn chờ tôi đi họp.

Gây gổ với Vũ Tùng một trận toí bời , Ngân Thủy phóng ra hành lang. Giọng cô thất thanh:

- Nguyễn... Anh đâu rồi?

Vũ Tùng vọt ra theo cộ Anh năn nỉ.

- Thật tình anh đâu có muốn làm em giận đâu.

Ngân Thủy khua khua tay:

- Tôi với anh không hợp nhau mà.

Nhìn quanh quất một hồi, cô lại gọi:

- Nguyễn... Nguyễn... Anh đâu rồi?

Vũ Tùng hậm hực:

- Hắn đi đâu thì kệ xác hắn. Để anh đưa em về.

Ngân Thủy lắc đầu:

- Tôi tự thu xếp được mà, không cần anh đâu.

Chợt nhìn thấy chùm khóa xe lủng lẳng ở công tắc máy, Vũ Tùng chỉ:

- Chìa khóa kìa. Có lẽ thằng tài xế ấy biến rồi.

Ngân Thủy nhìn chùm chìa khóa rồi lại nhìn Vũ Tùng với vẻ nghi hoặc. Cũng có thể là Vũ Tùng nói đúng. Nguyễn đã bỏ về. Vì sao anh lại làm như thế?

Vũ Tùng sốt sắng:

- Thả chiếc xe cà tàng ấy đây đi, có lia ra ngoài đường cũng không ai thèm lấy đâu. Ngân Thủy chờ anh một chút, anh lấy xe chở Ngân Thủy về.

Mím môi lại, cô ngồi lên chiếc Dame với vẻ mặt giận bưng bưng.

Vũ Tùng cầm lấy tay lái, giọng tha thiết:

- Ngân Thủy nghe anh nói. Ngân Thủy không thể đi về bằng chiếc xe cổ lỗ sĩ này đâu. Cỡ như anh còn không dám lái nữa đó.

Cô bướng bỉnh:

- Người ta đi được, tôi đi được.

Trước đôi mắt thất vọng của Vũ Tùng, Ngân Thủy bậm môi đập một phát thật mạnh. Quả là ngoài sự tưởng tượng của cô, chiếc xe bỗng dừng... nổ máy giòn giã.

Ngân Thủy vọt xe ra cổng. Từ trong nhà con chó của Vũ Tùng lao ra nhưng vì cô chưa trả số nên chiếc xe vọt như tên bắn. Con chó cũng như chủ của nó chỉ còn biết trơ mắt nhìn theo.

Cơn giận trong Ngân Thủy dịu lại đôi chút khi chiếc xe chạy vù vù.

Quên cả bức tức, cô bỗng bật cười khi thấy điều khiển chiếc Dame của Nguyễn cũng không khó lắm như cô đã tưởng.

Mình cũng không đến nỗi nào. Giá như Nguyễn nhìn thấy cô lái xe như thế nào nhỉ. Cứ nhớ lại vẻ mặt thất vọng của Vũ Tùng và cả con chó của hắn là cô cảm thấy hả dạ lắm rồi.

Đi được một đoạn, đang ngon trớn chợt chiếc xe khục khặc mấy tiếng rồi tắt máy.

Vọt ra khỏi xe, Ngân Thủy sầm soi một hồi rồi cũng không biết là bị hư chỗ nào.

Cô không nhớ là trên đường về cô đã nhờ bao nhiêu... mạnh thường quân nữa. Hết nhờ người này lau vớt lửa, lại nhờ người kia đập nổ máy.

Thậm chí có lúc nản quá, cô thậm cầu mong... có một tên lừa đảo nào đó đập máy chiếc Dame giùm cô xong sẽ cướp xe vù chạy thẳng thì hay biết mấy. Lúc ấy cô có thể đón taxi để về với một lương tâm... thanh thản. Có như thế thì mới hả cơn tức Nguyễn Không hiểu sao

anh có thể đành lòng thả cô trong hang cọp. Chỉ mới nhớ lại ánh mắt đăm đúi và những lờn tán tỉnh vô duyên Vũ Tùng dành cho cô, ruột gan cô đã muốn sôi lên.

Đúng là đồ... không có trái tim, không có lương tâm. Cô thì quai miệng gây gỗ với Vũ Tùng để bảo vệ anh. Còn anh lại nỡ để cô một mình trong hang cọp và quăng lại cho cô một... đồng sắt vụn.

Về được đến nhà, Ngân Thủy dựng đại chiếc xe trong sân rồi dùng dùng đi vào phòng khách. Ba cô đang đợi vô với vẻ mặt phẩn chấn.

Ông vui vẻ hỏi:

- Sao rồi con?

Ngân Thủy nuốt cục tức xuống cổ:

- Ba hỏi gì, con không rõ.

Ông Vĩnh Phúc cười lớn:

- Anh chị bên nhà và Vũ Tùng gặp con rồi chứ?

Ngân Thủy háng giọng:

- Chỉ có Vũ Tùng, ba mẹ anh ta không có ở nhà.

Ông Vĩnh Phúc ngạc nhiên:

- Sao lạ thế? Anh chị ấy gọi điện mời con sang chơi mà.

Ngân Thủy xụ mặt:

- Con không biết.

Chợt ông Vĩnh Phúc "à" lên một tiếng.

Đoán là ông bà Đức Bảo muốn tạo điều kiện cho Vũ Tùng gặp riêng

Ngân Thủy, Ông Vĩnh Phúc liền bảo:

- Thôi con đi ngủ đi.

Ngân Thủy vội đi về phòng của mình. Giận Nguyễn kinh khủng nhưng không có mặt anh ở đây nên cô không biết trút vào đâu.

Đang cạo râu, Nguyễn chợt giật mình vì tiếng đá thật mạnh vào cửa: "Rầm".

Xuất hiện ở ngưỡng cửa là Ngân Thủy với gương mặt hầm hầm.

Nguyễn liền hỏi:

- Tối hôm qua cô về lúc mấy giờ?

Ngân Thủy chống tay lên hông:

- Anh cũng quan tâm đến chuyện tôi có... bỏ về được đến nhà hay không sao?

Nguyễn nhướng mày:

- Bộ xe... hư hả ?

Ngân Thủy hầm hè:

- Điều đó anh cũng tự đoán ra mà. Tôi không nghĩ đó là một chiếc xe nữa. Đừng nên gọi nó là xe nữa.

Nguyễn chăm chú nhìn Ngân Thủy:

- Thế nó là gì ?

Ngân Thủy phán:

- Một đồng sắt vụn. Đó không phải là một chiếc xe.

Nguyễn ngắc ngứ:

- Thế mà tôi nghĩ là chiếc xe sẽ êm ru sau khi tôi đã sửa.

Ngân Thủy hăm hè:

- Anh đúng là một người không có lương tâm.

Nguyễn thờ dài:

- Tôi cũng đâu muốn về trước.

Ngân Thủy nguýt dài:

- Nhưng cuối cùng anh đã bỏ mặc tôi với chiếc xe thổ tả. Để đưa nó được về nhà, tôi đến suýt phát khóc đến mấy lần.

Nguyễn chân thành:

- Tôi xin lỗi cô.

Ngân Thủy nhướn mắt:

- Chỉ một câu xin lỗi của anh là xong. Còn tôi, tôi đã khổ với đồng sắt vụn ấy như thế nào, anh có biết không?

Nguyễn trầm giọng:

- Lý do vì sao tôi bỏ về trước, cô đã rõ.

Ngân Thủy giận dữ:

- Tôi không nói chuyện với anh nữa đâu.

- Ngân Thủy... tôi xin lỗi cô Tất cả ngoài ý muốn thôi.

Ngân Thủy hăm hè:

- Tôi ghét anh lắm !

- Ngân Thủy...

Ngân Thủy vùng vằng bỏ đi một mạch. Chợt cô kêu lên:

- Ui da !

Nguyễn như bay ra khỏi cửa, Ngân Thủy đang ngồi bệt trên nền cỏ trước căn phòng của anh, hai tay ôm lấy chân.

Ngồi xuống bên cô, giọng Nguyễn lo lắng:

- Sao vậy ?

Ngân Thủy hét lên:

- Mặc kệ tôi. Không khiến anh quan tâm đến tôi.

Nguyễn dỗ dành:

- Cô buông tay ra xem nào.

Ngân Thủy bướng bỉnh:

- Không.

Nguyễn dịu dàng:

- Nghe tôi đi. Có phải cô đập nhầm gai không ?

Ngân Thủy hăm hè:

- Tôi có bị làm sao đó là chuyện của tôi, đâu cần dự đến anh.

Nguyễn trầm giọng:

- Giận tôi về chuyện tối hôm qua thì cô cứ giận. Nhưng phải buông tay ra để tôi xem thử vết thương như thế nào.

Đau kinh khủng nhưng Ngân Thủy vẫn lắc đầu:

- Không.

Nguyễn gỡ nhẹ những ngón tay của Ngân Thủy. Anh dỗ dành:

- Nếu cô không để tôi rút gai ra, chiếc gai sẽ lún sâu vào chân rồi nhiễm trùng phải mổ đấy. Cô không sợ sao?

Viễn cảnh lên bàn mổ khiến Ngân Thủy phát hoảng. Cô hằm hè:

- Anh đừng hòng khủng bố tôi.

Nguyễn nghiêm nét mặt:

- Không, tôi nói thật đó. Cô cứ nghe lời tôi đi.

Ngân Thủy lờm Nguyễn một cái rồi cũng từ từ buông tay ra. Một vài giọt máu nhỏ trên thảm cỏ. Nhìn chiếc gai đang cắm vào chân cô,

Nguyễn hắng giọng:

- Tôi sẽ lấy chiếc gai ra. Nhưng công việc trước tiên là phải sát trùng vết thương.

Ngân Thủy kêu lên:

- Không. Tôi sợ lắm.

Nguyễn dỗ dành:

- Cam đoan với cô là sẽ không đau đâu.

Ngân Thủy nhăn mặt:

- Tôi đã bảo là mặc kệ tôi mà.

Nguyễn lắc đầu. Anh đứng dậy đi vào nhà rồi đi ra với một chai oxy già và bông gòn. Giọng anh dịu dàng:

- Cô quay mặt sang chỗ khác đi.

Ngân Thủy thở hắt một cái rồi đành làm theo lời Nguyễn.

Đúng là một buổi tối xui xẻo, rồi giờ lại là một buổi sáng không may mắn chút nào. Vì quá giận Nguyễn nên cô đã chạy ra đây mà không mang dép. Đây là lần đầu tiên cô đến chỗ của anh.

Như những người tài xế trước đó của gia đình cô Nguyễn được ba cô sắp xếp ở trong một căn phòng thấy lè tè cuối vườn. Trước căn phòng của anh là những đám cỏ chen với bụi gai.

Nguyễn cho oxy già lên vết thương. Thật dịu dàng, anh lại bảo:

- Cô vẫn tiếp tục quay mặt đi như thế nhé. Gần xong rồi đó.

Ngân Thủy cảnh giác:

- Anh định lấy gai ra à?

Nguyễn hắng giọng:

- Đúng thế.

Ngân Thủy sợ đến xanh mặt. Cô la lên thẳng thốt:

- Không...

Nguyễn lại dỗ dành:

- Nếu không lấy gai ra, chân cô sẽ bị nhiễm trùng đấy.

Ngân Thủy nói như khóc:

- Nhiễm trùng cũng được..

Nguyễn so vai:

- Nhưng lên bàn mổ thì không phải là một điều dễ chịu đâu.

Ngân Thủy nhìn Nguyễn một cái. Cô giận anh nhiều thứ quá. Chưa hết cơn giận này thì lại đến cơn giận khác.

Nguyễn nhìn cô chăm chú:

- Hãy làm theo lời tôi.

Đúng là không có sự chọn lựa nào khác nữa, Ngân Thủy thở dài với vẻ bất lực rồi quay mặt đi.

Dùng một chiếc nhíp nhỏ, Nguyễn lấy cái gai ra khỏi chân của Ngân Thủy. Vì cái gai đã gãy nên anh làm thật khéo léo để nó không bị lún sâu vào gót chân Ngân Thủy.

- Này, cô xem.

Nguyễn đưa cái gai cho Ngân Thủy kèm theo một nụ cười.

Rất hiếm khi Nguyễn cười nên một khoảng khắc ngắn ngủi ấy đã khiến Ngân Thủy phát hiện là anh có một nét quyến rũ rất riêng không giống như những người đàn ông mà cô đã gặp.

Ở Nguyễn dường như anh chưa bộc lộ hết con người thật của mình.

Thật kỹ lưỡng, Nguyễn lại dùng oxy già sát trùng lên chỗ gai đâm một lần nữa rồi dùng một miếng băng keo nhỏ dán lên.

- Cô còn đau nữa không?

Ngân Thủy lí nhí:

- Còn đau ít thôi.

Nguyễn so vai:

- Lần sau chịu khó mang dép.

Ngân Thủy chu môi:

- Khi người ta giận, có nên đi tìm dép hay là phóng nhanh để tìm người trút cơn giận:

Nguyễn cố nhin cười:

- Trong tình huống nào cũng phải tìm được dép.

Ngân Thủy xụ mặt:

- Tôi e rằng cơn giận của mình sẽ bay đi sau khi tìm thấy dép.

Nguyễn nhìn sâu vào đôi mắt đẹp:

- Như thế thì càng tốt chứ có sao đâu.

Ngân Thủy nguýt dài:

- Nói như anh có lẽ không bao giờ thiên hạ giận nhau cả.

Nguyễn cười:

- Đúng thế.

Ngân Thủy bó gối nhìn Nguyễn:

- Anh còn... tức tôi không?

Nguyễn nhướn mày:

- Về chuyện gì?

Ngân Thủy bặm môi:

- Về chuyện tôi đã nói là anh... không có lương tâm.

Nguyễn đùa:

- Sao lại giận cô được khi đó là sự thật. Tôi cũng đâu có lương tâm.

Ngân Thủy thở nhẹ:

- Thật ra thì anh đâu có đến nỗi tệ như tôi nói.

Nguyễn cười:

- Tối hôm qua đúng là tôi không có lương tâm khi để cô một mình ở lại với Vũ Tùng và... một đồng sắt. Còn bây giờ thì lại có lương tâm vì đã... lấy được cái gai. Kết hợp hai chuyện vậy thì có thể kết luận tôi là người có... nửa lương tâm.

Ngân Thủy bật cười vì câu đùa dí dỏm của Nguyễn. Chợt nụ cười của cô tắt hẳn, khi ba cô không biết xuất hiện từ lúc nào với ánh mắt bức dọc..

Giọng ông khó chịu:

- Ngân Thủy... Sao con lại ở đây ?

Cô ngắc ngứ:

- Con...

Ông Vĩnh Phúc cao giọng:

- Vũ Tùng vừa gọi điện cho bạ Con lên phòng khách ngay, ba muốn biết là vì sao con đã làm cho Vũ Tùng nổi giận.

Ngân Thủy ầm ức:

- Sao lúc nào ba cũng nghe lời của Vũ Tùng. Nếu hẳn có giận cũng kệ hẳn.

Ông Vĩnh Phúc quát khế;

- Vào nhà ngay.

Vụt đứng dậy, Nguyễn lên tiếng:

- Ông chủ à... Cô chủ vừa bị gai đâm ở chân.

Giọng ông Vĩnh Phúc lo lắng:

- Sao ?

Ngân Thủy nghiêng gót chân cho ba cô thấy:

- Ba xem này. Con không thể đi được nữa.

Ông Vĩnh Phúc nghiêm nét mặt:

- Bộ con không mang dép à ?

Ngân Thủy lí nhí:

- Da...

Ông Vĩnh Phúc bực dọc:

- Sao lại vô ý như thế chứ. Mà con đi ra đây làm gì thế ?

Ngân Thủy vội nói:

- Con hái hoa.

Ông Vĩnh Phúc phán:

- Chuyện con bị đau chân và chuyện con làm cho Vũ Tùng nổi giận là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Ba muốn hỏi con cho ra lẽ chuyện tối hôm qua.

Quay lại nhìn Nguyễn, ông Vĩnh Phúc hất hàm :

- Gọi chị bếp dìu Ngân Thủy vào nhà ngay cho tôi !

Khó khăn lắm Ngân Thủy mới tìm được nhà của Nguyễn. Đó là một ngôi nhà đơn sơ nằm cuối con hẻm ngoằn ngoèo.

Tất máy, Ngân Thủy nghiêng đầu nhìn qua cánh cửa cổng bằng gỗ.

Giọng cô rụt rè:

- Bác ơi...

Một người phụ nữ có gương mặt phúc hậu đi ra. Bà hắng giọng:

- Xin lỗi, cô tìm ai ?

Ngân Thủy nhỏ nhẹ:

- Dạ , cháu muốn hỏi đây có phải là nhà của anh Nguyễn không?

Bà Lành gật đầu:

- Phải , tôi là mẹ của Nguyễn.

Mỉm cười, Ngân Thủy tự giới thiệu:

- Cháu là Ngân Thủy, con gái của ông Vĩnh Phúc...

Bà Lành không giấu được mừng rỡ:

- Vậy sao , mời cô vào nhà.

Dắt chiếc Dream vào cổng, Ngân Thủy cười hiền lành:

- Bác hãy xem cháu như người trong nhà, đừng gọi cháu bằng... cô

Cháu cũng chỉ đáng tuổi con cháu bác thôi mà.

Bà Lành cười đôn hậu:

- Cô nói thế chứ tôi không dám đâu.

Ngân Thủy giọng nhỏ nhẹ:

- Cháu nói rất thật lòng đó. Bác hãy xem cháu như người trong nhà.

Theo chân bà Lành vào phòng khách- một căn phòng thật nhỏ nhưng sắp xếp thật gọn gàng. Ngân Thủy đặt bịch trái cây xuống bàn. Cô rụt rè:

- Cháu mời bác một ít trái cây cho vui.

Bà Lành vội nói:

- Tôi không dám nhận đâu.

Ngân Thủy cười hiền:

- Có gì đâu bác.

Bà Lành mời Ngân Thủy ngồi xuống ghế:

- Cám ơn cô, chẳng hay cô ghé thăm chơi có chuyện chi không?

Ngân Thủy trầm giọng:

- Tình cờ cháu mới biết bác vừa xuất viện, vì anh Nguyễn không nói nên cháu không biết để ghé thăm bác. Sáng nay nghe ông quản gia kể chuyện nên cháu ghé thăm bác và chúc bác mau khỏe.

Bà Lành nở một nụ cười an phận:

- Tuổi già thường vậy, cô đừng bận tâm.

Ngân Thủy chớp mị Vẻ hiền lành giản dị của cô khiến bà Lành bỗng có nhiều cảm tình. Theo suy nghĩ của bà, các cô gái con nhà giàu thường kênh kiệu phách lối. Thế mà Ngân Thủy không hề như thế. Cô ngồi nói chuyện với bà thật chân tình, ngây thơ Không màu mè giả tạo. Cũng không có vẻ tự kiêu.

Một chiếc đầm trắng dài quá gối một chút và khuôn mặt đẹp không trang điểm của Ngân Thủy có thể làm cho người ta lầm tưởng cô là một nữ sinh bình thường như mọi nữ sinh khác.

Chợt sực nhớ ra là chưa lấy nước mời Ngân Thủy, bà Lành khẽ kêu lên:

- Quên mất, để tôi lấy nước mời cô uống.

Ngân Thủy mỉm cười:

- Cháu không khát đâu.

Bà Lành xởi lời:

- Ai lại để khách ngồi thế bao giờ. Cô chờ tôi một chút nghe.

Chỉ một lát sau, bà Lành quay trở lên với hai ly chanh muối mát lạnh.

Ngân Thủy giọng hồn nhiên:

- Đã lâu rồi, cháu mới có dịp uống lại chanh muối. Cháu cám ơn bác rất nhiều.

Bà Lành hôn hậu:

- Mời cô.

- Dạ cháu xin phép bác...

Bưng ly nước lên uống thật tự nhiên, Ngân Thủy cảm thấy mẹ của Nguyễn thật là giản dị, gần gũi. Cô mỉm cười:

- Bác làm chanh muối ngon ghê.

Bà Lành vui vẻ:

- Nguyễn thích uống chanh muối nên tôi tự làm để cứ nửa tháng nó về thăm nhà một lần là pha cho nó uống đó. Nếu cô thích, lát nữa tôi gọi cô mang về một ít cho vui.

Ngân Thủy cười nhẹ:

- Nếu thế , không biết anh Nguyễn có... đồng ý không.

Bà Lành mỉm cười:

- Nguyễn cũng mến cô lắm đó.

Ngân Thủy tròn mắt:

- Sao bác biết?

Bà Lành thật thà:

- Tôi nghe loáng thoáng như nó khen cô là con nhà giàu nhưng không phá phách như con người ta.

Ngân Thủy tò mò:

- Thế bác có nghe anh Nguyễn nói gì nữa không?

Bà Lành lắc đầu:

- Không , Nguyễn cũng ít nói lắm.

Nghiêng đầu nhìn qua khung cửa sổ, Ngân Thủy ngắm một khoảng vườn bé xíu chỉ trồng độc nhất một loài hoa: Magarit trắng.

Cô chớp mi đề nghị:

- Bác có thể cho cháu dạo quanh vườn được không?

Bà Lành đứng dậy , giọng xởi lởi:

- Hoa cỏ vườn tược chỉ cô ời. Chỉ là một nẻo đất nhỏ để không cỏ mọc cũng bẽ bộn nên Nguyễn mới đem mấy cây hoa cúc trắng về trồng. Thứ hoa này mua rẻ rẻ, nhân giống lại dễ lắm.

Ngân Thủy mỉm cười:

- Nhưng cháu lại thấy chúng đẹp lạ lùng.

Bà Lành lắc đầu cười. Nguyễn cũng nói như thế với bà. Nay lại Ngân Thủy. Lạ thật, hình như tụi trẻ cảm nhận vẻ đẹp theo kiểu khác. Còn bà, thật lòng mà nói bà thấy giá như thay vào đó mấy luống cải con thì hay hơn.

Đi trước để dẫn đường cho Ngân Thủy, bà Lành góp chuyện:

- Nguyễn cũng nói như cô.

Ngân Thủy khẽ reo lên:

- Thật không bác?

Bà Lành cười:

- Nguyễn bảo loài hoa này đẹp nhờ màu trắng tinh khiết.

Ngất vùi một bông so nhái mọc hoang, Ngân Thủy chớp mi. Dường như Nguyễn vẫn là một ẩn số. Như bây giờ chẳng hạn, qua mẹ anh cô mới biết là anh cũng yêu hoa cỏ. Chứ nhìn vào vẻ mặt lầm lì ít nói của anh, người ta cứ ngỡ tâm hồn anh là đá tảng không có thời gian để mộng mơ.

Quay lại nhìn bà Lành, Ngân Thủy chùng giọng:

- Bác... có thể kể cho cháu nghe về chuyện gia đình bác được

không?

Bà Lành cười đôn hậu:

- Toàn chuyện buồn, đâu có chuyện gì vui đâu cô.

Ngân Thủy nài nỉ:

- Nhưng cháu cũng... hơi tò mò. Bác không trách cháu chứ ?

- Tôi biết là cô là người giàu tình cảm. Như thế, tôi càng quý cô mới phải chứ.

Ngân Thủy mở to mắt:

- Cháu muốn biết tại sao anh Nguyễn lại đi làm tài xế? Cháu đoán anh ấy không phải là người an phận với cái nghề này, anh Nguyễn rất thông minh và có một cái gì đó khó hiểu. Cháu muốn hỏi anh ấy rất nhiều nhưng biết là chắc gì anh đã chịu nói.

Bà Lành chùng giọng:

- Ông nhà tôi mất lúc Nguyễn mới tám tuổi. Cô nói đúng. Nguyễn thông minh lắm. Ngay từ hồi nhỏ đã học rất trội so với bạn bè. Nhưng do tôi bệnh liên miên nên làm cũng chỉ đủ ăn chứ nói chi đến chuyện đầu tư cho việc học của Nguyễn. Thế là thi xong tú tài, Nguyễn đành bỏ ngang chuyện học. Nghỉ như thế được mấy năm, Nguyễn đã vừa đi làm thuê vừa tiếp tục học đại học. Chỉ còn nửa tháng nữa là sẽ tốt nghiệp ra trường.

Ngân Thủy khẽ nói:

- Cháu không hề biết chuyện này.

Bà Lành gạt đầu:

- Nguyễn không muốn ai biết cả.

Ngân Thủy chột hỏi:

- Thế bác kể cho cháu nghe những chuyện về anh Nguyễn, anh có giận cháu và bác không?

Bà Lành chân thành:

- Thật tình thì tôi cũng không muốn giấu cô chuyện gì. Cô dễ mến lắm.

Ngân Thủy nhỏ nhẹ:

- Cháu không được như bác nói đâu.

Bà Lành hắng giọng:

- Lâu nay Nguyễn vẫn khỏe chứ cô ?

Ngân Thủy cười hiền:

- Dạ...

Bà Lành chép miệng:

- Cái thằng thật tội. Ky cop bao nhiêu tiền cũng mang về đưa cho tôi. Mỗi lần nhắc đến nó, tôi lại thấy nhớ. Cũng gần tuần lễ nay chưa

thấy nó ghé về nhà. Không chừng hôm nay Nguyễn nó tạt về thăm tôi cũng nên.

Đi Qua Nỗi Nhớ

Chương 4

Bà Lành nói thế , Ngân Thủy liền ngó chừng ra cổng. Cô không thích gặp Nguyễn tại đây. Cô không muốn anh biết là bỗng dưng cô lại quan tâm đến anh. Có một cái gì không bình thường trong suy nghĩ của cô nữa. Suốt gần nửa tháng nay cô luôn nghĩ đến anh. Cô không thể giải thích được.

Ngắt một bông hoa trắng trên tay, cô chào bà Lành:

- Cháu xin phép bác, cháu về đây.

Bà Lành mỉm cười đôn hậu:

- Cô ở chơi đã, sao vội về thế.

Ngân Thủy nhỏ nhẹ:

- Dạ , nãy giờ cháu chơi cũng khá lâu. Bây giờ cháu xin phép bác để về.

Chợt có tiếng xe máy quen thuộc dừng ngoài cổng. Ngân Thủy hết hồn. Đó chính là tiếng máy xe Dame của Nguyễn. Trời ạ ! Cô có muốn chạm trán với anh đâu. Khi cô xách xe đến đây , anh đang lau chùi chiếc Toyota để chuẩn bị chở ba cô đi công chuyện mà.

Không biết Ngân Thủy đang hoảng, bà Lành vui vẻ bảo:

- Nguyễn đấy. Lúc nãy tôi đã nói với cô mà, thế nào hôm nay Nguyễn cũng về.

Bà Lành lật đật ra mở cửa cho Nguyễn.

Giọng bà sôi nổi:

- Mẹ đang mong và nhắc đến con thì con về.

Nguyễn hỏi ngay:

- Mấy hôm nay sức khỏe của mẹ Ổn chứ?

Bà Lành gật đầu:

- Mẹ thấy trong người có khỏe hơn trước. Có lẽ do kết hợp dùng thuốc đông y đó con.

Nói xong , bà liền tiếp:

- Con có khách đó Nguyễn.

Nguyễn định hỏi là ai nhưng chợt nhìn thấy chiếc Dream quen thuộc , anh không giấu được ngạc nhiên:

- Ngân Thủy ? Chẳng lẽ mẹ định nói là Ngân Thủy đang có mặt ở đây?

Bà Lành vội nói:

- Cô ấy đang ở trong vườn.

Vẫn chưa hết sửng sốt, Nguyễn gắng hỏi:

- Ngân Thủy đến đây làm gì thế mẹ?

Bà Lành giọng dịu dàng:

- Ngân Thủy đến thăm sức khỏe của mẹ. Mẹ không ngờ ông chủ của con lại có một cô con gái hiền thực giản dị đến thế.

Nguyễn vội đi ra vườn. Dù đã được bà Lành cho biết là Ngân Thủy đang ở trong vườn, nhưng khi nhìn thấy cô như đang chôn chân một chỗ tròn xoe mắt nhìn anh Nguyễn vẫn thấy đúng là chuyện khó tin.

Mãi một phút sau anh mới lên tiếng:

- Sao cô biết nhà tôi ở đây?

Ngân Thủy bậm môi:

- Tôi hỏi.

Nguyễn ngạc nhiên:

- Hỏi ai?

- Lão quản gia.

- Bác ấy chỉ biết tôi ở trong con hẻm này chứ đâu biết đích xác ở nhà nào đâu.

Ngân Thủy cụp mi nhìn xuống đất:

- Tôi cũng hỏi.

Nguyễn nhướng mày:

- Hỏi ai?

Ngân Thủy dẩu môi:

- Hỏi mấy người bán thuốc lá đầu đường với tụi con nít.

Nguyễn tò mò:

- Cô mất bao nhiêu phút?

Ngước mặt lên, Ngân Thủy nhìn Nguyễn một cái. Cái cách anh hỏi cô chẳng khác gì hỏi cung. Phớt lờ cái nhìn thù địch của cô, Nguyễn hắng giọng:

- Nhà tôi khó tìm lắm. Cô tìm ra như thế là giỏi.

Cách khen như mắng của anh làm cô tự ái. Rồi cũng không hiểu được tại sao chưa bao giờ cô xem anh như một kẻ làm công trong gia đình. Còn anh, chưa bao giờ anh tỏ ra... sợ sệt cộ. Cách nói chuyện của anh với cô gây gờ cũng thế, có vẻ ngang ngang một cách... đáng ghét. Hình như trong đôi mắt anh, cô chỉ là một đứa con nít.

Cô lý sự:

- Tôi có mất bao nhiêu phút cũng có gì là quan trọng. Anh hỏi chi kỹ thế?

Nguyễn nương mày:

- Tại tôi không hề nghĩ là có ngày cô sẽ đặt chân đến con hẻm tồi tàn này.

Cô nheo mắt nhìn anh:

- Thế anh nghĩ tôi là gì? Là một kẻ chỉ lên xe xuống ngựa chẳng?

Nguyễn cười nhẹ:

- Đã hơn hai chục năm rồi mẹ con tôi không có những người khách sang trọng như cô đến viếng thăm.

Ngân Thủy ngạc nhiên:

- Thế sao?

Nguyễn nhếch môi:

- Những người nghèo thường dễ cảm thông hơn.

Ngân Thủy cảm thấy tự ái kinh khủng. Theo như cách nói của Nguyễn thì coi bộ những người giàu có đều không có quả tim.

Cô sa sầm nét mặt:

- Tôi về đây.

Nguyễn thẳng thốt:

- Cô giận tôi sao?

Ngân Thủy mím môi một cái:

- Còn hơn thế nữa.

Nguyễn lúng túng:

- Tôi chỉ nói sự thật mà.

Ngân Thủy nói lấy:

- Thì tôi có phủ nhận sự thật anh vừa nói ra đâu.

Ngắm đôi môi hồng cong lên thật dễ thương của cô, Nguyễn háng giọng:

- Cô ở lại chơi đi. Lát nữa tôi đưa cô về nhà.

Ngân Thủy nheo mắt:

- Tôi chỉ thích nói chuyện với bác gái. Nói chuyện với anh, tôi ghét lắm.

Nguyễn cười bao dung:

- Tôi biết mình có nhiều tính xấu nhưng không bỏ được.

Ngân Thủy bĩu nhẹ môi:

- Anh có biết anh đáng ghét nhất điểm nào không?

Nguyễn cười:

- Không. Cô có thể nói rõ hơn một chút được không?

Ngân Thủy mím môi phán:

- Điều đó anh tự suy nghĩ.

Nguyễn bật cười:

- Thế thì khó quá. Làm sao tôi biết được mình đáng ghét điểm nào. Ngân Thủy háy Nguyễn một cái. Cách nói chuyện ngang ngang của anh làm cô ầm ức, nhưng chết môt. nổi đó cũng một nét mạnh mẽ trong tính cách lôi cuốn của anh.

Cô xụ mặt:

- Tôi không nói chuyện với anh nữa đâu.

Nguyễn dịu giọng:

- Lúc nãy ông chủ có tìm cô nhưng không biết cô đi đâu.

Ngân Thủy giọng quan tâm:

- Anh có nghe ba tôi nói gì nữa không?

Nguyễn so vai:

- Không.

Ngân Thủy tròn mắt:

- Thế sao ba tôi lại tìm tôi?

Nguyễn trầm giọng phán:

- Ông bà Đức Bảo và Vũ Tùng đến chơi, vì thế ông chủ mới kiếm cô.

Nghe thế, Ngân Thủy thở hắt một cái:

- Tôi chán ghê Không hiểu cái tên Vũ Tùng ấy tìm thấy ở tôi điểm gì khiến hấn quyết không buông tha tôi. Ở lớp tôi cũng đâu thiếu gì người đẹp. Tại sao hấn lại chấm tôi nữa không biết.

Nguyễn buột miệng:

- Nhưng để gì tìm được người như cô.

Ngân Thủy ầm ức:

- Bộ không chọc cho tôi giận anh không yên sao?

Nguyễn im lặng nhìn cô Anh không hề trêu chọc Ngân Thủy như cô đã nghĩ. Anh chỉ nói lên một sự thật. Đúng là gã Vũ Tùng ấy có mắt tinh đời. Ngân Thủy không chỉ đẹp thật cuốn hút , mà còn hiền thực dễ thương.

Nhìn bông cúc trắng trên tay cô đang úa tàn, Nguyễn nói lảng sang chuyện khác:

- Cô đang hái hoa đó sao?

Xé nhỏ những cánh hoa thả trên bàn tay rồi thổi nhẹ cho bay đi,

Ngân Thủy trầm giọng:

- Tôi cứ nghĩ là một người như anh không thích chơi hoa bao giờ.

Chăm chú nhìn Ngân Thủy không chớp mắt , Nguyễn mỉm cười:

- Tôi thì sao?

Ngân Thủy chu môi:

- Khô khan.

Nguyễn cười nhẹ. Không chỉ Ngân Thủy mà hầu như những người

con gái anh quen đều có chung nhút nhát như thế.

Tung nhẹ đài hoa còn sót lại trên tay lên cao, Ngân Thủy xăng xái đi vào nhà. Không còn là một Ngân Thủy với một khoảnh khắc mộng mơ bất chợt, cô chợt trở thành con người khác. Một Ngân Thủy hết sức vô tư, hồn nhiên.

Bà Lành đơn đả:

- Cô gặp Nguyễn rồi chứ? Tôi vừa nói Nguyễn là cô đang ở trong vườn.

Ngân Thủy mỉm cười:

- Vâng. Cháu xin phép bác, cháu phải về bây giờ.

Bà Lành lưu luyến:

- Hôm nào cô đến chơi nhé. Tôi rất mến cô.

Chợt nhìn thấy Nguyễn bước vào, bà Lành trầm giọng:

- Con đưa cô Ngân Thủy về nhà. Con hèm mình nghèo nghèo, mẹ sợ cô không nhớ lối ra đầu.

Nguyễn gật đầu:

- Dạ...

Ngân Thủy vội ngăn lại:

- Tôi đi được mà. Anh cứ nói chuyện với bác gái đi. Lâu lâu anh mới có dịp ghé về thăm nhà mà.

Loanh quanh một hồi trong con hẻm mà vẫn chưa ai ra được ngoài đường cái, Ngân Thủy mới hỏi hận là đã từ chối sự giúp đỡ của Nguyễn. Đã thế chiếc Dream của cô lại giờ chững. Vừa dắt bộ xe, vừa hỏi thăm đường Ngân Thủy thiếu đường muốn xỉu.

Đang lúc hỏi thăm đường thì chiếc xe Dame của Nguyễn đổ xích bên cạnh. Anh kêu lên với vẻ ngạc nhiên:

- Bộ này giờ cô còn ở đây sao?

Quệt những giọt mồ hôi trên trán, Ngân Thủy thở hắt một cái:

- Như anh thấy đó. Có đến... một tỷ khúc queo thành thử người ta có nhiệt tình chỉ, tôi cũng bị lộn. Nãy giờ đi tới đi lui thấy phát khủng luôn.

Nguyễn sốt sắng:

- Cô đi theo tôi.

Khuôn mặt Ngân Thủy ỉu xiu:

- Xe tôi bị chết máy.

Nguyễn vội nhảy ra khỏi xe. Xem xét chiếc Dream một hồi, anh tuyên bố:

- Phải đem đến thợ sửa xe.

Ngân Thủy nheo mắt:

- Ai không biết điều đó.

Nguyễn cười:

- Cô đưa tôi dắt xe cho.

Ngân Thủy tròn mắt:

- Còn chiếc... Dame?

Nguyễn thần nhiên đáp:

- Cô ngồi lên nỏ máy, chạy chậm chậm theo tôi.

Ngân Thủy như mèo đập nhảm lửa:

- Thôi... thôi... Tôi thà đi bộ còn hơn. Anh đừng quên là tôi đã từng chết khổ với nó.

Nguyễn hơi mỉm cười:

- Bây giờ có tôi hộ tống sau lưng cô mà. Nếu xe có hư, tôi lại sửa.

Ngân Thủy dẫu môi:

- Cám ơn...

Nguyễn hắng giọng:

- Nếu cô ngại... chiếc Dame này thì tôi và cô cùng đi bộ nhé.

Con hẻm nhỏ nên Ngân Thủy không thể đi song song với Nguyễn.

Cũng vì thế mà suýt mấy lần cô bị lạc anh. Đã thế, Nguyễn còn đi nhanh như chạy. Đuổi kịp anh, Ngân Thủy hăm hè:

- Bộ có ai... rượt anh hay sao mà anh chạy như thế?

Nguyễn cười:

- Cô đi theo không kịp sao?

Mím môi lại Ngân Thủy nguýt Nguyễn một cái thật dài. Giờ anh mới sực nhớ là cô mặc váy và đi giày cao gót. Đúng là anh đoảng thật.

Nguyễn cười cầu tài:

- Xin lỗi... Tôi quên mất.

Một hòn đá nhỏ kẹt trong chiếc giày của Ngân Thủy nên Ngân Thủy đành đứng lại. Nguyễn vội hỏi:

- Sao thế?

Ngân Thủy chu môi:

- Chờ tôi một chút.

Nguyễn suýt bật cười khi thấy cô tỉnh bơ lột giày. Ném viên đá xuống đất, Ngân Thủy lau bầu:

- Gót chân tôi suýt thủng vì nó.

Nguyễn hắng giọng:

- Cô cao như thế, còn mang giày cao gót chi nữa cho... khổ.

Ngân Thủy nguýt anh một cái:

- Nói như anh thì người ta bán giày cao gót cho ai ?

- Tất nhiên không phải cho một cô gái cao một mét bảy như cô.

Ngân Thủy lý sự:

- Sao anh biết tôi cao mét bảy ?

Nguyễn cười:

- Dĩ nhiên tôi không đo bằng thước.

Ngân Thủy chun mũi:

- Bằng gang tay chắc.

Nguyễn cười bao dung:

- Bằng cách nào cũng được, miễn sao chính xác là được.

Cô nghi ngờ nhìn anh:

- Nói thử đi, sao anh biết tôi cao đúng mét bảy ?

Nguyễn tỉnh tỉnh:

Đó là một bí mật.

Ngân Thủy giậm chân:

- Tôi bắt anh nói đó.

Nguyễn đùa:

- Nếu tôi không nói.

Ngân Thủy hăm hè:

- Tôi không bao giờ nói chuyện với anh nữa.

Nguyễn cười:

- Được rồi, tôi sẽ nói... Tôi đo cô bằng... ánh mắt và chiều cao của tôi. Tôi cao đúng một mét bảy mươi tám. Từ đó, tôi suy ra cô cao đúng mét bảy.

Ngân Thủy nguýt Nguyễn một cái. Hóa anh dùng chiều cao của anh để làm một phép trừ.

Đi được một đoạn, Ngân Thủy ca cẩm :

- Đau chân quá. Tôi thề rằng từ nay không mang giày cao gót nữa.

Nguyễn thành thật:

- Cô mang xăng đan trắng rất đẹp.

Ngân Thủy ngó sững Nguyễn. Cô không nghĩ là anh chú ý đến cách ăn mặc của cô Thường thì mỗi lần Nguyễn chở cô đi đâu anh luôn khoác một bộ mặt làm lì. Mắt đăm đăm nhìn về phía trước, hai tay đặt hững hờ trên vô lăng. Sự khám phá mới làm cô hơi bất ngờ.

Ngân Thủy không hề biết là Nguyễn rất thích được thấy cô với bộ short trắng và xăng – đan trắng. Một vẻ đẹp thật mạnh khỏe và giản dị.

Ra đến đầu đường , Nguyễn vẫy gọi một chiếc taxi vừa trờ đến. Anh quay lại nói với Ngân Thủy:

- Cô về trước , tôi mang chiếc xe đi sửa...

Với vẻ bức tức, ông Vĩnh Phúc làm bầm:

- Bà xem dạy dỗ như thế nào , chứ tôi không hài lòng về những gì

Ngân Thủy làm với Vũ Tùng đâu. Ở nhà đã thế, lên trường nó còn

với Thu An tìm cách chọc tức Vũ Tùng. Thử hỏi ai mà chịu cho được.

Giọng bà Như Hoa ôn hoà:

- Ngân Thủy tính còn vô tư lắm. Anh cũng thông cảm cho con.

Ông Vĩnh Phúc giận dữ:

- Bà có biết là công việc làm ăn của tôi ít nhiều cũng phụ thuộc vào mối quan hệ với anh chị Đức Bảo không? Nếu người ta giận, đó không phải là chuyện đùa. Hôm qua ông bà Đức Bảo gọi điện đến nặng nhẹ đủ điều rồi đó, không phải là chuyện chơi đâu.

Bà Như Hoa nhỏ nhẹ:

- Công việc của mình làm sao lại liên quan đến họ chứ.

Nhìn bà Như Hoa bằng đôi mắt tóe lửa, ông Vĩnh Phúc cười khẩy:

- Nếu bà không biết thì im đi.

Về mặt nhẫn nhục, bà Như Hoa cắn răng im lặng. Biết tính của ông Vĩnh Phúc, mỗi lần ông giận bà không hề hé môi.

Ông Vĩnh Phúc hầm hè:

- Đức Bảo có khả năng làm cho tôi khánh kiệt nếu ông ta muốn. Đức Bảo có những mối giao thiệp rất rộng. Ông ta có thể thao túng những khách hàng của tôi và lôi kéo họ về phía ông ta.

Bà Như Hoa cố dìm tiếng thở dài. Bà chỉ là một phụ nữ an phận lấy chuyện quán xuyến gia đình làm niềm vui. Thế nhưng bà vẫn hiểu được những tham vọng không bến bờ của chồng bà. Nếu ông Vĩnh Phúc không lún sâu vào chuyện hùn hạp làm ăn với vợ chồng Đức Bảo, thì giờ đây vợ chồng ông ta cũng không thể chơi xấu chồng bà được.

Thật tình mà nói bà không thể cảm tình với hai vợ chồng ông Đức Bảo. Cao ngạo, phách lối và thực dụng. Đó là những gì bà cảm nhận được khi tiếp xúc với họ. Còn Vũ Tùng, bà không hề mong có một cậu con rể như thế.

Liếc nhìn vẻ mặt rầu rĩ của vợ, ông Vĩnh Phúc tuyên bố:

- Cuối tháng này tôi sẽ tổ chức lễ hứa hôn cho Ngân Thủy và Vũ Tùng.

Bà Như Hoa hoảng thảng thốt:

- Ông nói sao?

Ông Vĩnh Phúc cay cú:

- Bà không hài lòng về quyết định của tôi à?

Bà Như Hoa kêu lên:

- Ông quên rằng Ngân Thủy còn đang đi học sao?

Ông Vĩnh Phúc hậm hực:

- Thế có gì là không được chứ? Đó mới chỉ là lễ đính hôn. Chờ Ngân Thủy vừa ra trường, tôi và anh chị Đức Bảo sẽ cho cử hành hôn lễ ngay.

Giọng bà Như Hoa ngán ngẩm:

- Ông làm gì mà nôn nóng thế ?

Ông Vĩnh Phúc quắc mắt tuôn một hơi:

- Thế bà muốn tôi phải làm gì? Cứ để con nhỏ Ngân Thủy khiêu khích người ta bằng những hành động ngông cuồng chắc? Để Đức Bảo chơi xấu cho tôi sạt nghiệp luôn chắc ? Tôi là chủ trong ngôi nhà này mà. Tôi là người có quyền quyết định, không ai được có ý kiến cả. Chừng chưa hả giận ông Vĩnh Phúc tiếp:

- Tôi cũng báo cho bà biết, nếu từ này Ngân Thủy còn tỏ thái độ bướng bỉnh với Vũ Tùng , chưa chắc là tôi đợi đến khi nó ra trường. Biết đâu tôi sẽ cho cưới ngay trong tháng tới.

- Kìa, ông...

Đùng đùng đi ra cửa, ông Vĩnh Phúc cao giọng:

- Bà nói với Ngân Thủy , chiều nay Vũ Tùng đến chơi nó không được kiếm có bỏ đi đâu đấy. Nếu không đừng có trách tôi...

Cho chiếc Su phóng như bay qua cổng, Vũ Tùng nhảy ra khỏi xe với dáng thật điệu nghệ.

Nhìn thấy Nguyễn đang lúi húi lau xe gần đó , Vũ Tùng hát hăm:

- Này, có Ngân Thủy ở nhà không ?

Bực mình vì thái độ xấc láo của Vũ Tùng vì dù sao Vũ Tùng cũng nhỏ tuổi hơn anh, Nguyễn vờ như không nghe thấy. Anh vẫn tiếp tục chùi mấy tấm kính.

Cáu kỉnh đá phóc viên sỏi dưới chân Vũ Tùng hăm hè:

- Này ! Ông tài xế kia có nghe tôi hỏi gì không?

Nguyễn nhướn mày:

- Cậu hỏi ai?

Vũ Tùng đánh mặt:

- Hỏi "ông" chứ ai. Bộ Ông điếc sao?

Nguyễn nhìn thẳng vào mặt Vũ Tùng:

- Cậu hỏi trống không như thế, làm sao tôi biết cậu hỏi ai.

Vũ Tùng nheo mắt nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt cậu.

Cao lớn. Ngang tàng. Quyến rũ.

Nếu Ngân Thủy không bị quyến rũ bởi người đàn ông này mới là chuyện lạ. Anh cười khẩy:

- Tôi đã nói với ông Vĩnh Phúc là nên sa thải "ông" nhưng không hiểu tại sao "ông" lại vẫn còn đây.

Nguyễn nhướn mày:

- Lý do sa thải ?

Vũ Tùng phẩy tay:

- Thế ông không thấy là gương mặt mình có vẻ... lưu manh sao?

Nguyễn cười. Lẽ ra, Vũ Tùng là người xứng đáng được anh tặng cho câu nói đó.

Vũ Tùng búng ngón tay:

- Nhưng không sao. Nếu ông Vĩnh Phúc có quên thì lần này tôi buộc ông ta phải nhớ. Ngày mai tôi không muốn nhìn thấy bản mặt khó ưa của "ông" trong nhà này nữa. Tôi sẽ tổng "ông" ra khỏi đây như người ném một cái giẻ rách.

Ngạo mạn tuyên bố xong, Vũ Tùng đi một mạch vào phòng khách.

Có lão quản gia đang châm nước pha trà ở đó.

Nhìn thấy Vũ Tùng, ông ta liền gật đầu chào.

Giọng Vũ Tùng cao ngạo:

- Gọi Ngân Thủy xuống đây cho tôi !

Ông quản gia háng giọng:

- Cô chủ tôi đang ngủ.

Vũ Tùng phẩy tay:

- Đừng nói nhiều, đi gọi Ngân Thủy dậy cho tôi.

Ông quản gia cố nén bực dọc:

- Cô chủ tôi cũng chỉ mới chợp mắt thôi. Cậu chịu khó ngồi chờ chút.

Nghiêng tay nhìn đồng hồ, Vũ Tùng hát hàm:

- Ông có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Tôi bận nhiều công chuyện lắm, không thể ngồi chờ được.

Ông quản gia nhủ nhận:

- Cậu thông cảm...

Buông người ngồi xuống ghế, Vũ Tùng quát:

- Đi gọi ngay ! Hay là để tôi phải phone cho chú Vĩnh Phúc đây.

Thở dài, ông quản gia chậm chạp đi lên lầu. Nếu có quyền, ông sẵn sàng tổng Vũ Tùng ra khỏi nhà không một chút thương tiếc.

Chỉ một lát sau, Ngân Thủy bước xuống thang lầu với vẻ mặt lạnh nhạt.

Như lao về phía cô, Vũ Tùng xun xoe:

- Ngân Thủy...

Cô nhếch môi:

- Mời anh ngồi.

Chỉ chiếc ghế pho tô đối diện, Vũ Tùng kiêu cách:

- Cám ơn. Mời Ngân Thủy...

Cô trề môi:

- Nhà của tôi, tôi ngồi khi nào chẳng được. Anh khỏi mời mất công.

Vũ Tùng cười:

- Em còn phân biệt nhà anh nhà em chi nữa Ngân Thủy. Sớm muộn gì chúng ta cũng được... sống chung trong một mái nhà mà.

Ngân Thủy nheo mắt:

- Anh nghĩ là chuyện đó sẽ xảy ra à ?

Vũ Tùng sôi nổi:

- Chứ còn gì nữa. Cuối tháng này chúng ta sẽ đính hôn với nhau.

Ngân Thủy cười nhạt:

- Thế anh có nghĩ là tôi thà chết còn hơn lấy anh không?

Vũ Tùng nở một nụ cười bí hiểm:

- Mọi việc không đơn giản như em nghĩ. Có lẽ không bao giờ em muốn ba của anh cô lập ba em trên thương trường và sau đó kết liễu sự nghiệp của ba em bằng những mảnh lời của một kẻ mạnh.

Thương trường vô cùng khốc liệt chứ không như em nghĩ đâu.

Ngân Thủy khinh bỉ:

- An đe dọa tôi đó sao?

Vũ Tùng cười lấp liếm:

- Không. Anh chỉ đùa cho vui.

Ngân Thủy nhìn thẳng vào mặt Vũ Tùng. Cô hiểu được những lời của Vũ Tùng vừa nói. Trên thương trường, người ta có thể làm mọi thứ. Thủ đoạn là thứ mà ông Đức Bảo, ba của Vũ Tùng luôn có sẵn. Cô đã từng nghe ba cô kể về chuyện ông Đức Bảo đã làm hại những người khác như thế nào.

Giọng cô chán ngán:

- Tôi không hề yêu anh, nếu không muốn nói là căm ghét. Thế thì tại sao anh lại muốn kết hôn với tôi ? Tôi suy nghĩ mãi nhưng không hiểu nổi.

Cười thích thú, Vũ Tùng xoa hai tay vào nhau. Một điều đơn giản như thế mà Ngân Thủy không hiểu được cũng là chuyện lạ.

Ngân Thủy đẹp.

Anh muốn cưới cô với tất cả mọi giá vì cô rất đẹp. Dù biết Ngân Thủy căm ghét mình nhưng với Vũ Tùng thì điều đó có gì là quan trọng.

Mong muốn được làm chủ một bông hoa tuyệt đẹp khiến Vũ Tùng sẵn sàng bất chấp tất cả. Biết đâu sau khi làm chủ được đóa hoa tuyệt đẹp ấy, anh lại ruồng bỏ cô thật là tàn nhẫn.

Nhìn Ngân Thủy bằng ánh mắt đắm say, Vũ Tùng tuyên bố:

- Anh yêu em. Hoa hồng càng nhiều gai càng tăng thêm giá trị. Một khi đã là vợ anh, hy vọng em sẽ biết thế nào là sự phục thù.

Ngân Thủy thở hắt một cái. Mệnh lệnh của ba cô thật là phi lý. Ba cô buộc cô phải tiếp chuyện Vũ Tùng và phải vui vẻ với hắn. Coi bộ cô phát khùng vì cái cách tán tỉnh vô duyên của hắn quá.

Mặt cau có, Ngân Thủy cầm Brick game lên bấm bấm. Đó là cách tốt nhất để cô khỏi nhìn thấy bản mặt khó ưa của Vũ Tùng.

Xán lại gần cô , Vũ Tùng cười cầu tài:

- Cho anh chơi với.

Ngân Thủy nghiêm nét mặt:

- Anh xê ra giùm đi.

Vũ Tùng cợt nhả:

- Trước sau gì anh với em cũng lấy nhau mà. làm gì mà khó vậy cưng.

Ngân Thủy quắc mắt lên:

- Anh đừng có nói mãi với tôi cái giọng đó. Anh xê ra đi.

Vũ Tùng cười:

- Nếu anh không chịu nghe lời em thì sao?

Ngân Thủy giận dữ phán:

- Thì tôi sẽ tổng cổ anh ra khỏi nhà ngay lập tức.

Vũ Tùng cười khan một tiếng:

- Em nói thật hay chơi?

Ngân Thủy khế nheo mắt:

- Dĩ nhiên là với một kẻ như anh tôi không đùa bao giờ.

Nhìn quanh nhà thấy vắng vẻ , Vũ Tùng cợt nhả:

- Anh cũng đâu có đùa.

Ngân Thủy quát:

- Anh đi ra khỏi nhà tôi ngay.

Cười đều, Vũ Tùng chụp lấy cổ tay Ngân Thủy:

- Anh muốn hôn em một cái bây giờ quá. Trông em ngon như một trái táo chín, em biết không?

Giật mạnh tay, Ngân Thủy giận dữ:

- Anh làm gì thế ? Anh là một con người không biết tự trọng !

Vũ Tùng sấn lại gần Ngân Thủy. Cô vụt đứng dậy nhưng Vũ Tùng đã thật nhanh, kéo cô ngã vào người anh ta.

Ngân Thủy hét lên:

- Buông tôi ra !

Vũ Tùng cười đều:

- Đâu dễ vậy cưng. Cho anh hôn cái coi. Cưng dễ thương quá trời.

Vừa nói, Vũ Tùng vừa cúi xuống đôi môi của Ngân Thủy. Hai cánh tay cứng như gọng thép của anh ta ghì lấy cổ Ngân Thủy hét lớn:

- Buông tôi ra... Buông tôi ra... Đồ tồi... Cứu tôi với...

Hệt như một con thú điên cuồng, Vũ Tùng càng ghì chặt lấy Ngân Thủy. Đúng lúc đó, hai vai Vũ Tùng như bị ai đó giật ra thật mạnh thiếu đường đỡ ngã ra phía sau.

Giọng Ngân Thủy mừng rỡ:

- Anh Nguyễn...

Hầm hè đứng dậy , Vũ Tùng nhìn như xoáy vào mặt Nguyễn:

- Ai cho phép mày can thiệp vào chuyện tình cảm của tao.

Nguyễn lừ mắt:

- Đó không thể gọi là tình cảm. Nếu nói đó là sự vô liêm sỉ thì đúng hơn.

Nguyễn chưa dứt lời, Vũ Tùng đã tung ngay một cú đấm vào mặt anh. Vì đã đề phòng nên Nguyễn hụp đầu xuống tránh kịp.

Vũ Tùng hét lên:

- Tao sẽ đánh chết mày. Cho mày chừa thói xen vào chuyện của kẻ khác.

Bình thần tránh thêm mấy cú ra đòn của Vũ Tùng nữa, cuối cùng bằng một đòn phản công bằng cú đá song phi, Nguyễn quật hai tay Vũ Tùng ra sau lưng.

Giọng anh giận dữ:

- Ưc hiếp một cô gái đó là hành động đê hèn nhất, cậu biết không? Vung vẩy để thoát nhưng không sao cựa quậy được trong đôi bàn tay mạnh mẽ của Nguyễn , Vũ Tùng gầm gừ:

- Mày có buông tao ra không?

Nguyễn nhếch môi phán:

- Với một điều kiện.

Vũ Tùng thóa mạ:

- Thăng khôn, mày nói đi.

Nguyễn tuyên bố:

- Cút ra khỏi ngôi nhà này ngay lập tức và từ nay không được hành động thô鄙 như thế với Ngân Thủy.

Vũ Tùng vùng mạnh:

- Mày có điên hay không? Ngân Thủy là người yêu của tao. Tao sẽ cưới nàng, còn mày chỉ là một thằng tài xế mạt hạng. Mày có muốn bị đuổi việc không?

Khẽ nhún vai, Nguyễn vẫn giữ hai cánh tay của Vũ Tùng :

- Cho dù bị đuổi việc tôi cũng quyết bảo vệ lẽ phải. Nếu cậu không rời khỏi nơi đây ngay lập tức , tôi vẫn không thả cậu ra.

Căm thù nhìn Nguyễn , ánh mắt của Vũ Tùng lóe lên tia nhìn nham hiểm. Anh ta cười khẩy:

- Được rồi. Tao bằng lòng.

Nguyễn buông Vũ Tùng ra. Khinh bỉ nhìn hấn , anh hắng giọng:

- Mong rằng cậu sẽ biết tôn trọng Ngân Thủy hơn.

Chùi nước mắt, Ngân Thủy vẫn chưa hết bàng hoàng. Cô nói lí nhí:

- Cám ơn anh. Nếu không có anh , tôi không làm sao thoát được khỏi hấn.

Nguyễn dịu dàng bảo:

- Cô lên lầu

Nguyễn lững thững đi ra khỏi phòng khách. Đúng lúc anh không thể ngờ đến và cả Ngân Thủy cũng không thể tưởng tượng được, một chiếc ghế đã phang mạnh xuống đầu anh từ phía sau.

Vũ Tùng đã xuống tay với vẻ mặt đầy căm thù. Sự việc diễn ra nhanh đến mức Ngân Thủy chỉ còn biết kêu lên với vẻ mặt hoảng loạn:

- Trời ơi... Anh Nguyễn...

Nguyễn gục xuống trước khi có tiếng chân của mọi người chạy đến...

Đi Qua Nỗi Nhớ

Chương 5

Vũ Tùng nhảy lên xe taxi thoát trong tiếng kêu cứu hoảng hốt của Ngân Thủy.

Lịm đi, Nguyễn không còn biết gì nữa. Anh được Ngân Thủy và những người làm công trong gia đình cô đem đến phòng cấp cứu bệnh viện.

Sụt sùi khóc, Ngân Thủy lo lắng hỏi ông quản gia:

- Liệu anh Nguyễn có mệnh hệ gì không bác ?

Ông quản gia trấn an:

- Có lẽ cũng không nặng lắm đâu.

Nhìn chằm chằm cánh cửa phòng mổ đang đóng chặt, Ngân Thủy khế nức:

- Chỉ tại cháu nên anh Nguyễn mới bị Vũ Tùng làm hại. Cháu ân hận lắm.

Ông quản gia an ủi:

- Chuyện rủi ro có ai muốn đâu cô. Cô đừng day dứt tự trách mình nữa. Tội nghiệp cậu Nguyễn quá. Đáng trách và đáng căm giận là cậu Vũ Tùng. Cậu ta hành động không khác gì một kẻ du côn.

Ngân Thủy rầu rĩ thở dài. Không biết Nguyễn có thể bình phục được không. Lúc đỡ anh lên xe taxi, nhìn thấy máu tuôn xối xả lòng cô đau như cắt. Thương anh quá Nguyễn ơi.

Chờ đợi mãi. Cho đến khi cánh cửa đang đóng im ỉm bỗng bật mở ra. Lao đến bên vị bác sĩ khả kính, giọng Ngân Thủy và ông quản gia lo lắng:

- Xin bác sĩ cho biết ca mổ như thế nào...

Vị bác sĩ về mặt nhẹ nhõm:

- Rất may cậu ấy không bị chấn thương vùng não, nếu không thì rất nguy. Hiện giờ cậu ấy sức khỏe còn yếu, cần phải nằm ở phòng hồi sức.

Ngân Thủy xúc động:

- Cảm ơn bác sĩ...

Quay nhìn cô, ông quản gia hắng giọng:

- Giờ cô về nhà nghỉ ngơi, để tôi ở đây chăm sóc cậu Nguyễn.

Ngân Thủy lắc đầu:

- Tôi ở đây với anh Nguyễn. Làm sao tôi có thể bỏ về được, khi mà tình trạng sức khỏe của anh ấy còn như thế này.

Ông quản gia cảm động:

- Cô rất tốt. Nhưng...

Ngân Thủy gặng hỏi:

- Sao thế bác?

Ông quản gia thở dài:

- Ông chủ sẽ không hài lòng nếu cô quan tâm chăm sóc cậu Nguyễn đâu. Tôi sợ Ông chủ sẽ nổi trận lôi đình.

Ngân Thủy chưa xót nhìn ông.

Người quản gia của gia đình cô vừa nói lên một sự thật mà Ngân Thủy biết là cô không thể chối bỏ được.

Ba cô vốn rất là một người độc đoán lạnh lùng, phân biệt giàu nghèo.

Ngân Thủy giọng yếu ớt:

- Nhưng anh Nguyễn vì cứu tôi khỏi hành động đê hèn của Vũ Tùng mà bị hại...

Ông quản gia chùng giọng:

- Cô đừng quên cậu Vũ Tùng đã được ông bà chủ xem là... con rể tương lai. Cho dù cậu Vũ Tùng hành động như thế nào đi nữa thì ông bà chủ phải nể mặt ông bà Đức Bảo mà bỏ qua tất cả. Chỉ có cậu Nguyễn là thiệt thòi.

Ngân Thủy hoang mang nhìn Nguyễn đang nằm thiêm thiếp trên giường nệm phủ drap trắng toát. Liệu ba cô có thương xót cho anh và lên án Vũ Tùng không? Cô không chắc điều đó. Với ba cô, ông rất nóng lòng về việc hôn nhân của Vũ Tùng và cô.

Có lẽ những gì ông quản gia lo ngại đều đúng.

Cô nói như khóc:

- Bác biết là tôi ghét Vũ Tùng đến chừng nào chứ?

Ông quản gia gật đầu:

- Không chỉ cô mà tất cả những người giúp việc cho gia đình ông chủ đều có ác cảm với ông bà Đức Bảo và cậu Vũ Tùng. Nhưng ông chủ

thì... khác.

Ngân Thủy thở dài hiu hắt:

- Biết đâu qua chuyện này ba tôi sẽ thấy rõ bộ mặt của Vũ Tùng và không buộc tôi phải lấy hắn cũng nên.

Liệu mình có quá hảo huyền không? Ngân Thủy lắc đầu nhẹ.

Đầu óc cô bây giờ rối rắm kinh khủng, cứ nhìn Nguyễn thêm thiếp trên giường nệm trải drap trắng toát là trái tim cô chột nhói đau.

Sờ nhẹ lên trán Nguyễn, giọng cô âu lo:

- Sao anh Nguyễn nóng vậy nè bác?

Ông quản gia nắm lấy bàn tay của Nguyễn, trấn an:

- Không sao đâu cô. Đó chỉ là phản ứng bình thường. Do mất máu nên cậu Nguyễn sốt đó thôi.

Nhìn bình dịch đang chảy đều và chậm, ông nói tiếp:

- Truyền dịch xong, có lẽ sức khỏe của cậu Nguyễn sẽ khá hơn.

Ngân Thủy chăm chú nhìn lớp băng trắng quấn quanh đầu anh, bất giác trong cô dấy lên một tình cảm lạ lùng. Chưa bao giờ cô thêm được chia sẻ với anh như thế này. Muốn san sẻ với anh không chỉ niềm vui mà cả nỗi buồn, cơn đau.

Ông quản gia hắng giọng:

- Lúc này tôi có dặn chị bếp đi báo tin cho mẹ của Nguyễn. Không biết chị bếp có nhớ không.

Ngân Thủy thẳng thốt:

- Trời đất. Bác không sợ mẹ anh ấy bị sốc khi nghe tin sao? Mẹ anh Nguyễn yếu lắm đó bác.

Ông quản gia gật đầu:

- Tôi biết là mẹ Nguyễn vừa mới xuất viện chứ. Nhưng không thể giấu mẹ Nguyễn được, trước sau gì cũng phải cho người ta biết. Vì thế tôi có dặn chị bếp liệu liệu mà nói, chỉ báo là Nguyễn bị ngã và chấn thương nhẹ thôi.

Ngân Thủy lo lắng:

- Nếu mẹ anh Nguyễn đến ngay bây giờ và thấy anh Nguyễn đang trong tình trạng như thế này thì sao?

Ông quản gia lúng túng:

Đúng là nan giải. Tôi quên mất.

Ngân Thủy thở dài:

- Càng nghĩ, tôi càng căm ghét Vũ Tùng. Hắn xử sự như một tên lưu manh.

- Ngân Thủy !

Cả Ngân Thủy và ông quản gia đều giật mình vì giọng nói đầy uy quyền nghiêm khắc của ông Vĩnh Phúc vang lên.

Không biết ông đã xuất hiện từ hồi nào ở ngưỡng cửa.

Ông quản gia lật đặt đứng dậy:

- Ông chủ...

Đường bệ bước vào, ông Vĩnh Phúc nhướng mày nhìn Nguyễn vẫn đang còn mê man trên giường bệnh.

Ngân Thủy kêu lên:

- Ba.

Ông Vĩnh Phúc giọng khinh khỉnh:

- Tại sao con lại có mặt ở đây ? Ba vẫn còn nhớ là cò rất sợ vào bệnh viện mà.

Ngân Thủy vội nói:

- Lúc nãy thấy anh Nguyễn bị ngất đi và ra nhiều máu nên con và bác quản gia đưa anh Nguyễn đi cấp cứu.

Ông Vĩnh Phúc gần giọng:

- Ba biết.

Cô gắng hỏi:

- Sao ba biết là anh Nguyễn được đem vào đây.

Ông Vĩnh Phúc cao giọng:

- Vũ Tùng đã cho ba biết điều đó !

Bất ngờ vì không hề nghĩ là Vũ Tùng còn có can đảm gặp ba cô

Ngân Thủy giọng ảm ức:

- Hắn còn có can đảm đi tìm ba à? Hắn không xấu hổ sao?

Ông Vĩnh Phúc nhướng mày:

- Xấu hổ vì cái gì? Con nói đi.

Ngân Thủy bực tức:

- Chính Vũ Tùng đã đánh lén anh Nguyễn từ sau lưng bằng chiếc ghế , suýt chút nữa là đã nguy hại đến tính mạng của anh ấy. Con không ngờ hắn có thể hành động hèn hạ như thế.

Ông Vĩnh Phúc cười nhạt:

- Vũ Tùng chỉ hơi nóng nảy một chút. Không có gì là quan trọng cả.

Ngân Thủy chỉ Nguyễn đang còn mê man với bình dịch truyền:

- Ba hãy nhìn đi.

Ông Vĩnh Phúc giọng thản nhiên phán:

- Đó là cái giá phải trả cho một kẻ thiếu tế nhị.

Không tin là ba cô có thể tuyên bố như thế, Ngân Thủy kêu lên:

- Ba nói sao?

Ông Vĩnh Phúc đánh giọng:

- Tại sao tên tài xế này lại cả gan nhúng mũi vào chuyện không liên quan đến hắn? Chuyện tình cảm giữa con và Vũ Tùng phải để tự con và Vũ Tùng giải quyết. Nguyễn xen vào là một hành động xấu xược.

Nếu Vũ Tùng có nổi giận cũng là điều dễ hiểu thôi.

Ngân Thủy thẳng thốt:

- Ba không biết là Vũ Tùng đã... đã cưỡng bức con sao?

Ông Vĩnh Phúc cao giọng:

- Nếu chồng chưa cưới có định hôn con thì cũng không có gì là quan trọng cả. Nguyễn xứng đáng được Vũ Tùng dạy cho một bài học. Hắn phải hiểu thân phận mình chỉ là một tên làm công. Hắn chưa bị Vũ Tùng đánh chết là còn may đấy.

Ngân Thủy chết sững người. Cô vẫn biết là ba cô là một con người độc đoán, lạnh lùng. Nhưng chưa bao giờ cô nghĩ là ông có thể tàn nhẫn đến thế. Với Nguyễn. Và với cả cô.

Vũ Tùng định làm hại cô mà ba cô vẫn dửng dưng như không, lại còn bênh vực cho hành động du côn của hắn. Tại sao ba cô không hề xúc động khi Nguyễn còn mê man trên giường bệnh mà kẻ gây ra không ai khác hơn là Vũ Tùng.

Cô ghen ngào:

- Ba ác lắm.

Ông Vĩnh Phúc giọng đầy đe dọa:

- Liệu hồn. Nếu Vũ Tùng không cho tao biết là mày đang ở đây chăm sóc cho thằng tài xế này thì tao đã không vào đây. Mày tưởng là tao quan tâm đến thằng tài xế khốn nạn có ý định đào mồ gia tài của tao hay sao ? Nó có sống hay chết không là chuyện riêng của nó, không liên quan gì đến tao.

Ngân Thủy uất ức:

- Sao ba chỉ biết nghe theo lời xúi giục của Vũ Tùng mà không tìm hiểu gì cả vậy. Vũ Tùng nói gì ba cũng tin là sao?

Ông Vĩnh Phúc đánh mặt :

- Về ngay ! Chỗ của mày không phải là ở đây.

Quay lại nhìn ông quản gia đang im lặng với vẻ nhẫn nhục, ông Vĩnh Phúc quát lớn:

- Cả ông nữa. Chỗ của ông không phải là ở đây. Nếu ông còn lảng cháng ở đây, tôi đuổi việc ngay lập tức.

Ngân Thủy nói trong nước mắt:

- Ba không thể để Nguyễn một mình.

Ba không thấy là anh ấy đang mê man đó sao ? Dù có thiên vị Vũ Tùng đến đâu thì ba cũng phải nhân đạo một chút chứ.

Ông Vĩnh Phúc hằm hè:

- Mày định dạy khôn tao đó sao?

Nhân đạo với một thằng tài xế muốn đục khoét gia tài của tao ư ?

Đời nào.

Ngân Thủy kêu lên:

- Ba thay đổi quá nhiều rồi. Trước đây ba đâu có như thế.

Ông Vĩnh Phúc quát:

- Lạnh lùng và tàn nhẫn. Đó là những gì tao học được từ ba mẹ của Vũ Tùng đấy. Có như thế, mới có thể tồn tại. Hãy mặc xác tên tài xế này và theo tao đi về nhà.

Cô uất ức:

- Ba không thể để Nguyễn nằm một mình như thế này.

Ông Vĩnh Phúc cười khẩy:

- Mẹ nó sẽ lo lắng cho nó. Mày khỏi phải lo lắng mất công. Không những kệ xác nó, tao còn có quyết định sa thải nó ngay từ giờ phút này. Nó không còn là người làm công của tao nữa.

Ngân Thủy giận dữ:

- Ba có thể đối xử với anh Nguyễn như thế sao ? Ba đã từng khen anh Nguyễn là một tài xế có đầy lòng tự trọng và lương tâm kia mà.

Ông Vĩnh Phúc cười gằn:

- Một khi hắn có tham vọng đào mỏ gia tài của tao thì hắn đã là kẻ thù của tao.

- Ba hiểu sai anh Nguyễn rồi !

Đẩy Ngân Thủy ra khỏi cửa, ông Vĩnh Phúc quát lên:

- Câm miệng. Tao sẽ gả mày cho Vũ Tùng ngay trong nay mai mà không cần đợi đến mày ra trường...

Buổi tối.

Chờ cho ông Vĩnh Phúc đi ngủ , Ngân Thủy nhẹ chân đi xuống từng bậc thang mát lạnh. Đến bên phòng bác quản gia , cô gõ nhẹ cửa:

Ông quát khẽ:

- Ai đó ?

Suýt chút nữa trái tim nhỏ bé của cô bật ra khỏi lồng ngực. Giọng cô thì thào:

- Bác đừng nói lớn. Tôi đây...

Có tiếng cửa mở. Nhìn Ngân Thủy, ông quản gia nói khẽ:

- Cô chưa đi ngủ sao?

Chớp mi buồn rầu. Ngân Thủy gật đầu:

- Vâng... Tôi không ngủ được. Tôi lo cho anh Nguyễn quá.

Nhìn lên ô cửa phòng ông Vĩnh Phúc vẫn còn sáng đèn, ông quản gia thở dài:

- Cô biết rồi đó. Từ chiều đến giờ, ông chủ không cho cho ra khỏi nhà. Nếu biết cô còn băn khoăn lo cho sức khỏe của Nguyễn , thế nào cũng có chuyện.

Ngân Thủy rầu rĩ:

- Nghe lời Vũ Tùng, ba của tôi quyết định cấm cửa tôi đúng một tuần không cho đi học vì sợ tôi tìm gặp anh Nguyễn. Tôi không biết phải làm như thế nào để trốn ra khỏi nhà.

Ông quản gia thở thốt:

- Sao ?

Ngân Thủy bậm môi:

- Tôi định trốn ra khỏi nhà bây giờ. Anh Nguyễn đang cần tôi hơn bao giờ hết.

Ông quản gia kêu lên:

- Cô không sợ Ông chủ sao? Hồi chiều tôi nghe mọi người nói là...

Ông chủ đánh cô ghê lắm.

- Vâng...

- Cô có còn đau không? Để tôi đi lấy dầu cho cô nghe.

Ngân Thủy cắn chặt môi:

- Cám ơn bác. Bác đừng lo cho tôi mà hãy nghĩ đến anh Nguyễn.

Những đòn roi với tôi so với thương tích của anh Nguyễn thì chẳng là gì cả.

Ông quản gia giọng bùi ngùi:

- Từ trước đến nay , cô được ông bà chủ cưng như cưng trứng làm sao chịu được đòn roi. Tôi biết cô đau lắm.

Ngân Thủy cố ngăn những giọt nước mắt tủi hờn chọt ứa ra. Ông quản gia nói đúng, từ nhỏ đến lớn ba cô chưa bao giờ đánh cô Thế mà chỉ vì Vũ Tùng , ba cô đã đánh cô một trận tơi bời. Người cô đần đau thật ê ẩm.

Cô hạ thấp giọng:

- Tôi chỉ lo cho anh Nguyễn. Không biết ai sẽ chăm sóc cho anh đây.

Ông quản gia thở dài:

- Có lẽ mẹ của Nguyễn đã đến kịp.

Ngân Thủy chớp mi buồn rầu:

- Tôi cũng đang cầu mong như thế.

Nhưng mẹ anh Nguyễn sức khỏe yếu lắm. không biết mẹ anh sẽ xoay sở một mình như thế nào.

Ông quản gia thở hắt thật mạnh:

- Tôi cũng muốn đến chăm sóc cho Nguyễn nhưng cô biết rồi đó, ông chủ đã đe dọa tất cả những người làm công ở đây, không cho đến bệnh viện lo cho Nguyễn.

Ngảng đầu nhìn ông, Ngân Thủy hắng giọng:

- Bác có thể mở cửa cổng cho tôi bây giờ không?

Ông quản gia kêu lên:

- Cô nói sao? Bộ cô muốn tôi bị đuổi việc sao?

Ngân Thủy nhỏ nhẹ:

- Tôi biết là bác rất sợ ba tôi. Nhưng tôi cũng biết là bác rất thương anh Nguyễn.

Ông quản gia thú nhận:

- Tôi thương cậu Nguyễn lắm. Tính tình cậu ấy hiền lành. Nhưng tôi không thể chống lại lệnh của ông chủ đâu. Nếu bất ngờ ông chủ bất ngờ phát hiện cô không có ở trong phòng, tôi bị đuổi việc là cái chắc.

Ngân Thủy năn nỉ:

- Bây giờ mới có chín rưỡi tối. Tôi hứa với bác là sẽ có mặt ở nhà trước 11 giờ khuya. Ba tôi làm sao biết được.

Nhìn lên ô cửa kính vẫn còn sáng đèn, ông quản gia thấp thỏm:

- Có lẽ ông chủ đang đọc báo. Giờ này ông chủ vẫn chưa đi ngủ đâu.

Ngân Thủy chùng giọng:

- Bác giúp tôi đi. Tôi đã khóa trái lại cửa phòng của tôi. Nếu ba tôi có gọi cửa mà không nghe tiếng trả lời, ba tôi cũng nghĩ là do tôi ngủ mê thôi.

Trước ánh mắt thắc thỏm chờ đợi của Ngân Thủy, ông quản gia đành tra chìa khóa vào ổ. Ông khẽ dặn:

- Cô nhớ về sớm giùm. Ông chủ mà biết được, chết cả hết.

Ngân Thủy thì thào:

- Vâng...

Đón một chiếc taxi vừa trời tới, Ngân Thủy vội yêu cầu chở cô đến bệnh viện.

Đi như chạy trên hành lang vắng, cuối cùng cô đứng trước phòng của Nguyễn. Nhìn thấy bà Lành đang ngồi bên Nguyễn. Ngân Thủy không giấu được mừng rỡ:

- Bác...

Bà Lành thẳng thốt:

- Cô...

Ngân Thủy đi đến bên Nguyễn, giọng cô lo lắng:

- Bác vào với anh Nguyễn đã lâu chưa?

Bà Lành hắng giọng:

- Từ hồi chiều. Sau lúc cô và ông quản gia về đâu chừng nửa tiếng đồng hồ thì tôi đến kịp. Tôi nghe mấy cô y tá kể hết mọi chuyện rồi. Tội nghiệp ông quản gia và cô quá chừng.

Ngân Thủy hỏi ngay:

- Sức khỏe của anh Nguyễn như thế nào vậy bác?

- Bác sĩ bảo có khả quan hơn hồi mới đưa vào.

Cảm thấy an tâm. Ngân Thủy cùng ngồi xuống chiếc ghế băng cùng với bà Lành:

- Thế anh Nguyễn có nhận ra bác không?

Bà Lành giọng xúc động:

- Ổn trời , Nguyễn vẫn tỉnh táo chứ không bị tổn thương thần kinh.

Bác sĩ bảo may mà Nguyễn chỉ bị chấn thương phần mềm. Tuần sau nó có thể xuất viện.

Ngân Thủy thở phào nhẹ nhõm. Quay lại nhìn bà , cô ân cần hỏi:

- Đạo này sức khỏe bác thế nào?

Bà Lành thở dài:

- Tôi thì không sao, chỉ đau ốm lặt vặt. Lo là lo cho thằng Nguyễn thôi. Hồi chiều nghe người ta báo Nguyễn bị đưa vô bệnh viện tôi muốn xỉu luôn vì lo lắng cho nó. Giờ thì mọi thứ đều ổn rồi.

Chợt nhớ ra, bà Lành giọng lo lắng:

- Chết nổi ! Mãi nói về Nguyễn tôi quên mất hỏi cô Tại sao cô lại đến đây ? Nếu ông chủ biết được , chỉ có chết.

Ngân Thủy chớp mi thật hiền:

- Cháu không biết sức khỏe anh Nguyễn như thế nào, lại lo không biết bác có đến kịp với anh Nguyễn không vì thế cháu liền chạy đến đây ngay.

Bà Lành xanh mặt :

- Thế ông chủ có biết cô đến đây không?

Ngân Thủy tròn mắt:

- Sao bác hỏi ccháu như thế?

Bà Lành chép miệng:

- Lúc đến nhắn tôi là Nguyễn đang ở trong bệnh viện , chị bếp đã cho tôi biết... mọi chuyện. Đến đây, mấy cô y tá cũng có kể sơ cho tôi biết chuyện ông chủ đến đây bắt cô và ông quản gia đi về nhà. Nghe nói ông làm dữ ghê lắm, ai cũng sợ.

Ngân Thủy thở dài:

- Bác đừng buồn giận.

Bà Lành giọng cam phận:

- Tôi đâu dám giận ai đâu. Chỉ thương cho cô và ông quản gia vì con trai tôi mà bị Ông chủ quở trách. Còn Nguyễn , có lẽ cô cũng biết là nó không bao giờ dám đèo bồng trèo cao đâu.

Ngân Thủy buồn rầu:

- Tội nghiệp anh Nguyễn. Không hiểu vì sao ba của cháu lại suy nghĩ về anh như thế.

Đặt nhẹ tay lên vai Ngân Thủy , bà Lành điềm đạm:

- Cô về đi, kéo ông chủ lại nổi giận thì nguy lắm.

Ngân Thủy nhỏ nhẹ:

- Ba cháu không biết là cháu đến đây.

Bà Lành chân thành:

- Nhưng cũng khuya rồi. Tôi sợ lát nữa cô về một mình không tốt đâu. Sức khỏe của Nguyễn cũng đã tạm ổn, không có gì đáng ngại nữa.

Ngân Thủy nhỏ nhẹ:

- Lát nữa cháu đón taxi về, bá đừng lo.

Thắc thỏm nhìn bà một hồi, cô khẽ nói:

- Bác à... cháu muốn được ngồi với anh Nguyễn một lát, không biết bác có... cho phép không?

Bà Lành lặng người. Trước mặt bà không phải là một cô chủ đồng danh kiêu sa Một Ngân Thủy thật hiền thực, dễ thương đã yêu cầu được ngồi với Nguyễn.

Tại sao cô đã vượt một quãng đường dài để đến đây với Nguyễn. Bà có nghe mấy cô y tá kể lại là cô đã khóc thật nhiều khi con trai bà nằm trong phòng cấp cứu.

Không lẽ những gì ông Vĩnh Phúc lo sợ lại là sự thật?

Bà không hiểu được nữa. Tại sao một người con gái quen sống trong nhung lụa như Ngân Thủy lại có thể quan tâm đến Nguyễn. Cô đã đến nhà bà và đã thấy mẹ con bà sống nghèo khổ như thế nào... Tại sao cô không bằng lòng với sự sắp đặt của ba cô để lấy một thanh niên giàu có mà lại dành mọi cảm tình cho con trai của bà.

Nguyễn trở mình. Anh khẽ gọi:

- Ngân Thủy... Ngân Thủy...

Không chỉ Ngân Thủy đứng tim mà cả bà Lành cũng đứng tim vì tiếng gọi rất đỗi thiết tha của anh. Chợt Nguyễn lại chìm tiếp vào một cơn mê khác.

Bà Lành đứng chôn chân một chỗ. Bà không thể nào lý giải được nữa. Nguyễn- con trai bà vừa mới gọi tên Ngân Thủy trong một cơn mê Phải chăng Nguyễn không hề vô tình với Ngân Thủy như bà vẫn tưởng.

Những gì mà bà vừa mới biết được vừa mới mẻ, vừa cảm động nhưng đồng thời cũng vừa đau xót. Còn gì hạnh phúc hơn khi con trai bà có được một cô gái ngoan hiền như Ngân Thủy quan tâm, nhưng còn gì chua chát hơn khi gia đình bà quá thấp hèn. Nguyễn chỉ là một người làm công của ông Vĩnh Phúc. Nếu ông có một suy nghĩ nào đó không hay cho Nguyễn thì cũng chẳng có gì là khó hiểu. Rất tế nhị, bà Lành đi ra khỏi phòng với gương mặt đôn hậu của một người mẹ.

Ngồi xuống bên cạnh Nguyễn, Ngân Thủy lặng lẽ trào nước mắt.

Giờ mới hiểu con tim của chính mình. Không phải từ tiếng gọi của

anh mà từ con tim của cô.

Cô yêu Nguyễn.

Phải đến lúc đưa anh vào bệnh viện và sợ phải mất anh mãi mãi cô mới hiểu thực lòng mình. Cô cần anh biết bao, trong cuộc đời.

Nguyễn thấy mình đi qua một trảng cát nóng mênh mông như sa mạc. Không một bóng cây. Không một ngọn cỏ. Đôi môi khô róc vì khát, Nguyễn khó nhọc lê bước. Có lẽ anh sẽ chết mất thôi.

Đi Qua Nỗi Nhớ

Chương 6

Chợt một trận cuồng phong ập đến rồi nhấc bổng anh lên cao...

Mở mắt ra kinh hoàng, Nguyễn không giấu được ngạc nhiên khi bên cạnh anh là Ngân Thủy. Khuôn mặt đẹp như trăng thu của cô nghiêng xuống bên anh. Hàng mi cong vút chớp thật nhẹ và hiền :

- Anh đã tỉnh rồi sao?

Chợt nhớ ra mình đang ở đâu , Nguyễn khẽ hỏi:

- Mẹ tôi đâu?

Ngân Thủy nhỏ nhẹ:

- Mẹ anh mới đi ra ngoài một lát. Bác sẽ vào bây giờ.

Nguyễn xúc động:

- Cô đến đây lâu chưa?

Ngân Thủy chớp mi:

- Mới đến thôi.

Giọng Nguyễn quan tâm:

- Ông chủ có đánh cô không?

Ngân Thủy lạ lẫm:

- Sao anh hỏi như thế?

Nguyễn thở dài:

- Mẹ tôi có cho tôi biết vắn tắt mọi chuyện.

Ngân Thủy kêu lên:

- Anh đang bị đau mà. Bác nói với anh làm gì?

Nguyễn trầm giọng:

- Khi tỉnh dậy, tôi đã nhìn thấy những giọt nước mắt đau khổ của bà.

Lẽ ra mẹ tôi không kể nhưng bà muốn tôi hiểu được thân phận mình.

Đối diện với thực tế và biết chấp nhận nó hơn là trốn chạy là cái cách mẹ tôi vẫn thường dạy tôi kể từ khi còn nhỏ. Mẹ tôi muốn tôi phải

mạnh mẽ lên.

Ngân Thủy thở nhẹ:

- Thế anh có ghét ba tôi không?

Nguyễn chân thành:

- Không. Tự đáy lòng , tôi hiểu được ông chủ chỉ muốn bảo vệ cô
Những người làm cha, làm mẹ thường yêu con theo cách riêng của họ.

Ngân Thủy nói như khóc:

- Tôi không yêu Vũ Tùng.

Nguyễn gật đầu:

- Tôi hiểu.

Ngân Thủy tránh nhìn vào đôi mắt ám áp của Nguyễn :

- Tôi yêu một người mà người ta rất vô tình với tôi.

Nguyễn cảm thấy nhói ở tim. Anh hắng giọng:

- Làm sao cô có thể biết là hắn vô tình với cô được. Biết đâu người ta cũng yêu cô nhưng có một khoảng cách đã được đào sâu giữa cô và hắn. Một khoảng cách lớn hơn đại dương.

Ngân Thủy kêu lên:

- Khoảng cách đó là gì?

Nguyễn thở dài:

- Hắn rất nghèo , Còn cô, cô xuất thân từ một gia đình giàu có. Cô không thể là của hắn. Mãi mãi là như thế.

Ngân Thủy cảm thấy giọng Nguyễn như rạn vỡ. Thu hết can đảm cô ngược mắt nhìn lên , chợt thấy trong đôi mắt anh chất chứa yêu thương lẫn sự thống khổ.

Ngân Thủy trào nước mắt:

- Anh ác lắm.

Ngân Thủy kêu lên:

- Kìa... Ngân Thủy...

Cô ghen ngào:

- Tôi ghét anh...

Những giọt lệ trong đôi mắt tuyệt đẹp của cô đã làm trái tim đá của Nguyễn như vỡ tan từng mảnh.

Tình yêu lên tiếng, lý trí đành lặng câm. Anh sẵn sàng chấp nhận ông Vĩnh Phúc hiểu lầm anh , sỉ nhục anh miễn sao anh không phải mất cô.

Nắm lấy bàn tay thanh mảnh của cô, giọng anh xúc động:

- Đừng ghét anh... Ngân Thủy... Nếu em ghét anh , còn gì đau khổ hơn.

Cô nói trong tiếng khóc:

- Tôi ghét anh...

Nguyễn ghen ngào:

- Anh yêu em... Ngân Thủy... Anh không thể sống xa em được.

Ngân Thủy cảm thấy những mạch máu trong người cô như đông cứng lại.

Nguyễn vừa nói lên một điều hết sức thiêng liêng.

Rồi chừng như không thể nào tưởng tượng được lại có những giây phút hạnh phúc như thế này, Ngân Thủy gục đầu lên ngực Nguyễn và khóc.

Vuốt nhẹ tóc cô, Nguyễn dịu dàng:

- Nín đi em... Anh yêu em từ lâu lắm rồi nhưng vì có một khoảng cách quá lớn đã ngăn anh ngỏ lời yêu với em.

Ngẩng đầu lên, Ngân Thủy sụt sịt:

- Em biết là anh muốn thử thách trái tim của em mà.

Nguyễn dịu dàng bảo:

- Nếu nói là để thử thách trái tim của anh thì đúng hơn. Anh yêu em đến có thể điên lên được. Nhưng anh đã từng cố gắng chôn chặt tình cảm của mình.

Nhìn cô với ánh mắt nồng nàn, Nguyễn nói tiếp:

- Hãy tha lỗi cho anh khi anh cố trốn chạy tình yêu của mình, nghe em.

Ngân Thủy rưng rưng nước mắt:

- Tại sao anh phải làm như thế chứ?

Nguyễn thở dài:

- Anh chỉ là một kẻ làm thuê nghèo khổ. Một người làm thuê như anh thì làm gì có quyền yêu một cô con gái giàu sang như em. Vì thế anh đã giữ kín trong tim mối tình tuyệt vọng, để rồi chỉ biết đau khổ dằn vặt. Chúng ta quá chênh lệch nhau phải không em? Nhiều lúc anh nghĩ là một cô gái xinh đẹp như em sinh ra không phải dành cho anh...

Ngân Thủy cắt ngang:

- Không... anh đừng nói như thế nữa...

Giọng Nguyễn chùng xuống:

- Anh không muốn ba của em xem thường anh. Dù yêu em cách mấy, anh cũng đã có quyết định riêng của mình.

Ngân Thủy thắc thỏm:

- Anh nói như thế là sao?

Nguyễn nhìn sâu tận đáy mắt của cô:

- Anh muốn cầu hôn em khi mà anh đã có một sự nghiệp trong tay. Còn bây giờ anh chỉ là một tên tài xế nghèo khổ... Anh chưa thể cầu

hôn với em.

Ngân Thủy kêu lên giọng đau khổ:

- Có bao giờ em phân biệt nghèo giàu đâu. Tình cảm của em đối với anh như thế nào anh biết rất rõ mà.

Nguyễn hắng giọng:

- Nhưng một tên đàn ông thì không thể chấp nhận bị người ta khinh bỉ. Chừng nào anh chưa thành đạt, anh chưa dám yêu em. Anh không muốn ba mẹ em nghĩ xấu về anh. Anh cũng không muốn mẹ anh bị ba mẹ em xúc phạm. Hãy thông cảm cho anh.

Ngân Thủy khổ sở:

- Nguyễn... Anh không thể mặc kệ những lời của ba em được sao? Sau này khi hiểu được tình cảm chân thật của anh, ba em sẽ chấp thuận tình yêu của chúng ta.

Lùa tay vào những sợi tóc mượt mà của cô, Nguyễn thở dài:

- Hãy hiểu cho anh. Anh yêu em đến có thể điên lên được. Nhưng tự ái của một thằng đàn ông rất lớn. Hãy cho anh chôn chặt tình yêu của anh cho đến ngày anh có được sự nghiệp trong tay. Ba em đuổi việc anh như thế mà lại hay. Nếu không có lẽ anh sẽ điên mất nếu ngày nào cũng gặp em nhưng lại không được đến gần bên em.

Ngân Thủy chớp mi để ngăn những giọt nước mắt chực trào ra. Cô hiểu Nguyễn. Nhưng làm sao cô có thể chấp nhận được chuyện phải tạm thời xa anh.

Giọng cô đau khổ:

- Anh biết là em sẽ đau khổ đến thế nào không. Không lẽ anh chấp nhận đầu hàng ba em?

Nguyễn rắn giọng:

- Anh không bao giờ đầu hàng trước nghịch cảnh. Chỉ cần em cố gắng chờ anh ngày trở lại với sự nghiệp trong tay.

Ngân Thủy thở dài:

- Mọi chuyện dường như quá trễ. Hồi chiều ba em vừa tuyên bố là lễ kết hôn của em và Vũ Tùng sẽ được tổ chức vào cuối tháng này.

Nguyễn kêu lên:

- Sao?

Ngân Thủy ghen ghen:

- Ba em quyết định cuối tháng này là cưới. Mọi chuyện đã an bài.

Nguyễn giận dữ:

- Không thể như thế được.

Ngân Thủy chua chát:

- Đó là sự thật mà chúng ta không thể chối cãi.

Nguyễn đau khổ nhìn cô:

- Không lẽ anh sẽ mất em sao Ngân Thủy ?

Ngân Thủy trào nước mắt:

- Nếu thế, chắc em chết mất. Em thà chết chứ không thể sống xa anh.

Giọng Nguyễn đau đớn:

- Tội nghiệp em của anh. Thế em tưởng là anh có thể để mất em sao?

Ghì cô ngã xuống ngực mình. Nguyễn đau đáu nhìn lên trần nhà.

Chiếc quạt già nua đang xoay tít những vòng quay mệt mỏi.

Thở hắt một cái. Nguyễn không biết anh phải làm sao? Anh yêu Ngân Thủy và anh cũng là một tên đàn ông đầy tự ái. Tình yêu và lòng tự trọng. Hai thứ đều ngang nhau.

Ngân Thủy nghèn nghẹn:

- Không bao giờ em lấy Vũ Tùng. Em yêu anh. Em sẽ đợi anh. Hãy xem đó như là lời thề của em.

Nguyễn siết nhẹ vai cô:

- Cảm ơn tình yêu thanh khiết của em. Anh yêu em. Anh cũng hứa với em là sẽ không bắt em phải chờ đợi lâu...

Cánh cửa phòng của Nguyễn chọt rung lên thật mạnh vì ai đó đập lên cửa thật giận dữ.

Ngân Thủy chết sững người. Ngay ngưỡng cửa , không ai xa lạ - Ông Vĩnh Phúc , ba của cô.

Trước khi cô kịp thốt lên một lời nào thì đã lãnh trọn cái tát như trời giáng của ông. Nguyễn bật người dậy như một chiếc lò xo nhưng một cơn đau khủng khiếp đã đánh gục anh sau một cử chỉ cố gắng đầy tuyệt vọng...

Bốn năm sau.

Trên chiếc máy bay , một anh chàng thanh niên tuấn tú bước xuống.

Trên tay anh là chiếc cặp Samsonite màu đen sang trọng. Cô gái tiếp viên có nụ cười đẹp mê hồn giọng có vẻ luyến tiếc:

- Tạm biệt anh Nguyễn.

Nguyễn lịch sự:

- Tạm biệt cô.

Cái giọng hơi nũng nịu:

- Địa chỉ và số phone của em có ghi trên tấm danh thiếp lúc nãy đấy.

Anh hứa là đến nhà em chơi đấy nha.

Nguyễn cười nhả nhận:

- Mong cô thông cảm. Tôi chưa có thể hứa trước được.

Một anh chàng đẹp trai , lịch lãm nhưng trái tim hình như làm bằng đá. Đó là những gì cô tiếp viên xinh đẹp có thể rút ra sau hai ngày

ròng rãi trên cùng một chuyến bay với Nguyễn. Dù đã làm mọi cách để anh chú ý đến mình nhưng cuối cùng cô đã đành thất vọng. Lịch sự nhưng lạnh lùng. Đó là anh.

Nhìn theo dáng cao lớn của Nguyễn khuất dần trong đám đông, cô gái khẽ thở dài. Thế là hết. Cô có thể chắc chắn một điều là tấm danh thiếp của cô sẽ không bao giờ được anh mở ra để xem qua một dòng địa chỉ...

Bước xuống taxi, Nguyễn không thể tìm được hồi hộp. Phải. Làm sao anh có thể đề nén con tim khi đang đứng trước ngôi nhà kỷ niệm. Đó chính là nhà của ông Vĩnh Phúc. Trong ngôi nhà đó, có một người con gái mà anh hết lòng yêu thương đang chờ đợi anh. Tình yêu đang còn cào trong anh.

Nguyễn nhấn chuông. Chỉ một lát sau một người giúp việc đi ra. Cô ta nhìn anh qua song cửa:

- Xin lỗi. Anh cần gặp ai?

Nguyễn vội nói:

- Có lẽ cô mới đến giúp việc ở đây nên không biết tôi. Tôi là Nguyễn. Nhờ cô nói với cô chủ của cô là tôi vừa từ Pháp trở về.

- Vâng. Cậu chờ tôi một lát.

Cô gái đi nhanh vào trong. Chỉ một lát sau, cô ta quay trở lại với vẻ mặt lãnh đạm:

- Cô chủ tôi bảo là không có một người quen nào tên Nguyễn cả.

Sao có thể như thế được. Một trò đùa của Ngân Thủy chăng?

Nguyễn chợt nhớ ra là Ngân Thủy rất nghịch ngợm và hay đùa.

Anh mỉm cười:

- Nhờ cô nói với Ngân Thủy là tôi rất nóng lòng gặp cô ấy. Hãy bảo Ngân Thủy ra đây và đừng đùa nữa. Tôi đang nôn nóng được gặp lại Ngân Thủy ngay bây giờ.

Cô gái giúp việc chưng hửng:

- Sao ? Anh vừa nói đến cô Ngân Thủy nào thế?

Nguyễn nhướn mày:

- Còn Ngân Thủy nào nữa. Đó là ái nữ duy nhất của ông Vĩnh Phúc.

Không giấu được ngạc nhiên, cô gái vội kêu lên:

- Anh lầm nhà rồi !

Nguyễn quả quyết:

- Làm sao tôi có thể làm được chứ. Tôi đã từng sống trong ngôi nhà này mà.

Chợt có bóng một người con gái tóc ngang vai lướt qua nhanh sau bụi tường. Nguyễn chợt nghe tim đập thật bồi hồi. Chưa kịp mừng thì khuôn mặt anh không giấu được thất vọng.

- Cô chủ tôi đó.

Người tớ gái khẳng định với anh.

Một cô gái thật đẹp không kém gì Ngân Thủy của anh đang đi ra cổng. Không phải Ngân Thủy. Đó là một cô gái hoàn toàn xa lạ anh chưa gặp bao giờ.

Cô gái giúp việc vội nói:

- Thưa cô chủ , người khách này đang hỏi tìm nhà. Nhưng anh ta đã nhầm nhà.

Nguyễn kêu lên:

- Tôi không nhầm.

Cô gái nở một nụ cười dễ mến:

- Thế anh tìm nhà của ai?

Nguyễn háng giọng:

- Tôi muốn gặp Ngân Thủy.

Cô gái lắc nhẹ đầu:

- Thế thì tôi không biết.

Nguyễn hùng hồn:

- Ngân Thủy ở trong ngôi nhà này mà.

Cô gái cười nhẹ:

- Xin lỗi. Tôi là Bảo Phương chứ không phải là Ngân Thủy. Những ngôi nhà gần đây cũng không có người con gái nào có tên như anh đang tìm.

Nguyễn thẳng thốt:

- Không thể như thế được. Đây chính là nhà của ông Vĩnh Phúc mà.

Nghe Nguyễn nói như thế , Bảo Phương nhíu mày:

- Ông Vĩnh Phúc ? Anh vừa nhắc đến tên của người chủ cũ ngôi nhà này ?

Nguyễn sững sờ:

- Chủ cũ ? Cô nói thế có nghĩa là...

Bảo Phương nhỏ nhẹ:

- Ba tôi đã mua ngôi nhà này của ông Vĩnh Phúc cách đây hơn 3 năm.

Nguyễn ngạc nhiên:

- Ông Vĩnh Phúc đã bán nhà này cho người khác rồi sao?

Bảo Phương gật nhẹ đầu:

- Vâng...

Nguyễn bàng hoàng:

- Tại sao ông ấy bán nhà , cô có biết không?

Bảo Phương khẽ cắn môi:

- Ông ấy bị vỡ nợ nên phải bán nhà.

Nguyễn kêu lên:

- Trời ! Có thể như thế sao? Ông Vĩnh Phúc bị vỡ nợ à?

Nhìn thấy vẻ mặt thẳng thốt của anh. Bảo Phương tròn mắt hỏi:

- Anh là gì của ông Vĩnh Phúc ?

Thở dài, giọng Nguyễn đượm buồn:

- Cách đây 4 năm tôi là tài xế của ông Vĩnh Phúc. Sau đó, tôi được du học ở Pháp do một chương trình khuyến học dành cho những người nghèo có kết quả học tập thật xuất sắc.

Bảo Phương kín đáo ngắm Nguyễn. Đó là một chàng trai đẹp trai mạnh mẽ và lịch lãm. Dù anh kể rõ về hoàn cảnh trước đây của mình, cô vẫn thấy khó mà tin được anh đã xuất thân từ một hoàn cảnh cơ hàn. Trong vớ veston màu xám tro, nhìn anh thật quyến rũ biết bao.

Giọng cô xao xuyến:

- Hình như anh mới đặt chân về lại quê hương ngay sáng nay.

Nguyễn gật đầu:

- Đúng như thế.

Bảo Phương nhỏ nhẹ:

- Có lẽ đây là nơi anh đến đầu tiên.

Nguyễn trầm giọng:

- Đúng thế.

Bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên của cô, anh giải thích với giọng buồn buồn:

- Có lẽ cô lấy làm lạ vì sao tôi chưa về nhà mà đã vội đến đây. Mẹ tôi đã mất trước ngày tôi lên đường du học , thành thử từ phi trường tôi đi thẳng về đây. Ngoài mẹ tôi ra , Ngân Thủy là người thân duy nhất của tôi.

Bảo Phương gật đầu:

- Tôi hiểu rồi.

Nguyễn định nói là vì nóng lòng gặp Ngân Thủy nên anh cũng không kịp lấy cả hành lý đang ký gởi tại sân bay và chiếc taxi theo lệnh của anh đã xả hết tốc lực để đến đây nhưng nghĩ sao anh lại thôi. Mọi thứ dường như đã bị đảo lộn một cách đáng sợ.

Bảo Phương chớp mi:

- Tôi là Bảo Phương... Còn anh?

Nguyễn hắng giọng:

- Xin lỗi... Tôi là Nguyễn...

Bảo Phương cắn môi:

- Mời anh vào nhà nói chuyện. Hình như anh cũng đang mệt.

Giọng Nguyễn chùng xuống:

- Cảm ơn cô Tôi sẽ đi ngay bây giờ...

Bảo Phương tròn mắt:

- Anh vội thế sao?

Nguyễn thắc thỏm:

- Vâng... Cô có biết hiện giờ ông Vĩnh Phúc ở đâu không ?

Bảo Phương lắc đầu:

- Không. Sau khi phá sản, ông ta bán nhà thật gấp rồi đi đâu tôi cũng không rõ nữa.

Nguyễn nồn nóng:

- Cô không biết nhưng có lẽ ba cô thì biết là gia đình ông Vĩnh Phúc về đâu chứ?

Bảo Phương nhỏ nhẹ:

- Không. Ba tôi chỉ tiếp xúc với ông Vĩnh Phúc một vài lần để hoàn tất thủ tục mua bán nhà mà thôi. Qua mấy lần gặp gỡ đó, tôi mới biết đến ông Vĩnh Phúc còn vợ con ông thì tôi và ba tôi đều không biết.

Nguyễn không giấu được thất vọng, Ngân Thủy. Em đang ở đâu ?

Anh muốn tạo cho em một bất ngờ thế mà giờ đây chúng ta phải mất nhau sao em?

Bảo Phương rụt rè hỏi:

- Lúc nãy anh có nói Ngân Thủy là người thân duy nhất của anh?

Nguyễn thở dài:

- Vâng... Ngân Thủy là con gái ông Vĩnh Phúc. Ngân Thủy cũng trạc tuổi của cô Tôi yêu Ngân Thủy, Ngân Thủy cũng yêu tôi. Nhưng lúc đó, chúng tôi không thể đến được với nhau vì sự cách biệt của hai gia đình. Gia đình tôi quá nghèo, tôi chỉ là người làm công cho ba của Ngân Thủy.

Cảm thông nỗi buồn đang giằng xé trong tâm hồn Nguyễn, Bảo Phương nhỏ nhẹ:

- Rồi bây giờ anh định về đâu?

Nguyễn trầm giọng:

- Về lại ngôi nhà cũ kỷ niệm của hai mẹ con tôi để thấp cho mẹ tôi mấy nén nhang, xong tôi quay về khách sạn.

Bảo Phương buột miệng:

- Nếu thế thì buồn quá.

Giọng Nguyễn khắc khoải:

- Tôi sẽ đi tìm Ngân Thủy. Nhất định tôi sẽ tìm ra Ngân Thủy thôi.

Bảo Phương chân thành:

- Tôi cầu chúc cho anh đạt được ước muốn.

Mở to mắt nhìn anh. Bảo Phương cũng không thể hiểu được tại sao giọng cô lại lạc đi. Tiếc nuối. Đó có lẽ là cảm giác của cô trong lúc

này.

Cô chợt tiếc mình không phải là một Ngân Thủy để được thật hạnh phúc khi được Nguyễn yêu thương. Dù mới gặp anh lần đầu nhưng Nguyễn đã để lại cho cô một ấn tượng đẹp. Mạnh mẽ. Cuốn hút.

Nguyễn lịch sự:

- Cảm ơn cô.

Bảo Phương mở rộng cánh cửa:

- Anh không muốn ghé vào thăm lại ngôi nhà mà trước đây đã có nhiều kỷ niệm với anh sao?

Nguyễn trầm giọng:

- Nếu được cô cho phép, tôi sẽ ghé đến đây vào một dịp khác. Tôi cũng muốn được gặp ba của cô để may ra có thể tìm một manh mối nào về ông Vĩnh Phúc và Ngân Thủy. Còn giờ đây, tôi phải đi thôi...

Giọng Bảo Phương lưu luyến:

- Anh sẽ quay lại đây chứ?

Nguyễn gật đầu:

- Tôi sẽ quay lại. Giờ thì tôi phải ghé đến những nơi quen biết trước đây với ông Vĩnh Phúc. Tôi sẽ nhờ người ta cho tôi biết gia đình ông Vĩnh Phúc đang ở đâu.

- Chào cô...

Bảo Phương cảm thấy băng khuâng khi Nguyễn bước lên chiếc taxi vừa trờ đến. Cho đến khi chiếc xe mất hút cuối đường cô vẫn còn đứng nhìn theo...

Ngồi bất động thật lâu trước ly cà phê đã nguội ngắt từ lâu là một anh chàng mày rậm, có gương mặt cương nghị và buồn.

Có lẽ anh sẽ không còn có một ý niệm gì về không gian và thời gian nếu không có tiếng gọi của một người bạn.

- Nguyễn !

Nguyễn ngẩng đầu lên. Chợt nhận ra đó là Khương – một người bạn cùng làm với công ty anh. – Nguyễn liền gật đầu chào.

Kéo ghế ngồi xuống cạnh Nguyễn. Khương quan tâm:

- Có tin tức gì về cô bạn gái của cậu chưa?

Nguyễn thở dài:

- Tuyệt nhiên không có một tin tức gì về cô ấy cả.

Khương an ủi:

- Rồi một ngày nào đó cậu cũng tìm được nàng thôi.

Nguyễn hắng giọng:

- Tôi cũng mong là như thế.

Bật lửa mời thuốc cho Khương, Nguyễn lặng lẽ nhả từng vòng khói mỏng. Nhớ em đến cồn cào Ngân Thủy ạ. Không biết bây giờ em ở

đâu.

Khương chột hỏi:

- Cậu có biết mọi người trong công ty nhận xét về cậu như thế nào không?

Nguyễn cười nhẹ:

- Họ nói như thế nào?

Khương cao giọng:

- Họ bảo thời buổi bây giờ coi bộ hiếm có anh chàng nào chung tình như cậu.

Nguyễn so nhẹ vai:

- Lỗi tại tôi. Chỉ vì tôi muốn gây bất ngờ cho Ngân Thủy nên đã không thư từ cho Ngân Thủy trong thời gian đi du học.

Khương cảm động:

- Suốt mấy tháng nay chỉ thiếu đường cậu xáo tung cả quả đất để tìm Ngân Thủy. Thấy cậu vất vả tìm về cả ngoại thành để kiếm Ngân Thủy, tôi nể lắm.

Nguyễn trầm giọng:

- Tôi yêu cô ấy hơn tôi tưởng. Chỉ khi đứng trước một nghịch cảnh là có thể mất cô ấy vĩnh viễn tôi như muốn điên lên vì tuyệt vọng.

Khương an ủi:

- Thôi cậu đừng buồn nữa. Nếu không tìm thấy nàng, đó cũng là do số phận.

Nguyễn dụi thuốc vào gạt tàn.

Ngân Thủy. Có phải là số phận không em khi ngày chúng ta yêu nhau cũng chính là ngày phải xa nhau mãi.

Nhìn gương mặt trầm tư của Nguyễn, giọng Khương dần đo.

- Yến Thu thích cậu lắm đó.

Nguyễn so vai. Không phải anh không nhận ra điều đó nhưng dường như trong anh, con tim đã nguội lạnh.

Yến Thu là cô thư ký xinh đẹp ở công ty của anh. Có rất nhiều người yêu cô nhưng Yến Thu luôn giữ thái độ lạnh lùng. Với Nguyễn thì lại khác, Yến Thu có mối quan tâm thật đặc biệt và cô cũng không cần giấu giếm tình cảm của mình dành cho Nguyễn.

Sực nhớ ra là chưa gọi nước cho Khương, Nguyễn trầm giọng:

- Cậu uống gì? Một ly đen chứ?

Khương mỉm cười:

- Hai ly đen chứ không phải một vì ly cafe của cậu đã nguội ngắt từ lâu rồi.

Nguyễn cười xòa. Anh gọi cafe.

Sự có mặt của Khương đã an ủi anh rất nhiều trong một buổi chiều

cô đơn trống vắng như thế này.

Đang đọc sách trong phòng, nghe tiếng chuông gọi cửa Bảo Phương liền đi ra ngoài.

Nhìn thấy Nguyễn , không giấu được vui mừng cô reo lên:

- Anh Nguyễn...

Nguyễn đang đứng ngoài cửa cổng. Quần Jean màu đất, áo pull màu rêu. Trong bộ đồ Jean nhìn thấy anh đẹp và lôi cuốn theo một cách khác.

Bảo Phương lật đật mở cổng. Cô hỏi nhanh:

- Anh đến lâu chưa?

Nguyễn mỉm cười:

- Tôi cũng vừa mới đến thôi.

Bảo Phương bộc trực:

- Tôi vẫn không dám tin là anh đã quay trở lại đây như đã hứa.

Nguyễn trầm giọng:

- Thế ba cô có ở nhà không?

Chợt biết mục đích của Nguyễn , Bảo Phương ngập ngừng:

- Anh đã tìm ra... Ngân Thủy chưa?

Nguyễn so vai:

- Tôi vẫn chưa tìm thấy cô ấy.

Bảo Phương sóng bước cùng Nguyễn đi vào nhà. Cô thấy mình hơi ích kỷ khi cảm thấy vui vui trong lúc anh không giấu được thất vọng vì vẫn chưa tìm thấy người anh yêu.

Đi Qua Nỗi Nhớ

Chương 7

Giọng cô chồng chênh:

- Tôi đã hỏi giúp anh về chuyện gia đình ông Vĩnh Phúc nay dọn về đâu nhưng ba tôi không biết.

Nguyễn thở dài:

- Thế sao?

Bảo Phương khẽ nói:

- Biết đâu Ngân Thủy đã lấy chồng rồi thì sao?

Nguyễn nhìn thẳng vào mắt Bảo Phương:

- Tôi tin là Ngân Thủy sẽ đợi tôi. Tôi vẫn không quên lời nói cuối cùng của Ngân Thủy khi ông Vĩnh Phúc kéo Ngân Thủy ra khỏi bệnh viện

là... " Em sẽ đợi anh. Em chỉ yêu anh thôi... " Mỗi mỗi, tôi không quên được những giọt nước mắt thống khổ của Ngân Thủy lúc ấy.

Bảo Phương chớp mị Cô chưa nhìn thấy Ngân Thủy , cũng như chưa biết rõ về họ. Nhưng qua những mẫu chuyện chấp nối mà Nguyễn kể , cô có thể hình dung là chuyện tình của anh và Ngân Thủy đẹp như thế nào.

Giọng cô nhẹ nhàng:

- Mời anh ngồi.

Nguyễn ngồi xuống bộ ghế salon. Anh đưa mắt nhìn cảnh vật bài trí trong phòng. Mọi thứ đã thay đổi gần hết. Từ bức họa phong cảnh hoàng hôn xuống trên biển mà Ngân Thủy rất thích nay không còn treo đó nữa cho đến những tấm màn gió với màu sắc đã thay đổi. Anh nhớ là Ngân Thủy chỉ thích những tấm màn bằng tơ lụa màu vàng chanh. Còn bây giờ, những tấm màn gió màu xanh xa lạ như đang nhắc nhở anh là Ngân Thủy không còn ở đây nữa. Cô đang ở nơi nào? Liệu cuộc sống mới của cô có dễ chịu hơn không hay là cô đang sống một cuộc sống nghèo khó. Cô đang mỗi morn đợi anh, còn anh lại không biết phải tìm cô ở đâu.

Bảo Phương rụt rè gọi:

- Anh Nguyễn...

Xót xa khẽ thở dài, Nguyễn quay về với thực tại.

- Lúc nào ba cô biết tin gì về ông Vĩnh Phúc, cô nhớ cho tôi hay.

Bảo Phương gật đầu:

- Dạ...

Gọi người làm mang nước lên, Bảo Phương nhỏ nhẹ:

- Mời anh uống nước.

Nguyễn chăm chú nhìn Bảo Phương:

- Tôi có thể dạo quanh vườn hoa một lát chứ?

Bảo Phương sốt sắng:

- Dạ...

Nguyễn đi chậm chậm dọc theo luống hồng đã lụi tàn. Một lần nữa, trái tim phong sương của anh như rung lên khi nhớ Ngân Thủy thường nhờ anh ngắt những nụ hoa màu trắng. Cô yêu hoa hồng trắng. Và yêu cả Magarit trắng trong vườn nhà anh.

Màu trắng là màu đẹp nhất phải không em. Anh vẫn còn nhớ em với chiếc váy trắng mềm mại , giày đế thấp màu trắng. Thanh khiết. Hồn nhiên và ngây thơ Đó là những gì anh vẫn còn lưu giữ về em trong trái tim cô đơn của anh...

Ngang qua căn nhà nhỏ bằng gỗ cuối khu vườn, giọng Nguyễn xúc động:

- Trước kia tôi ở chỗ này.

Bảo Phương tròn mắt:

- Thế sao?

Nguyễn gật đầu:

- Như tôi đã nói với cô hôm trước, tôi là tài xế của ông Vĩnh Phúc.

Bảo Phương cười nheo nhỏ:

- Nhà tôi không có tài xế vì ba tôi tự lái xe. Căn nhà mà anh đã ở trước đây bây giờ được dùng làm nhà kho đấy.

Nguyễn bâng khuâng suy nghĩ. Mọi thứ đều thay đổi. Bây giờ anh không còn là một tên tài xế khổ rách áo ôm. Trong công ty, anh là kỹ sư được trả lương cao nhất. Anh đang sống trong một ngôi biệt thự khá khang trang lịch sự. Còn Ngân Thủy...

Thở dài, Nguyễn hắng giọng:

- Cám ơn cô về sự đón tiếp rất chân tình. Tôi về đây.

Bảo Phương bịn rịn:

- Anh mới đến chơi mà, về gì sớm vậy.

Nguyễn so nhẹ vai:

- Lần sau, nếu có dịp tôi lại đến. Dù gì đi nữa, trong ngôi nhà này còn những kỷ niệm. Chỉ sợ cô phiền lòng...

Bảo Phương vội nói:

- Không sao đâu. Tôi rất hiểu nỗi lòng của anh.

Nguyễn nhìn Bảo Phương:

- Thế thì tôi sẽ đành làm phiền lòng cô vậy. Kỷ niệm về mối tình đẹp thường khó nguôi ngoai...

Bảo Phương khẽ cắn môi:

- Nhưng tôi có... một đề nghị.

Nguyễn nhướn mày:

- Cô nói đi ?

Bảo Phương ngập ngừng:

- Khó nói quá.

Nguyễn có vẻ hiểu. Anh gật gù:

- Cô chỉ cho phép tôi đến thêm một lần chót thôi chứ gì?

Bảo Phương cười nheo nhỏ:

- Trời đất. Làm gì có chuyện đó.

Nguyễn chăm chú nhìn Bảo Phương:

- Cô nói đi...

Bảo Phương đỏ mặt:

- Tôi muốn là anh xưng hô với tôi đừng khách sáo như thế nữa. Hãy gọi tôi là Bảo Phương. Có lần anh nói là Ngân Thủy trạc bằng tuổi tôi mà. Thế thì tại sao không gọi tôi bằng tên cho thân mật.

Nguyễn mím cười:

- Nếu cô muốn tôi xưng hô như thế nào là tùy ý cô.

Bảo Phương nguyền dài:

- Bảo Phương... Anh phải gọi tôi là Bảo Phương chứ...

Nguyễn gật đầu:

- Quên mất. Chào... Bảo Phương... nhé. Tôi về...

Hoàng hôn.

Những ráng mây hồng trên bầu trời hắt xuống khiến cho nước sông lung linh thật đẹp. Hai hàng cây hai bên bờ sông nghiêng mình soi bóng dưới nước. Nắng đã tắt từ lâu và ánh tà dương chỉ còn cuối chân trời. Dòng sông chảy mãi về một nơi như tận cùng, mênh mang và xa vắng...

Một chiếc xuồng trôi lênh đênh giữa dòng, như một chiếc lá, nhìn xa giống như một chiếc lá nhỏ nhoi. Trên xuồng, một người đàn ông và một cô gái, tay chèo nhịp nhàng khua xuống dòng nước. Chiếc xuồng chậm chậm trôi giữa dòng...

Cô gái ngược đôi mắt đen láy nhìn trời rồi hỏi người đàn ông:

- Bây giờ khoảng chừng mấy giờ rồi vậy ba?

Người đàn ông cũng nhìn trời rồi đáp lại:

- Chắc hơn năm giờ rồi đó con. Chiều nay không có mưa giông như hôm qua đâu.

- Mình về thị xã chắc trước khi trời tối hả ba?

Người đàn ông gật đầu:

- Ừ, con chèo lẹ tay lên một chút đi.

Cô gái lại chèo thật nhanh, đưa mắt nhìn lên những đám ráng hồng thật đẹp, gương mặt cô thanh mảnh, đẹp và hiền. Một khuôn mặt mang nhiều nét thị thành hơn nét chân quê Rèm mi cong. Sống mũi thanh tú. Càng nhìn càng thấy cô đẹp thật cuốn hút.

Cô gái hỏi người đàn ông:

- Bao giờ mình về lại thành phố vậy ba?

Về mặt ông già đau khổ:

- Về chi nữa con. Ba không muốn gặp lại bạn bè cũ. Họ khinh mình chịu chi thấu. Vả lại, tất cả đã mất hết rồi.

Cô gái khẽ cắn môi. Đây không phải là lần đầu tiên cô hỏi ba cô điều đó. Nhiều lúc ngồi một mình, cô lại tự hỏi đó có phải là một giấc mơ khủng khiếp hay không, khi từ một thiên đường hạnh phúc cô đã rơi xuống tận địa ngục. Ba cô phá sản. Mẹ cô vì đau buồn sinh bệnh mà chết. Cô và ba cô phải lánh mặt ở một vùng quê sông nước như thế này. Chỉ còn mấy tháng nữa là cô tốt nghiệp ra trường nhưng mọi sự đã dang dở. Không còn tâm hồn nào để học nữa, cô đã theo ba cô

về đây. Phải qua một thời gian rất dài cô mới quen dần cuộc sống mới và buộc phải chấp nhận nó. Giá như không vì lời hẹn thề với Nguyễn thì cô có thể an phận với một cuộc sống bình lặng như thế này...

Cô yêu Nguyễn. Tình yêu ấy mãi còn cào trong cô Thật khó mà xóa hình ảnh của anh đã in đậm trong tâm trí của cô...

Thấy Ngân Thủy lơ tay chèo , ông Vĩnh Phúc chăm chú nhìn khuôn mặt buồn buồn của cô:

- Con sao vậy Ngân Thủy ?

Ngân Thủy chớp mi:

- Dạ, không có gì đâu ba...

Ông Vĩnh Phúc thắc thỏm:

- Con lại nhớ đến Nguyễn chứ gì?

Ngân Thủy bặm môi im lặng.

Nguyễn. Chỉ mới nghe ba cô nhắc đến anh, đã thấy nao cả lòng.

Ông Vĩnh Phúc thở dài một cái:

- Thăng Nguyễn thật tội.

Ngân Thủy khẽ nói:

- Ba đâu có ưa anh.

Ông Vĩnh Phúc trầm giọng:

- Ba hiểu là con và Nguyễn buồn trách ba lắm. Nếu Vũ Tùng và ba mẹ của nó không trả thù làm ba sạt nghiệp vì giận con không chịu làm vợ Vũ Tùng thì có lẽ giờ này đây ba vẫn chưa hiểu được hết con người của họ.

Ngân Thủy vẽ mặt ân hận:

- Chỉ vì con mà ba mẹ phải khổ.

Ông Vĩnh Phúc lắc đầu:

- Không phải thế đâu con. Cho dù con có chấp nhận làm vợ Vũ Tùng đi nữa thì cũng có ngày ba phải ôm hận. Những con người đó là vậy. Họ chỉ biết có tiền. Họ rất nhiều thủ đoạn. Chỉ tiếc là trước đây ba không đủ sáng suốt để nhận ra điều đó.

Ngừng lại một lát, ông Vĩnh Phúc chợt hỏi:

- Lâu nay con có tin tức gì của Nguyễn không?

Ngân Thủy thở dài:

- Dạ , không...

Đã một lần Ngân Thủy tìm đến nhà bà Lành, nhưng căn nhà đã khóa kín. Hỏi hàng xóm mới biết được mẹ Nguyễn đã mất sau một cơn bạo bệnh. Rồi cô cũng nghe nói là Nguyễn đã đi du học. Không biết bây giờ anh có còn nhớ đến cô không. Hay là anh đã có một hình bóng khác.

Nguyễn có còn yêu cô nữa không? Câu hỏi ấy mãi day dứt trong cô. Nếu trước đây vì gia đình cô giàu có nên Nguyễn mặc cảm thì bây giờ cũng thế. Cô không muốn tìm đến Nguyễn trong một hoàn cảnh như thế này. Cô không muốn anh thương hại cô.

Theo ông Vĩnh Phúc về quê cô mang theo hình bóng của Nguyễn, cả những kỷ niệm ngọt ngào lẫn cay đắng của hai người. Đôi lúc nhớ lại cô cảm thấy lòng đau khôn xiết. Bây giờ không biết Nguyễn ở nơi nào. Không biết anh có còn nhớ đến mỗi tình thật đẹp nhưng nhiều trắc trở giữa anh và cô không. Riêng cô, cô vẫn mang trong tim hình bóng anh với một tình yêu trong sáng tươi đẹp. Vẫn mơ hồ hy vọng một ngày nào đó anh sẽ trở về tìm cô.

Hay là Nguyễn đã quên cô rồi. Cũng có lúc Ngân Thủy rưng rưng vì ý nghĩ ấy chợt đến. Không lẽ Nguyễn chỉ thoáng qua đời mình như một chiếc bóng? Không. Có lẽ mình sẽ gặp lại Nguyễn. Cho dù một lần, lần cuối cùng hay chỉ thoáng qua bên đường, nhìn mặt nhau rồi quay đi như những kẻ xa lạ với nhau...

Một khoảng im lặng giữa hai cha con. Người đàn ông chợt buông mái chèo. Câu chuyện lúc này vừa gợi lại cho ông một quá khứ mà ông không muốn nhớ lại nữa. Một thời vàng son trên thương trường. Chỉ mới hơn ba năm mà cuộc đời của ông đã sang một ngã rẽ khác. Tất cả đã bỏ hết lại sau lưng thành phố.

Có những lúc ông chợt có ước muốn thật ngông cuồng. Một ngày nào đó ông sẽ có thật nhiều tiền để mua lại ngôi nhà cũ. Ngôi nhà kỷ niệm. Nơi mà ông và vợ Ông đã từ hai bàn tay trắng gầy dựng nên tất cả, vun đắp hạnh phúc từng ngày tháng rồi cũng chính từ nơi ấy ông lại cắn răng nuốt đau buồn cùng vợ con khăn gói ra đi.

Ông Vĩnh Phúc cười khan một tiếng. Hoang tưởng. Liệu đó có phải là hoang tưởng hay không khi trong tay ông không có gì cả? Số tiền hai cha con dè sẻn được chỉ đủ để đắp đổi qua ngày.

Ông cũng không quên những gì mà Vũ Tùng và cha mẹ của hắn đã làm đối với ông. Quy luật nghiệt ngã của thương trường. Nếu bây giờ có vốn liếng trong tay, ông sẽ không bao giờ mắc lại sai lầm đó lần thứ hai. Chẳng qua vì quá tin tưởng ông bà Đức Bảo nên ông đã cho họ biết tất cả những điều bí mật trong chuyện làm ăn của mình.

Không ngờ, đó là một bài học quá đắt giá...

Giọng Ngân Thủy buồn buồn:

- Thôi ba con mình chèo nhanh để về kịp trước khi trời sập tối...

Nguyễn đưa Bảo Phương ra bãi biển. Anh nắm tay cô chạy ào ra bãi cát, lao xuống nước. Nước biển mát rượi ngấm vào da thịt cô. Những con sóng nhỏ đập vào hai người làm tung tóe những bọt

trắng xóa.

Cô và anh đùa giỡn nhau trên sóng nước. Nguyễn khoát nước vào Bảo Phương và cô cũng nghịch ngợm đưa tay khoát nước trở lại. Những hạt nước bắn rào rào lên khuôn mặt xinh đẹp của Bảo Phương.

Giọng Bảo Phương nũng nịu:

- Anh Nguyễn ! Em chịu thua rồi đó.

Nguyễn ngừng khoát nước. Anh cười thật ấm:

- Sao thua lẹ vậy ?

Bảo Phương chu môi:

- Cay cả mắt em đây nè. Bắt đền anh đó.

Đến bên Bảo Phương , choàng tay lên vai cô thật thân mật:

- Anh xem nào, ngược mắt lên coi.

Nguyt yêu Nguyễn một cái nhưng Bảo Phương cũng làm theo lời anh. Chợt Nguyễn cười:

- Em có đôi mắt đẹp quá.

Bảo Phương phụng phịu:

- Ghét anh lắm đó. Em không đùa đâu.

Nguyễn âu yếm hỏi:

- Mắt kính của em đâu , sao không đeo vào?

Bảo Phương xụ mặt :

- Em để trên bờ rồi.

Nguyễn dịu dàng:

- Chờ anh một chút, anh lên lấy cho.

Không đợi Bảo Phương trả lời , Nguyễn vội đi lên bờ. Chỉ một lát sau Nguyễn quay trở lại với cặp mắt kính bảo hộ. Giọng anh đầy yêu thương:

- Em đeo vào đi.

Bảo Phương ngoan ngoãn làm theo lời anh. Cô cảm thấy hạnh phúc thật nhiều khi được anh săn sóc chu đáo.

Khẽ chu môi , cô nũng nịu hỏi:

- Tiếp tục chơi nữa chứ anh ?

Nguyễn cười:

- Bộ em không sợ cay mắt nữa sao?

Bảo Phương khúc khích:

- Không. Nhất định bây giờ em thắng cuộc vì đã đeo kính.

Nguyễn nheo mắt:

- Chưa chắc đâu cô nương ơi.

Bảo Phương héch chiếc mũi thanh tú lên:

- Cứ tiếp tục thử xem.

Véo nhẹ mũi cô , Nguyễn lùi ra thêm mấy bước. Anh cười vang:

- Nếu em thua thì sao ?

Bảo Phương hăm hờ:

- Nhất định là em sẽ thắng mà. Anh mà thua là khao em một chầu đồ nghe.

Nguyễn nhướng mày:

- Kem ly?

Bảo Phương nhí nhảnh:

- Chứ còn gì nữa. Kem ly ở nhà hàng máy lạnh hẳn hoi đấy.

Nguyễn cười cười:

- Nhưng nếu anh thắng?

Bảo Phương tuyên bố:

- Tùy anh. Muốn gì được ấy.

Nguyễn ra điều kiện :

- Không được nuốt lời đấy nhé.

Bảo Phương hăm hờ:

- Vâng...

Cả hai lại tát nước nhau. Ban đầu Nguyễn giả bộ thua để Bảo Phương hăng hái tấn công anh. Mãi vậy nước tung tóe Bảo Phương quên cảnh giác. Chừng đến khi Nguyễn bắt đầu phản công như vũ bão , cô chỉ còn biết đưa tay ôm lấy mặt.

Vừa thụt lùi , Bảo Phương vừa kêu lên:

- Thôi... Thôi... Em chịu thua rồi...

Nguyễn vội đến bên Bảo Phương. Ôm lấy vai cô , giọng anh âu yếm :

- Em chịu thua rồi phải không?

Bảo Phương trách móc:

- Anh ác lắm. Cay cả mắt em đây nè.

Nguyễn lo lắng:

- Em có mắt kính mà.

Bảo Phương xụ mặt:

- Nhưng nước biển vẫn vào mắt đó.

Gỡ mắt kính ra cho cô , Nguyễn dịu dàng:

- Anh xin lỗi.

Cô lí nhí:

- Anh cũng đâu có lỗi. Tại em đeo kính không chặt đó thôi.

Nguyễn khẽ nói:

- Em nhắm mắt lại đi.

Bảo Phương làm theo lời anh. Bất thần Nguyễn ôm lấy cô và đặt lên đôi môi cô một nụ hôn. Mở choàng mắt ra , Bảo Phương giận dỗi:

- Nghỉ chơi với anh luôn. Anh xí gạt em.

Nguyễn cười:

- Anh đâu có gạt em.

Bảo Phương giậm chân:

- Khi không anh bảo em nhắm mắt lại. Không gạt thì là gì nữa.

Nguyễn cười cười:

- Anh đang nhận phần thắng của mình mà. Không phải lúc này em bảo là... tùy anh đó sao ?

Đuối lý, Bảo Phương lườm Nguyễn một cái. Đúng là lúc này cô đã mắc mưu của anh mà không biết.

Giọng Nguyễn dịu dàng:

- Mình bơi ra kia đi em.

Bảo Phương lắc đầu:

- Không.

Nguyễn thắc thỏm:

- Em giận anh thật à?

- Không. Em lên bờ đây.

- Em không muốn bơi thi với anh sao?

Bảo Phương héch mếu lên:

- Em muốn bơi, nhưng không phải với anh.

Nguyễn chăm chú nhìn cô:

- Sao lạ thế Bảo Phương ?

Cô tuyên bố:

- Anh đi lên bờ đi. Em nghỉ chơi với anh luôn.

Nguyễn so vai:

- Nếu em không thích , anh vào bờ.

Ngỡ là Nguyễn sẽ dỗ dành cô nhưng không ngờ anh quay lưng đi lên thật. Bảo Phương hoảng hốt gọi theo:

- Anh Nguyễn... quay lại đi.

-...

- Anh Nguyễn...

Nguyễn vẫn xăm xăm đi vào bờ trước đôi mắt thất vọng của Bảo Phương. Bảo Phương lại bắc tay làm loa gọi. Tiếng cô lẫn vào trong tiếng gió và sóng biển :

- Anh Nguyễn... Em chỉ đùa thôi mà...

Mặc cô kêu gào , Nguyễn vẫn bỏ đi. Bảo Phương cứ đứng giữa sóng nước thẳng thốt gọi theo anh...

Bảo Phương giật mình tỉnh dậy. Thì ra cô đã trải qua một giấc mộng. Trên đôi mắt cô vẫn còn lóng lánh những giọt lệ.

Một giấc mơ thật kỳ lạ. Vừa đớn đau , vừa ngọt ngào hạnh phúc. Cô đã mơ thấy Nguyễn đi chơi cùng cô , hôn cô và đã từ bỏ cô...

Cô không hiểu tại sao mình lại trải qua một giấc mơ như thế. Phải chăng đó là kết quả của một mối tình đường như vô vọng của cô dành cho Nguyễn. Anh vẫn đứng đưng vô tình với cô , không chỉ trong giấc mơ mà là trong những lần đến đây tìm ba cô và ngắm lại cảnh xưa...

Đứng trước tủ gương sang trọng. Đắn đó chọn lựa mãi, Bảo Phương mới chọn được cho mình một bộ váy dài mà cô nghĩ là Nguyễn sẽ thích.

Một chiếc váy mềm màu hoa cà có điểm những bông trắng li ti Mái tóc xõa ngang vai đã làm cho cô đẹp thật hiền.

Bảo Phương đã xuất hiện ở công ty của Nguyễn với vẻ thật giản dị nhưng không vì thế mà mất đi những ánh mắt ngưỡng mộ dành cho cô.

Khương như bay vào phòng làm việc của Nguyễn:

- Bái phục... đại ca Đại ca hóa ra không hiền như thiên hạ tưởng.

Nguyễn ngạc nhiên:

- Cậu nói sao?

Khương cười lớn:

- Một nàng tiên nữ đang chờ đại ca dưới cổng. Yến Thu đang khổ sở vì ghen.

Nguyễn so vai:

- Khách hàng à?

Khương vui vẻ:

- Nếu là khách hàng thì đâu có chuyện để nói. Cậu đừng giả bộ nữa.

Nguyễn háng giọng:

- Tôi đâu quen ai.

Kéo Nguyễn đứng dậy , Khương cười:

- Cứ xuống phòng đợi diện kiến người đẹp , để rồi cậu còn có thể chối được không.

Nguyễn cười nhẹ. Anh đóng tập hồ sơ lại và cùng Khương đi xuống cầu thang. Có thể có sự nhầm lẫn nào đó.

Khương oang oang:

- Nàng thật đẹp , không thua gì cô gái trong tấm ảnh cậu đưa tôi xem. Thế mới biết là cậu cũng kinh khủng lắm.

Nguyễn lắc đầu cười. Không biết nói như thế nào để anh chàng đồng nghiệp này tin. Sau Ngân Thủy , anh không hề quen với người con gái nào nữa.

Xăng xái đẩy cánh cửa kính, Khương sôi nổi:

- Cậu vào đi.

Vừa nhìn thấy Bảo Phương , Nguyễn buột miệng kêu:

- Bảo Phương...

Nở một nụ cười đắc ý , Khương rút lui thật nhanh không kịp để Nguyễn giới thiệu anh với Bảo Phương nữa.

Bảo Phương chớp mi:

- Anh có ngạc nhiên khi Bảo Phương tìm đến đây không?
nhã nhặn:

- Quả thật là tôi cũng hơi bất ngờ.

Bảo Phương nhỏ nhẹ:

- Anh có thể cùng Bảo Phương đi ra ngoài một chút không? Vào một quán nước nào đó chẳng hạn.

Nguyễn gật đầu:

- Cô chờ tôi một chút.

Dặn dò bác bảo vệ xong , Nguyễn cùng cô sánh bước đi ra cổng.

Cả hai ghé vào quán nước bên đường ..

- Bảo Phương uống gì?

Bảo Phương cười hiền:

- Dạ , cho Bảo Phương ly chanh muối.

Chủ quán mang ra hai ly nước. Khuấy đều cho đường tan ra , giọng Nguyễn ân cần:

- Bảo Phương uống nước đi.

Nhỏ nhẹ uống từng ngụm nước nhỏ , Bảo Phương chợt nghe con tim bồi hồi khi ngòai đối diện với Nguyễn. Anh háng giọng:

- Bảo Phương tìm tôi có chuyện gì không ?

Dù biết trước sau gì Nguyễn cũng hỏi câu ấy nhưng Bảo Phương vẫn không khỏi lúng túng. Cô khẽ nói:

- Dạ... không.

Nguyễn tỏ vẻ ngạc nhiên. Anh gặng hỏi:

- Hay là Bảo Phương đã có tin tức gì về Ngân Thủy nhưng ngại không nói.

Một cơn đau dịu ngọt đến trong trái tim của Bảo Phương. Nguyễn là vậy. Bao giờ cũng Ngân Thủy. Ngân Thủy. Cô không biết hình ảnh cô gái ấy sâu đậm trong trái tim của Nguyễn như thế nào đến nỗi khi nào anh cũng chỉ nghĩ đến Ngân Thủy mà thôi.

Ngảng nhẹ đầu nhìn Nguyễn , Bảo Phương trầm giọng:

- Anh vẫn chưa quên được hình bóng của Ngân Thủy sao ?

Khuôn mặt Nguyễn xa vắng:

- Đúng vậy...

Bảo Phương khẽ nói:

- Người ta không thể sống mãi với quá khứ. Biết đâu Ngân Thủy đã có chồng và đang yên vui bên một người đàn ông khác.

Bảo Phương không thể hiểu anh được nữa. Tại sao anh có vẻ tôn thờ Ngân Thủy đến thế. Tình yêu của anh dù đẹp đến đâu đi nữa thì đó cũng chỉ là quá khứ. Mà người ta thường sống cho hiện tại, cho tương lai.

Nguyễn quay lại nhìn Bảo Phương :

- Ngân Thủy không phải là mối tình đầu của tôi. Nhưng sở dĩ tôi vẫn luôn nhớ đến Ngân Thủy với một trái tim khắc khoải là vì Ngân Thủy đã yêu tôi với một tình yêu thật trong sáng, thật thanh khiết. Tôi không tin là Ngân Thủy đã đi lấy chồng. Bằng linh cảm riêng, tôi biết là Ngân Thủy cũng đang chờ đợi tôi. Nhưng cũng có thể vì tự ái mà Ngân Thủy không tự tìm đến tôi. Vì thế tôi muốn tìm thấy Ngân Thủy bằng tiếng nói thiêng liêng từ trong trái tim của tôi. Với tôi, Ngân Thủy là tất cả. Cô ấy là niềm vui, là nỗi buồn của tôi.

Bảo Phương cười buồn:

- Có bao giờ anh biết là có... một người con gái khác cũng xứng đáng với anh không kém gì Ngân Thủy đang chờ đợi ở anh một tình yêu, một sự che chở không ?

Nguyễn chăm chú nhìn Bảo Phương. Vẻ mặt ngậm ngùi và câu nói xa xôi của cô khiến anh lạ lẫm. Rồi anh chợt hiểu. Vì sao cô lại đến đây tìm anh sáng nay.

Nguyễn trầm giọng:

- Bảo Phương hiểu rồi đó, tình yêu của tôi dành cho Ngân Thủy không bao giờ phai phả Ngược lại, tình yêu ấy như càn nhân lên gấp bội theo năm tháng.

Bảo Phương thở hắt một cái thật khẽ:

- Sao lâu nay anh không đến nhà em chơi ? Anh có biết là em mong anh lắm không ?

Nguyễn so vai:

- Công việc bận liên miên. Vả lại từ lúc gặp ba của Bảo Phương và được ông cho biết là không tìm ra được một manh mối gì về ông Vĩnh Phúc, tôi phải dò tìm tin tức về gia đình Ngân Thủy từ một nơi khác.

Thu hết can đảm để nhìn thẳng vào đôi mắt quyến rũ của Nguyễn, Bảo Phương trách móc:

- Thế còn tình cảm của Bảo Phương, anh không có hay sao?

Nguyễn thẳng thắn:

- Tôi chỉ xem Bảo Phương như một cô em gái nhỏ.

Bảo Phương chua chát:

- Em đâu hề mong đợi ở anh một tình cảm như thế. Nếu anh biết em đã đau khổ như thế nào thì có lẽ anh sẽ không mãi đuổi theo những

ảo vọng và sống thực tế hơn.

Nguyễn so vai:

- Sống thực tế không có nghĩa là phải bỏ những điều thiêng liêng mà chỉ có những người trong cuộc mới hiểu được. Bảo Phương làm sao hiểu được những ân tình Ngân Thủy dành cho tôi. Tình yêu thánh thiện của Ngân Thủy đã nâng bước cho tôi trong những lúc nghi ngờ vào những điều tốt đẹp ở con người, đã an ủi tôi rất nhiều, đã làm cho tôi thấy cuộc đời ý vị hơn nhiều. Sự hồn nhiên thanh khiết của Ngân Thủy mãi mãi là những ấn tượng không thể phai pha trong ký ức của tôi. Yêu tôi, Ngân Thủy đã hy sinh rất nhiều bất chấp sự phản đối của gia đình. Đâu phải ai cũng làm được điều đó đâu.

Đi Qua Nỗi Nhớ

Chương 8

Khẽ thở dài, Bảo Phương khẽ nói:

- Em xin lỗi anh. Nếu em có nói gì đó không phải cũng chỉ vì yêu anh quá đó thôi.

Nguyễn nói lảng qua chuyện khác:

- Bảo Phương uống nước đi.

Bảo Phương giọng buồn rầu:

- Suốt nửa tháng nay, em luôn chờ mong anh đến. Em không biết là anh có muốn gặp lại em không hay là sự có mặt của em sáng nay đã làm anh cảm thấy khó chịu.

Nguyễn hắng giọng:

- Sao Bảo Phương lại nghĩ thế. Bảo Phương rất tốt với tôi. Tôi không quên là Bảo Phương đã rất nhiệt tình trong chuyện giúp tôi tìm Ngân Thủy.

Lại Ngân Thủy. Bảo Phương cảm thấy mi mắt cay xè. Nguyễn thật vô tình. Không lẽ tình cảm cô dành cho anh chỉ là vô vọng.

Giọng cô buồn buồn:

- Em không biết đến khi nào anh mới quên được Ngân Thủy. Nhưng em sẽ đợi, đợi cho đến khi nào trái tim anh mỗi mệt mỗi thôi.

Nguyễn lặng lẽ nhả khói thuốc. Cái cách nhả khói thật điệu nghệ cũng như khuôn mặt quyến rũ của anh một lần nữa làm trái tim của Bảo Phương nhói đau.

Cô yêu Nguyễn. Cô sẵn sàng làm một cái bóng lặng lẽ bên cạnh

cuộc đời anh. Chưa bao giờ cô thấy mình khổ sở như thế này. Tại sao cô không phải là một Ngân Thủy để được anh tôn thờ yêu thương.

Đúng lúc đó thì một gã đàn ông nghênh ngang đi vào quán. Nguyễn sững nhìn anh ta Anh ta cũng nhận ra Nguyễn rất nhanh.

Vũ Tùng.

Phải. Người vừa đi vào quán chính là Vũ Tùng. Trố mắt nhìn Nguyễn , vẻ mặt anh ta không giấu được căm thù.

Búng ngón tay trỏ trỏ trỏ với vẻ ngạo. Ặn , Vũ Tùng cao giọng:

- Chào.

Nguyễn nhún vai. Một cuộc tái ngộ anh không hề mong muốn , nhìn vào vẻ mặt căng cứng của Vũ Tùng anh chỉ muốn tung ngay một cú đấm vào mặt gã.

Nghiêng đầu nhìn Bảo Phương với vẻ sỗ sàng, Vũ Tùng cười khẩy :

- Ông anh thay đổi đến mức khó mà nhận ra. Sang trọng ra phết , lại còn có thêm một mỹ nữ không thua kém gì Ngân Thủy để cặp kè.

Đúng là cổ số đùa hoa đấy.

Nguyễn lừ mắt nhìn gã. Nghe gã nhắc đến Ngân Thủy , anh càng cảm thấy tức giận.

Bất chấp thái độ của Nguyễn , Vũ Tùng kéo ghế ngồi. Gã liếc mắt về Bảo Phương thêm một lần nữa với vẻ cợt nhả.

Giọng gã trần tráo :

- Đẹp không thua gì Ngân Thủy.

Nguyễn quắc mắt nhìn gã:

- Cút đi.

Vũ Tùng ngả người trên ghế , cười khiêu khích:

- Ông anh hơi nóng tính đấy. Đây là quán nước chứ có phải là nhà riêng của ông anh đâu mà ông anh đòi đuổi tôi.

Nguyễn bạnh hàm:

- Đứng dậy và cút đi ! Nếu cậu còn lải nhải nữa thì đừng có trách.

Vũ Tùng cười lớn:

- Không lẽ ông anh định bạo động chỉ vì có một người khách xin được phép ngồi chung bàn với ông anh và người đẹp.

Ném cho Vũ Tùng ánh mắt bức dọc, Bảo Phương lên tiếng:

- Anh Nguyễn... Mình về thôi.

Nguyễn so vai:

- Bảo Phương cứ ngồi yên đó. Anh muốn biết tên lưu manh này muốn gì trò gì.

Vũ Tùng kêu lên:

- Kìa ông anh... Tôi đâu có làm gì đâu.

Nguyễn bành hàm:

- Mà muốn gì ? Mà nên nhớ là lẽ ra cách đây bốn năm tao đã nhờ nhà chức cho mày vào khám về tội đả thương người khác và có lẽ mày cũng chưa quên những cú đòn của tao dành cho mày.

Vũ Tùng sượng sùng liếc Bảo Phương xem thử thái độ cô thế nào. Thật ra thì gã chưa quên cú đòn song phi của Nguyễn. Hôm nay gặp Nguyễn ở đây gã chủ động gây sự vì tin tưởng là ở chỗ đông người, Nguyễn cũng không thể đàn áp được gã. Mọi người có mặt trong quán sẽ sẵn sàng can thiệp vào chuyện của hai người.

Gây gổ với Nguyễn , chẳng qua cũng vì gã muốn giựt le với cô gái mà gã đang choáng váng vì sắc đẹp.

Vũ Tùng cao giọng:

- Ông anh không hỏi tôi về tin tức của Ngân Thủy sao?

Khuôn mặt của Vũ Tùng căng căng. Gã tự cho là đã buông ra một câu hỏi đáng đồng tiền bát gạo. Vừa buộc Nguyễn phải quan tâm đến gã và phải có thái độ khác với gã, vừa gián tiếp phá đám Nguyễn và cô gái có đôi mắt đẹp như nhung. Một cô gái quá đẹp. So với Ngân Thủy , dù không đẹp hơn nhưng cô gái mà Nguyễn vừa gọi tên là Bảo Phương vẫn có đủ ma lực để làm cho gã ngất ngây.

Đúng như gã dự đoán. Nguyễn sững người nhìn gã. Vũ Tùng , một đầu mối quan trọng để anh có thể tìm ra Ngân Thủy. Thế mà lâu nay anh đã xoá gã ra khỏi ký ức của anh. Liệu đó có phải là một sai lầm của anh không.

Nguyễn chùng giọng:

- Ngân Thủy đang ở đâu?

Vũ Tùng cười ngất. Chỉ cần nhìn vào khuôn mặt thắc thỏm của Nguyễn , gã cũng đủ hiểu là tình yêu không hề lụi tàn trong Nguyễn. Gã cũng có khác gì Nguyễn đâu. Hình bóng của Ngân Thủy không hề phai nhòa trong trái tim ngông của gã. Nếu biết Ngân Thủy hiện giờ đang ở đâu , gã đã không mất công lòng sức cô trong mấy năm trời.

Vũ Tùng lấp lửng:

- Đâu dễ vậy ông anh. Tôi không biết mình có nên nói cho ông anh biết những tin tức về nàng không. Vì nói thật với ông anh , Ngân Thủy có dặn là không cho ai biết nàng đang ở đâu. Nàng đang muốn lãng quên , không muốn đào xới lại đồng tro tàn dĩ vãng.

Nguyễn đành mặt:

- Mày muốn gì ? Bao nhiêu tiền.

Vũ Tùng cười đều:

- Tôi đoán là hiện tại ông anh rất giàu nhưng mong ông anh đừng

quên là gia đình tôi đâu có nghèo để tôi đem những tin tức về Ngân Thủy ra mặc cả tiền bạc.

Nguyễn nheo mắt:

- Mày nói đi. Để biết tin tức về Ngân Thủy , tao phải đáp ứng gì cho mày.

Vũ Tùng nhăn nhó cười:

- Dễ thôi. Nường cho tôi... bạn gái của ông anh chẳng hạn. Bảo Phương. Đó là một cái tên thật đẹp như người. Tôi đang tự hỏi là sao ông anh tham lam có nhiều bạn gái như thế.

Nếu Nguyễn không cố tự chủ , có lẽ Vũ Tùng đã nhận trọn cú đấm của Nguyễn. Anh khinh bỉ nhìn gã:

- Cút đi.

Vũ Tùng trăn tráo :

- Ông anh không đồng ý với điều kiện mà tôi đưa ra sao ? Có Bảo Phương thì ông anh tìm Ngân Thủy làm gì. Ngược lại , nếu đã đi tìm Ngân Thủy thì ông anh cũng không nên làm cho hai người đẹp phải... xích mích.

Nguyễn quát:

- Mày câm họng lại. Đồ vô liêm sỉ.

Vũ Tùng xoa cằm:

- Xin lỗi ông anh. Tính của tôi hay nói thẳng đó mà.

Nguyễn gằn giọng:

- Bảo Phương là em gái của tao chứ không phải là bạn như mày tưởng. Nhưng nếu mày giở cái giọng du côn ấy ra đây thì liệu hồn , nếu mày không muốn mềm xương.

Khuôn mặt Vũ Tùng giãn ra. Thế là đã rõ. Cô gái xinh đẹp này không phải là bạn gái của Nguyễn. Gã xoa hai bàn tay vào nhau:

- Nãy giờ tôi đã cố gắng nói chuyện thật ôn hòa nhưng ông anh thật cố chấp. Giá như tôi quen được người đẹp Bảo Phương thì còn gì hân hạnh hơn.

Nguyễn đấm mạnh xuống bàn:

- Biến !

Về mặt Nguyễn tức giận đến mức Vũ Tùng không còn dám hó hé thêm một lời nữa. Gã cũng đủ khôn ngoan để biết điểm dừng.

Bảo Phương nhìn gã đúng một nửa con mắt. Chính điều đó mới làm cho gã quê hơn là gần cả chục người khách trong quán đang day mặt lại quan sát gã. Giờ thì gã không khác gì một quái vật.

Gã vội đứng dậy. Nhưng trước khi rời khỏi quán , gã đã hùng hổ tuyên bố:

- Ngân Thủy đang sống một cuộc sống bất hạnh và tủi nhục. Ngày

mai , ông anh quay trở lại đây đúng vào giờ này nếu còn quan tâm đến số phận Ngân Thủy.

Đốt hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, Nguyễn sốt ruột nhìn ra cửa quán. Đã hai tiếng đồng hồ trôi qua trong sự bồn chồn đến tuyệt vọng của anh. Anh khôn biết Vũ Tùng có đến đúng như gã đã tuyên bố không , nhưng ít ra gã cũng đã đánh trúng được điểm yếu ở anh. Dù căm ghét Vũ Tùng cách mấy và không biết là gã có nói thật hay không , Nguyễn cũng phải đến đây để ngồi đợi gã.

Đợi thêm nửa tiếng nữa, khi mà trong quán chỉ còn một mình Nguyễn với điều thuốc bốc khói trên tay thì Vũ Tùng đến.

Gã diện thật keng. Chiếc quần kaki chính hiệu của Úc và một chiếc áo chim cò sặc sỡ đã khiến gã có một vẻ đẹp điểm dàng. Nghênh ngang đi đến bàn của Nguyễn, gã phá lên cười sảng sặc:

- Chào ông anh. Tôi nhớ có một câu thơ nổi tiếng : "Thời gian chờ đợi , ôi rét mướt .. " Ha... ha... ha... Còn gì là khổ hơn sự chờ đợi phải không ông anh , thấy tôi đến ông anh có mừng không ?

Nguyễn lạnh lùng nhìn gã. Anh thừa biết là không bao giờ Vũ Tùng cất công đến đây chỉ để thông báo tin tức Ngân Thủy cho anh biết. Gã muốn gì ở anh. Đó là điều mà Nguyễn suy nghĩ mãi nhưng chưa tìm ra. Nhưng anh có thể chắc chắn một điều là không nên đợi một điều gì tốt đẹp từ gã lưu manh như Vũ Tùng. Anh và Ngân Thủy chỉ là kẻ thù của gã. Gã sẵn sàng làm mọi điều xấu xa cho anh và cô.

Vũ Tùng tự động kéo ghế. Nhìn thấy gạt tàn đầy ắp những gọng thuốc lá, gã nói giọng khiêu khích :

- Ông anh đã xài hết trọn gói Dunhill rồi sao?

Nguyễn nhướng mày:

- Mày muốn gì, phun ra đi.

Ngả người trên ghế , Vũ Tùng cao ngạo:

- Đây chẳng muốn gì cả. Một cuộc sống vương giả chẳng thiếu một thứ gì , khiến đâu cảm thấy cuộc đời thật vô vị.

Giọng Nguyễn miệt thị :

- Thế sao?

Vũ Tùng xoa cằm:

- Thật tình mà nói , Ngân Thủy là cái thiếu duy nhất trong cuộc đời vô vị của tôi.

Nguyễn khinh bỉ phán:

- Mày không xứng đáng nhắc đến Ngân Thủy.

Vũ Tùng lý sự:

- Lẽ ra để biết được những tin tức liên quan đến Ngân Thủy , ông phải tập nhún nhường. Cứ khiêu khích như ông anh , đừng hòng biết

một chút gì về Ngân Thủy cả.

Nguyễn giễu cợt:

- Mà thì tốt bụng với ai bao giờ.

Không hề tức giận, Vũ Tùng phá lên cười. Gã không cười sao được vì cứ nhìn vào vẻ mặt bơ phờ của Nguyễn thì rõ. Có lẽ Nguyễn đã qua một đêm mất ngủ vì nóng lòng gặp gã đó thôi. Vậy thì tội gì gã không chơi trò mèo vờn chuột. Càng làm Nguyễn đau khổ, gã càng khoái.

Giọng Vũ Tùng khoái trá:

- Tốt bụng với thiên hạ làm quái gì. Mạnh được yếu thua Thời buổi bây giờ mà nói chuyện nhân nghĩa tình cảm là xưa như trái đất, phải không ông anh?

Nguyễn nhập đề:

- Ngân Thủy đang ở đâu? Mà đừng dằng dài nữa.

Vũ Tùng tỉnh quái nhìn Nguyễn:

- Nàng đang ở với ba mẹ của nàng, ông Vĩnh Phúc. Hay nói khác đi, ba mẹ nàng đang sống với nàng.

Nguyễn quắc mắt nhìn gã. Gương mặt đều cáng và nụ cười của gã như càng làm anh nổi giận. Anh nói qua kẽ răng:

- Mà nên nhớ là tao không có nhiều thời gian để cho mày chơi trò tung hứng ở đây. Mày phun ra đi.

Vũ Tùng nháy mắt:

- Ông anh không hỏi thăm là tôi đang sống như thế nào và công ty ba mẹ tôi đang bành trướng đến cỡ nào sao?

Nguyễn khinh khỉnh:

- Dù mày có giàu đến đâu thì cũng là do những đồng tiền bất chính.

Tao quan tâm đến mày để làm gì.

Vũ Tùng cười lớn:

- Tôi biết, biết rất rõ là ông anh rất cao ngạo. Nhưng cho dù ông anh không tìm hiểu về tôi thì tôi vẫn có nghĩa vụ quan tâm đến ông anh. Sau khi du học trở về, ông anh đã tốn rất nhiều thời gian để tìm Ngân Thủy nhưng cuối cùng vẫn là đã tròng xe cát biển đông. Những gì liên quan đến ông anh, tôi đều nắm rất kỹ.

Nguyễn cười nhạt. Hóa ra Vũ Tùng vẫn quan tâm đến anh. Dĩ nhiên gã chỉ mong tìm cách để hại anh thôi.

Anh nheo mắt:

- Mày muốn làm hại tao thì hơi khó đấy.

Vũ Tùng gõ mấy ngón tay xuống bàn với vẻ trịch thượng:

- Ông anh thách đố tôi à. Thế có bao giờ ông anh chịu khó đi tìm hiểu vì sao ông Vĩnh Phúc bị sạt nghiệp không?

Nguyễn khinh khỉnh :

- Có lẽ đó là kết quả những thủ đoạn xấu xa của ông bà Đức Bảo ,
ba mẹ của mày ?

Không xấu hổ vì những lời tuyên bố của Nguyễn. Vũ Tùng đánh đét
tay lên đùi:

- Kể ra ông anh cũng có bộ não ở chỗ đội mũ.

Nguyễn quát mắt nhìn gã:

- Ông bà Đức Bảo và mày đã làm gì?

Ngả người trên ghế , Vũ Tùng cười ngất:

- Có gì đâu. Chỉ cần xúi lão Vĩnh Phúc buông hàng lậu một chuyến
thật lớn rồi báo cho nhà chức trách hốt gọn là đủ đề" cho lão ta trắng
tay Lão ta chưa bị tù là còn may đấy. Sau đó, ba mẹ tao còn tiết lộ
những bí mật làm ăn của lão Vĩnh Phúc với những đối thủ của lão. Bị
đánh từ nhiều phía , lão sạt nghiệp là cái chắc.

Nguyễn phán:

- Vô liêm sỉ.

Vũ Tùng trêu tráo:

- Thế mày có đau khổ vì chuyện Ngân Thủy làm vũ nữ không?

Nguyễn như bật ra khỏi ghế:

- Mày nói sao?

Vũ Tùng cười hô hô:

- Tao đã chiếm đoạt em rồi đẩy em ra khỏi nhà một cách tàn nhẫn.
Phản chán đời, phản thiếu tiền nên em đã lao đến mấy vũ trường
kiếm sống. Đạo này em tả tơi lắm , mấy lần lái xe ngang qua vũ
trường thấy em tao liền vọt xe chạy thẳng luôn.

Nguyễn hét lên:

- Không thể như thế được. Mày nói dối.

Vũ Tùng ngạo mạn:

- Nếu mày không tin thì thôi. Những gì tao kể đều là sự thật.

Nguyễn giận dữ nhìn Vũ Tùng. Anh không tin là Ngân Thủy có thể
làm như thế. Thiên thần bé bỏng của anh. Anh hiểu cô hơn ai hết.

Anh đe dọa:

- Mày rút đi , nếu không tao sẽ đâm cho mày vỡ mặt.

Vũ Tùng trêu tráo:

- Mày không muốn nghe sự thật về Ngân Thủy à ? Dù sự thật tàn
nhẫn đến đâu mày cũng phải biết chấp nhận. Ngân Thủy là vũ nữ.
Em không có can đảm gặp lại mày nữa đâu.

Nguyễn hét lên:

- Rút !

Vũ Tùng cười nham hiểm:

- Tao chưa nói xong mà.
 Nguyễn nắm mạnh tay lên bàn:
 - Mày bịa đặt như thế để làm gì?
 Vũ Tùng cười lớn:
 - Tao không bịa đặt. Tao chỉ nói cho mày biết sự thật. Tao muốn nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của mày. Thế thôi.
 Nguyễn vùng đứng dậy :
 - Cút ngay ! Mày là một thằng đê tiện. Tao không tin.
 Vũ Tùng cảnh giác nhìn Nguyễn. Gã đi lùi ra cửa , vẻ mặt nham hiểm. Gã biết gã không phải là địch thủ của Nguyễn.
 Chỉ có một điều an ủi cho gã là gã đã làm được cái điều mà gã mong muốn. Nguyễn sẽ đau khổ vì những tin tức mà gã đã mang lại trong sáng nay...
 - Nguyễn ! Cậu biết gì chưa?
 Đang làm việc với một đồng hồ sơ , Nguyễn ngẩng đầu lên:
 - Gì vậy ?
 Khương cười vui vẻ:
 - Một tin tốt lành cho tất cả những tên đàn ông trong công ty của chúng ta.
 Nguyễn đùa:
 - Tất cả phụ nữ đồng loạt biến mất sáng nay à ?
 Đập vào vai Nguyễn thân mật , Khương cười lớn:
 - Cậu biết không , công ty mình vừa tuyển thêm một hoa khôi còn đẹp hơn Yến Thu nữa đấy.
 Nguyễn lắc đầu cười :
 - Như thế có gì lạ đâu.
 Khương sôi nổi :
 - Chỉ mới mấy tiếng đồng hồ nhưng tại mày râu công ty mình đã có một trích ngang lý lịch về nàng : quê Mỹ Tho nhưng thời trang không chịu được , có hai bằng đại học và điều quan trọng nhất là chưa có bồ.
 Nguyễn bật cười:
 - Sao lại là quan trọng nhất ?
 Khương tuyên bố:
 - Cứ thử gặp nàng một lần rồi biết là sắc đẹp có... sức mạnh hay không. Tuyệt lắm.
 Nguyễn nháy mắt:
 - Cậu làm xong công việc sáng nay chưa?
 Khương cười xòa:
 - Tôi không thể tập trung làm việc được từ khi nàng xuất hiện.

Nguyễn xoay cây bút trong tay. Ngân Thủy vẫn hiện hữu trong ký ức với một mối tình đẹp và buồn. Giọng anh chân thành :

- Thế cậu có cần tôi làm giúp công việc ngày hôm nay không?

Khương xoa tay:

- Còn gì tuyệt hơn nữa. Tôi sẽ man đến cho cậu chồng hồ sơ của tôi. Buổi chiều.

Khi Nguyễn đang tập trung cao độ vào công việc thì có tiếng gõ cửa phòng.

Giọng anh thờ ơ:

- Vào đi.

Cánh cửa phòng được đẩy ra thật nhẹ. Rồi xuất hiện ở ngưỡng cửa là một cô gái có thân hình cân đối với đôi chân thon dài gợi cảm của một người mẫu.

Cô mặc một chiếc jupe ngắn màu kem, đi đôi giày boots màu đen thật tân thời.

Ngỡ là Nguyễn sẽ ngẩng đầu lên , nhưng anh vẫn mãi say sưa với công việc nên cô gái đành lên tiếng:

- Chào anh.

Nguyễn dừng ngang công việc. Chợt nhận ra anh đang có khách, Nguyễn liền bảo:

- Chào cô...

Cô gái cười duyên dáng:

- Xin lỗi, anh là anh Nguyễn...

Nguyễn gật đầu:

- Vâng... Thế còn cô , cô là khách hàng?

Cô gái chớp mắt:

- Em là Như Ngọc , vừa mới vào làm ở công ty.

Nguyễn lịch sự:

- Rất hân hạnh được biết cô.

Như Ngọc chum chim:

- Công việc ở đây rất mới mẻ với em. Anh có thể vui lòng hướng dẫn công việc cho em không?

Nguyễn nhún nhún:

- Được thôi. Mời cô ngồi.

Như Ngọc yếu điệu ngồi xuống ghế. Trước mặt cô là một anh chàng kỹ sư đẹp trai. Vẻ đẹp mạnh mẽ. Đó là một điều vô cùng thú vị. Chỉ mới gặp anh lần đầu tiên nhưng cô đã dành cho anh nhiều cảm tình. Nguyễn kín đáo quan sát cô gái. Đúng như những gì mà Khương đã mô tả. Rất đẹp. Rất ấn tượng. Nhưng trước vẻ đẹp lôi cuốn của cô , anh khá thờ ơ. Vẻ thờ ơ của một anh chàng không quen bị lôi cuốn

theo sóng mắt của giai nhân.

Lịch sự. Mạnh mẽ. Lạnh lùng. Đó là những gì mà Như Ngọc cảm nhận về Nguyễn. Cô duyên dáng hỏi:

- Buổi trưa anh Nguyễn ở lại công ty hay về nhà?

Nguyễn trầm giọng:

- Thường thì tôi ở lại công ty.

Như Ngọc nghiêng đầu hỏi :

- Nhà anh xa lắm sao?

Nguyễn so vai:

- Không.

Như Ngọc chớp mi:

- Thế sao anh không về nhà?

Nguyễn mỉm cười:

- Tôi sống một mình nên cũng ngại dùng bữa trưa một mình , ở lại công ty dù sao cũng vui hơn.

Như Ngọc cảm thấy vui vì những thông tin mà cô mới biết được.

Cô vui vẻ bảo:

- Em cũng muốn ở lại công ty như anh.

Nguyễn nhả nhận:

- Như thế có tiện cho cô không ?

Như Ngọc chum chim:

- Khi có anh , em sẽ không thấy mình cô độc nữa.

Bất chợt nhìn thấy ánh mắt long lanh của cô , Nguyễn hơi ngạc nhiên. Anh không nghĩ là chỉ sau mấy phút làm quen người ta có thể dễ dàng nói với nhau những lời thân mật như thế.

Liếc nhìn đồng hồ, anh trầm giọng:

- Đã hết giờ làm việc rồi. Giờ cô cũng về chứ ?

Như Ngọc yếu điệu đứng dậy :

- Lúc này em nhờ người nhà chờ đi làm. Giờ định nhờ ai đó trong công ty chờ về nhưng ngại ghê.

Vờ như không hiểu Như Ngọc muốn nhắn gửi gì với anh, Nguyễn im lặng cho tất cả hồ sơ vào tủ.

Cắn móng tay , Như Ngọc ngập ngừng gọi khẽ:

- Anh Nguyễn nè...

Nguyễn nghiêm nghị :

- Gì thế cô ?

Như Ngọc cười duyên dáng:

- Em định nhờ anh chở em về luôn tiện biết nhà em , được không anh?

Trời đất ! Nguyễn không nghĩ là cô có thể bạo dạn như thế. Anh từ

chối khéo:

- Xin lỗi... tôi lại có một cuộc hẹn với một người bạn.

Như Ngọc không để gì từ bỏ một cơ hội mà cô đã tự tìm lấy:

- Anh có thể phone cho người bạn để dời lại cuộc hẹn.

Nguyễn so vai:

- Tôi không thể làm như thế.

Như Ngọc chớp mi thật điệu:

- Vì sao thế anh ? Hay đó là một cô bạn gái?

Hơi khó chịu vì câu hỏi của cô , Nguyễn trầm giọng:

- Tôi có thể gọi taxi cho cô.

Như Ngọc trách:

- Anh chưa trả lời câu hỏi của em mà.

Nguyễn thẳng thắn:

- Vì tôi thấy câu trả lời của tôi cũng không cần thiết lắm.

Như Ngọc chum chim:

- Thế thì em hiểu rồi. Chắc chắn đó là một cô bạn gái của anh.

Nguyễn lắc đầu cười. Sự vồ vập của Như Ngọc chỉ làm anh càng nhớ Ngân Thủy. Cô như một hạt ngọc tinh khiết. "Có mất rồi mới biết là đã từng có ". Chẳng hiểu sao anh cảm thấy bùi ngùi. Ngân Thủy luôn hiện hữu trong suy nghĩ của anh. Thật khó mà quên được cô.

Như Ngọc chăm chú nhìn Nguyễn:

- Em đoán vậy đúng không anh ?

Nguyễn so vai:

- Cô muốn nghĩ như thế nào cũng được.

Như Ngọc dẫu môi:

- Anh sẽ đưa em về nhà chứ ?

Nguyễn lạnh nhạt:

- Tôi không thể. Nhưng tôi sẽ gọi taxi cho cô.

Như Ngọc nũng nịu:

- Sao anh khó thế. Nếu em nhờ anh Khương hoặc ai đó, người ta rất vui là đăng khác. Lúc này anh Khương có dặn là để anh ấy chở về nhà nhưng em đâu đã nhận lời.

Nguyễn so vai. Giờ anh mới hiểu vì sao trái tim của anh vẫn dừng đứng trước Yến Thu và Như Ngọc. Ngân Thủy không hề giống với họ. Cô rất đẹp. Nhưng trong sáng và thanh khiết biết bao.

Như Ngọc đi ra khỏi phòng. Nhìn Nguyễn khóa cánh cửa lại với vẻ mặt lạnh nhạt , cô cảm thấy tự ái kinh khủng.

Dần mạnh gót giày trên những bậc thang , cô đi xuống bên dưới.

Nguyễn thở phào nhẹ nhõm. Một cuộc gặp gỡ không hề chờ đợi.

Nhưng anh không ngờ rằng chính cô gái ấy đã đóng một vai trò quan

trọng cho những sự kiện đáng nhớ trong cuộc đời anh. Nếu gọi là ân nhân cũng không biết là có đúng hay không...

Một buổi chiều. Bảo Phương tìm đến nhà Nguyễn. Nghe tiếng chuông gọi cửa , anh vội đi ra.

Nhìn thấy cô , Nguyễn không giấu được ngạc nhiên :

- Sao Bảo Phương biết nhà của tôi ?

Bảo Phương nở một nụ cười làm sáng bừng khuôn mặt đẹp:

- Dễ thôi , em hỏi qua tổng đài.

Mở rộng cổng , Nguyễn lịch sự:

- Mời Bảo Phương vào nhà.

Cô dắt chiếc Dream qua cổng, khuôn mặt ửng hồng khi bàn tay

Nguyễn vô tình chạm lấy tay cô :

- Để tôi dắt xe giúp Bảo Phương.

Một ngôi biệt thự quá rộng rãi và đẹp. Đó là những gì mà Bảo Phương cảm nhận. Trong hoa viên chỉ trồng mỗi một thứ hoa hồng trắng.

Cô buột miệng:

- Ngôi biệt thự và vườn hoa đẹp quá.

Nguyễn mỉm cười:

- Ngoài tôi và vú già cùng lão quản gia , không còn ai nữa.

Bảo Phương bậm môi:

- Như thế , buồn lắm.

Nguyễn xác nhận :

- Bảo Phương nói đúng.

Cô đánh bạo hỏi :

- Thế anh có mừng khi Bảo Phương đến đây tìm anh không?

Nguyễn cười xòa :

- Tất nhiên , vì tôi rất hiếu khách. Có những người bạn đến chơi bao giờ cũng thú vị. Mỗi chiều thường có mấy người bạn cùng công ty đến đây.

Cô khẽ cong môi:

- Bảo Phương chỉ là bạn của anh thôi sao ?

Nguyễn thẳng thắn:

- Quên , phải gọi là em gái mới đúng.

Bảo Phương xụ mặt. Cô không biết phải làm như thế nào để Nguyễn hiểu được tình cảm của cô nữa.

Cô nghiêng đầu hỏi :

- Anh không mời em vào nhà sao?

Nguyễn bật cười:

- Xin lỗi , mời Bảo Phương.

Vào đến phòng khách , Bảo Phương mới cảm nhận hết vẻ tráng lệ của ngôi nhà. Nguyễn gọi người mang nước lên.

Giọng anh ân cần:

- Bảo Phương uống nước đi.

Cô nũng nịu :

- Sao vườn hoa nhà anh chỉ trồng độc nhất một loài hoa hồng trắng ?

Nguyễn mỉm cười:

- Bảo Phương có thích hồng trắng không?

Cô chớp mi :

- Dạ thích chứ... Nhưng tại sao chỉ là hồng trắng thế anh ?

Nguyễn trầm giọng:

- Tôi yêu vẻ thanh khiết của những nụ hồng trắng.

Biết đâu vì Ngân Thủy thích hồng trắng nên Nguyễn đã trồng độc nhất một loài hoa này để nhớ đến Ngân Thủy. Ý nghĩ chợt đến làm Bảo Phương cảm thấy buồn.

Cô bật lên câu hỏi :

- Phải chăng hồng trắng cũng gắn liền với cả kỷ niệm ?

Nguyễn gật đầu :

- Đúng thế. Ngân Thủy yêu hồng trắng , cô ấy yêu cả magarít trắng.

Tôi vẫn còn nhớ những buổi chiều chờ Ngân Thủy đến sân tennis.

Bộ đồ short trắng và khuôn mặt đẹp thơ ngây của Ngân Thủy vẫn là một ấn tượng khó quên.

Chớp mắt buồn vì thấy mình vô tình khơi lại những tình cảm đang chất chứa trong tâm hồn Nguyễn, Bảo Phương khẽ cắn môi im lặng.

Nguyễn chăm chú nhìn Bảo Phương :

- Bảo Phương đến tìm tôi có chuyện gì không?

Bảo Phương khẽ cắn môi:

- Bộ phải có chuyện gì mới tìm đến anh hả ? Tại sao anh không hiểu được tình cảm của em ? Anh không biết là em nhớ anh đến thế nào.

Phải tìm gặp anh , đó là một điều mà em đắn đo thật lâu trước khi đến đây. Tình cảm lên tiếng, lý trí đành lặng câm. Em cảm thấy khổ sở quá.

Đi Qua Nỗi Nhớ

Chương 9

Nguyễn vẫn không rời mắt khỏi Bảo Phương. Cô có vẻ buồn hẳn ,

hai hàng mi dài chớp nhẹ.

Nguyễn thờ dài:

- Tôi đã từng nói với Bảo Phương , tôi luôn xem Bảo Phương như một cô em gái nhỏ. Hãy thanh thản và quên tôi đi.

Bảo Phương nói như khóc:

- Anh có thể nói rõ hơn được không? Em không muốn tự dối mình. Thà là em nhận một sự cay đắng còn hơn. Không lẽ sau một thời gian dài như thế anh vẫn không thay đổi , vẫn sống mãi với kỷ niệm. Nguyễn lắc nhẹ đầu. Con tim có những lý lẽ riêng của nó. Anh vẫn tin là Ngân Thủy đợi chờ anh. Điều quan trọng là anh phải tìm ra cô , khi mà có lẽ vì mặc cảm với một cuộc sống nghèo khổ nên cô đã tìm cách tránh mặt anh.

Nhìn thẳng vào mắt Bảo Phương, anh trầm giọng:

- Tôi chỉ yêu Ngân Thủy mà thôi. Tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm cho đến lúc gặp lại Ngân Thủy.

Dù biết rằng Nguyễn không thể nào quên được Ngân Thủy. Bảo Phương vẫn cảm thấy hết sức đau khổ. Cô khoắc khoải :

- Anh định tìm Ngân Thủy đến bao giờ ? Từ đó đến nay đã hơn một năm trời , anh không thấy là những nỗ lực của anh đều vô ích hay sao?

Nguyễn chùng giọng:

- Cho đến khi nào con tim tôi mỏi mệt. Rồi cũng có thể tôi sẽ yêu một người con gái khác. Nhưng có lẽ... sẽ rất lâu lắm. Khi mà hình ảnh của Ngân Thủy phai nhạt trong tôi.

Bảo Phương trách móc:

- Thế có khi nào anh nhìn lại phía sau lưng anh không?

Nguyễn nhướn mày:

- Để làm gì ?

Bảo Phương thờ dài hiu hắt :

- Anh quên rằng anh có một cái bóng sau lưng.

Nguyễn so vai :

- Tôi biết chứ.

Bảo Phương nhếch môi:

- Nhưng có khi đó không phải là cái bóng của anh.

Nguyễn nhìn Bảo Phương với vẻ ngại ngùng. Anh đã hiểu cô muốn nói gì.

Bảo Phương ngược mắt nhìn anh:

- Đó là cái bóng của một người con gái yêu anh hết tâm hồn.

Nguyễn lúng túng:

- Bảo Phương... Tôi đã nói với Bảo Phương rồi... Hãy xem tôi như

một người anh.

Cô chùng giọng:

- Em muốn nói đến một tình yêu tưởng chừng như vô vọng của em. Em yêu anh, thế mà anh cứ nở vô tình quay lưng.

Nguyễn dịu dàng bảo:

- Nhưng với Bảo Phương, tôi không hề có tình yêu.

Bảo Phương nói như khóc:

- Anh có biết là anh tàn nhẫn lắm không.

Một khoảng không gian im lặng bao trùm lên hai người.

Nguyễn rời khỏi ghế. Chống hai tay lên thành cửa sổ, anh nhìn ra ngoài vườn. Bảo Phương yêu anh. Đó là điều không bắt ngờ nhưng cũng làm anh cảm thấy tội nghiệp vì cô đã vượt qua sự nhút nhát của một cô gái để tỏ tình yêu với anh. Sự từ chối của anh có lẽ đã làm trái tim của cô thương tổn không ít.

Ngân Thủy. Em đang ở đâu. Em đã biệt tăm như một cánh chim hải âu về một phương trời xa lạ. Em có biết là lòng anh còn cào mỗi khi nhớ đến những ngày chúng ta sống bên nhau. Vẫn còn nhớ em đã chăm sóc anh trong bệnh viện như thế nào. Anh phải nói như thế nào đây về tình yêu của em dành cho anh. Thánh thiện. Thanh khiết. Tiếng thở dài thật khẽ của Bảo Phương như nhắc Nguyễn trở về với thực tại. Bảo Phương đang ở bên cạnh canh, hiện hữu và thắc thỏm đến tội nghiệp.

Từ từ quay lại nhìn cô, Nguyễn hắng giọng bảo:

- Bảo Phương đi về đi.

Cô thẳng thốt:

- Anh...

Nguyễn chân thành:

- Rồi Bảo Phương sẽ quên tôi thôi. Tôi cầu chúc cho Bảo Phương vạn sự tốt lành. Cầu chúc Bảo Phương sẽ tìm thấy một nửa còn lại của mình.

Bảo Phương hỏi qua nước mắt:

- Anh không tội nghiệp em sao Nguyễn?

Nguyễn dịu dàng bảo:

- Trong tình yêu không có chỗ cho sự thương hại. Bảo Phương hãy thông cảm cho tôi. Riêng tôi, bao giờ cũng trân trọng những gì mà Bảo Phương đã cố gắng giúp tôi trong chuyện tìm kiếm Ngân Thủy.

Bảo Phương nức lên:

- Ngân Thủy. Ngân Thủy. Sao lúc nào anh cũng nhắc đến tên người con gái ấy trước mặt em. Anh là đá. Chỉ có đá mới không biết rung động trước một người con gái yêu mình thật tha thiết. Tôi ghét anh

lắm. Ghét cả Ngân Thủy và căm ghét tình cảm mà anh dành cho cô ta.

Nguyễn thờ dài:

- Bảo Phương có thể mặt sát tôi không tiếc lời nhưng Bảo Phương không có quyền xúc phạm đến Ngân Thủy cũng như mối tình của chúng tôi.

Bảo Phương nhếch môi:

- Thì anh cứ tôn thờ tình yêu ngu muội của anh cho đến lúc nhắm mắt xuôi tay đi. Anh là một kẻ điên rồ.

Nguyễn nghiêm nét mặt :

- Không phải vì thất vọng mà Bảo Phương tự cho mình cái quyền xúc phạm đến người khác. Giờ thì tôi mới hiểu được là tại sao tôi không hề rung động trước Bảo Phương. Bảo Phương hoàn toàn khác xa người con gái mà tôi yêu.

Bảo Phương cay đắng nhìn Nguyễn.

Thế là hết. Cô không mong gì Nguyễn sẽ yêu cô khi mà trong một phút không kiềm chế được cô đã để lộ ra bản tính hằn học ích kỷ của mình. Cô đã đánh mất tình yêu của cô. Cô lùi dần ra cửa rồi đi như chạy trên thảm sỏi màu trắng. Tiếng sỏi kêu lạo xạo như vụn vỡ dưới chân cô...

- Anh Nguyễn !

Đang lái xe chậm chậm , Nguyễn bỗng giật mình vì tiếng gọi. Phanh xe lại , Nguyễn chợt nhận ra Như Ngọc đang xăm xăm đi về phía của anh.

Cô tuôn một hơi:

- Gặp anh ở đây em mừng trời chết. Xe của em bị pan rồi.

Nguyễn nhíu mày:

- Xe cô ở đâu ?

Như Ngọc chỉ về phía trước:

- Kia...

Nguyễn háng giọng:

- Xe bị sao vậy ?

Như Ngọc tíu tít lia:

- Em đâu có biết. Có phải em như đàn ông các anh đâu mà biết xe hư gì. Đang chạy ngon trớn chợt xe nổ phạch một tiếng rồi dừng lại luôn.

Nguyễn dắt chiếc Su của anh đi về phía xe Như Ngọc đang dừng.

Giọng anh bần khoản:

- Hay là hết xăng ?

Như Ngọc cong môi:

- Bình xăng còn đầy ngập. Để em tra chìa khóa bật công tắc anh xem nè. Sán nay đổ nguyên một bình đầy đấy nhé.

Nguyễn cuối xuống xem lại vít lửa rồi đề máy thử. Lắng nghe tiếng nổ dứt đoạn rồi dừng hẳn của xe Như Ngọc , anh phán:

- Xe bị hư bộ chế hòa khí.

Như Ngọc vội hỏi:

- Giờ em phải làm sao ?

Nguyễn phán:

- Đem đến mấy tiệm sửa xe chứ còn làm gì nữa.

Vuốt những sợi tóc lòa xoà trước trán , Như Ngọc ca cẩm:

- Lúc này nhìn quanh, em đâu thấy có tiệm sửa xe nào đâu.

Nguyễn háng giọng:

- Cô lấy xe của tôi về công ty đi. Để tôi đẩy bộ chiếc xe của cô đem đi sửa.

Như Ngọc giãy nảy:

- Thôi đi... Em đâu dám lợi dụng lòng tốt của anh. Làm như thế kỳ chết. Xe của em hư tự dừng lại hành tội anh.

Nguyễn so vai:

- Có gì đâu. Dù sao chúng ta cũng là đồng nghiệp mà.

Như Ngọc mỉm cười mím chi:

- Hay là em cùng với anh dắt bộ xe cho vui. Lâu lâu mới có dịp gặp anh chứ ngày thường thấy anh bận rộn liên miên để gì đứng lại nói chuyện.

Nguyễn mỉm cười. Buổi trưa nắng như thế này thì vui chi nổi. Anh lắc đầu:

- Cô đừng ngại. Cứ lấy xe tôi đi đi.

Như Ngọc ngúng nguẩy:

- Chán anh ghê Bộ anh ghét em tới mức đi chung một đoạn đường anh cũng từ chối. Anh không sợ em tự ái sao ?

Nguyễn cười:

- Trưa nắng như thế này , cô đi bộ chi cho cực.

Long lanh mắt nhìn Nguyễn, Như Ngọc chúm chím:

- Có anh đi bên cạnh , em sẵn sàng đi đến cùng trời cuối đất đó.

Nguyễn lắc đầu cười:

- Cô cũng vui tính ghê Bộ cô không sợ rục giò sao.

Như Ngọc dẫu môi:

- Nếu được khổ vì anh , em không bao giờ từ chối.

So nhẹ vai , Nguyễn khẽ thở dài. Anh cũng chẳng hiểu được tại sao Khương và mấy tên đàn ông trong công ty của anh lại thích được Như Ngọc. Cách nói chuyện của cô khiến anh thấy tức cười.

Khó mà từ chối Như Ngọc được , Nguyễn đành cùng cô đi tìm tiệm sửa xe.

Chờ Nguyễn đưa xe vào tiệm xong , Như Ngọc cong môi bảo:

- Em khát nước quá chừng.

Không thể bất lịch sự với cô được , Nguyễn đành nói:

- Chúng ta ghé vào quán nước bên kia đường uống đi.

Như chỉ chờ có thể, Như Ngọc vội gật đầu thật lẹ :

- Dạ...

Gọi hai ly nước với về mặt hứng hờ , Nguyễn không biết là Như Ngọc đang ngấm nhìn anh với vẻ đăm đúi. Chừng đến khi anh quay lại , cô vẫn tỏ ra tỉnh bơ.

Giọng cô nũng nịu:

- May mà em gặp anh nếu không chẳng biết xe hư như thế nào để sửa.

Nguyễn lạnh nhạt:

- Dễ thôi. Cô chỉ cần đem đến thợ sửa xe là người ta cho biết xe cô bị hư chỗ nào. Tôi đâu có rành như thợ sửa xe.

Như Ngọc dài giọng:

- Nhưng những người thợ sửa xe đâu có lương tâm. Thường xe người ta hư một đường , họ lại nói một nẻo. Em ít khi tin họ lắm.

Nguyễn nhướn mày:

- Cũng tùy người thôi. Bộ chuyện gì cô cũng đa nghi như thế sao?

Như Ngọc dẫu môi:

- Trong chuyện tình cảm cũng như thế. Em ít tin miệng lưỡi của đàn ông lắm.

Dù không thích nghe những câu chuyện nhạt nhẽo của Như Ngọc , Nguyễn cũng phải bật cười:

- Bộ đàn ông xấu lắm hả ?

Như Ngọc nhìn Nguyễn bằng ánh mắt nồng nàn:

- Anh không nằm trong số đông ấy. Anh khác họ.

Nguyễn lại bật cười. Hình như trong đôi mắt của Như Ngọc , anh là một người hết sức hoàn hảo.

Giọng anh hóm hỉnh :

- Tôi còn xấu hơn những người đàn ông mà cô ghét nữa đó.

Như Ngọc xụ mặt nhận xét:

- Hình như anh có thói quen nói ngược lại những gì mà em nói. Chưa bao giờ em thấy anh chịu khó... chiều chuộng em.

Nguyễn cười :

- Vì thế tôi mới nói là tôi rất đáng ghét.

Như Ngọc chu môi:

- Người ta nói không sai. Theo tình tình trốn , trốn tình tình theo. Em đúng là điên nên yêu một người không yêu mình. Trong khi đó lại có những anh chàng yêu em chết bỏ nhưng em lại không đoái hoài đến. Nguyễn so vai im lặng. Anh biết là Như Ngọc muốn nói đến chuyện Khương đeo đuổi cô ta nhưng cô ta lại không yêu.

Ngỡ là Nguyễn không biết , Như Ngọc đồng đánh hỏi :

- Anh thân với anh Khương lắm hả ?

Nguyễn trầm giọng:

- Cũng như bao đồng nghiệp khác.

Như Ngọc liếc môi :

- Anh Khương có hay tâm sự gì với anh không?

Nguyễn lạnh nhạt :

- Không.

Như Ngọc thì thào:

- Anh Khương yêu em chết bỏ đấy.

Nguyễn nhướn mày:

- Sao cô biết.

Như Ngọc cười tỉnh bơ :

- Anh Khương tỏ tình với em. Khi nào rảnh , em cho anh xem cả chục lá thư của anh Khương viết cho em.

Nguyễn kêu lên :

- Thôi...

Như Ngọc chưng hửng:

- Bộ anh không thích sao?

Nguyễn nghiêm mặt phán:

- Khương viết cho cô thì cô nên đọc một mình chứ đừng nên... phổ biến cho một người nào khác.

Như Ngọc cười tỉnh bơ:

- Anh Khương viết cho em thì em có quyền chứ. Mà anh sợ gì chứ.

Mấy lá thư đó em đã đưa cho mấy đứa bạn thân của em trong công ty coi rồi.

Nguyễn nhếch môi:

- Cô nên tôn trọng Khương , cho dù cô không yêu Khương.

Như Ngọc nhìn sững Nguyễn một cái :

- Sao anh biết là em không yêu Khương ?

Nguyễn mĩa mai:

- Cô đã tuyên bố lúc nãy , cô quên rồi sao.

Vuốt lại tóc, Như Ngọc cười duyên :

- Em quên thật tình. Tại có nhiều người yêu em quá nên em không nhớ được. Mà không chỉ trong công ty của mình thôi đâu. Có đến

hơn chục anh chàng sẵn sàng quỳ dưới chân em dâng tặng trái tim.
Nguyễn búng điều thuốc vào gạt tàn. Anh khẽ nheo mắt:

- Có lẽ đã đến lúc cô... lượm đại một trái tim mà người ta dâng tặng.

Như Ngọc chu môi:

- Chi vậy anh?

Nguyễn nhún vai:

- Một trái tim là đã quá đủ.

Như Ngọc nũng nịu :

- Nhưng em đâu có yêu ai trong bọn họ. Như em đã nói với anh, cái anh chàng mà em yêu... đáng ghét lắm.

Nguyễn nheo mắt phán:

- Cô cũng đừng nên để tâm đến hắn, và cũng đừng yêu hắn chi cho cực.

Như Ngọc liếm môi:

- Nói như anh thì rất dễ. Nhưng tình yêu mà anh , khó mà cưỡng lại ma lực của con tim. Nói ghét nhưng thật ra rất yêu.

Nguyễn đốt một điếu thuốc khác , băng quơ nhìn ra khung cửa sổ.

Như Ngọc chăm chú nhìn anh:

- Anh Nguyễn này...

Nguyễn quay đầu lại:

- Sao?

Như Ngọc cong môi:

- Em muốn hỏi tại sao không khi nào anh và em nói chuyện tâm đắc với nhau cả.

Nguyễn nhướn mày:

- Vì tôi và cô khác nhau về suy nghĩ.

Như Ngọc nhúng ngón tay vào chén trà nguội , vẽ những vòng tròn vô nghĩa trên mặt bàn cô thở hắt một cái:

- Em nghĩ mãi mà vẫn không hiểu được tại sao anh lúc nào có vẻ lạnh nhạt với em. Mỗi lần mang hồ sơ vào phòng anh ký, em cứ muốn run lên vì thái độ xa cách của anh.

Nguyễn trầm giọng:

- Tôi đã nói là tôi rất đáng ghét , cô không nhớ sao?

Giọng Như Ngọc tha thiết :

- Anh là người duy nhất mà em có cảm tình. Giá như em có một người tình như anh thì hạnh phúc biết mấy. Có bao giờ anh rung động trước tình cảm của em không Nguyễn.

Nguyễn so vai. Điệp khúc mà Như Ngọc đang nói , anh nghe không chỉ một lần.

Nghiêng tay nhìn đồng hồ , Nguyễn hắng giọng:

- Cô ngồi chờ ở đây. Để tôi xem xe đã sửa xong chưa.

Như Ngọc vội nói:

- Em biết à chưa xong đâu mà. Bộ anh không nhớ là lúc nãy thợ sửa xe bảo là chờ khoảng nửa tiếng sao ? Mà anh chưa trả lời câu hỏi của em đó.

Nguyễn thăm nhận xét , một cô gái thật bạo dạn và thời trang cực kỳ không có vẻ gì là tỉnh lẻ quê ở Vĩnh Long như Khương đã nói.

Nguyễn nhướn mày:

- Quê cô ở Vĩnh Long à ?

Như Ngọc chớp mắt thật điệu :

- Sao anh biết ?

Nguyễn nhún vai:

- Tôi nghe mọi người trong công ty.

- Khương à ?

- Không.

- Thế thì ai ?

- Tôi không nhớ rõ nữa.

Như Ngọc chum chim cười:

- Anh có suy nghĩ gì về gốc gác của em không?

Nguyễn cười:

- Tôi không tin.

Thay vì xấu hổ , Như Ngọc có vẻ tự đắc:

- Bất cứ một người nào tiếp xúc với em cũng có nhận xét như anh.

Dù chỉ lên thành phố chưa đầy một năm nhưng em đã lột xác đến độ không ngờ. Chỉ nhìn cách ăn diện của em , ai cũng lầm đó.

Chừng như được bật trúng đài , Như Ngọc nói huyên thuyên một hơi:

- Em có một cô em họ xa ngốc không thể tả. Nếu em từ bỏ vùng sông nước để lên thành phố tìm kiếm cho mình những cơ hội thì nó lại làm chuyện ngược lại.

Nguyễn thờ ơ nhả khói. Anh không quan tâm đến những câu chuyện không đầu không đuôi của Như Ngọc. Như Ngọc hơi tự ái , cô lý sự :

- Bộ nãy giờ anh tưởng em bịa chuyện hả ?

Thấy Nguyễn cũng không buồn trả lời, Như Ngọc chép miệng nói một hơi :

- Cũng tại ông chú họ của em sạt nghiệp nên cả gia đình nói mới tìm về quê đó. Ba năm rồi.

Một tia chớp lóe lên trong đầu của Nguyễn. Anh gắng hỏi :

- Chú của cô là ai vậy?

Như Ngọc so vai:

- Ai mà không biết ông Vĩnh Phúc , thương gia chuyên kinh doanh

hàng điện tử. Lúc trước giàu lắm , nhưng giờ thì tiêu điều rồi.

Nguyễn kinh ngạc :

- Cô vừa nói sao?

Như Ngọc nhìn Nguyễn với ánh mắt lạ lùng:

- Anh sao vậy ?

Giọng Nguyễn hồi hã :

- Hãy cho tôi biết là ông Vĩnh Phúc đang ở đâu ?

Như Ngọc vẻ mặt thận trọng:

- Bộ Ông chú họ của em có nợ nần gì anh hả ? Em không liên quan gì đến nợ nần của ông đâu nha.

Nguyễn xúc động:

- Ngân Thủy con của ông Vĩnh Phúc chính là người yêu của tôi.

Như Ngọc sửng người nhìn Nguyễn. Cô kêu lên :

- Sao lại có thể như thế được ?

Nguyễn tha thiết:

- Đó là sự thật. Ngân Thủy hiện nay ra sao , cô có biết hay không?

Cô hãy cho tôi biết địa chỉ của họ Suốt đời tôi không bao giờ quên ơn của cô đâu.

Như Ngọc thở hắt một cái. Cô không hề mong một kết thúc như thế này.

Giọng cô bức tức:

- Ngân Thủy không đáng để anh tôn thờ đâu. Giờ nó hết như một cô gái quê mùa, sống lênh đênh trên sông nước. Em nghĩ rằng tốt nhất anh nên quên nó đi. Không chừng gặp lại nó anh bỏ trốn luôn đó.

Nghe nói da đen thùi lủi , tóc vàng cháy... nó bây giờ xấu lắm. Sợ anh cũng không nhận ra nữa đâu.

Nguyễn trầm giọng:

- Cho dù Ngân Thủy thay hình đổi dạng như thế nào đi nữa thì tôi vẫn yêu Ngân Thủy. Tình yêu giữa chúng tôi cô không thể hiểu hết được đâu. Hãy cho tôi biết địa chỉ của Ngân Thủy ngay đi.

Vẻ mặt Như Ngọc đành lại :

- Thật ra em cũng... không biết là nó đang ở đâu nữa. Nó cũng không phải là bà con với em. Chuyện mà em vừa kể xem như đùa.

Nguyễn quát vào mặt Như Ngọc:

- Cô nói dối.

Như Ngọc nhún vai rất dầm:

- Nếu sự nói dối ấy có lợi cho em thì cũng nên nói dối lắm chứ. Tại sao em phải chỉ chỗ ở của Ngân Thủy cho anh khi mà em yêu anh , em không thể sống xa anh được.

Nguyễn tuyên bố:

- Thôi được rồi. Nếu cô không chịu chỉ chỗ ở của Ngân Thủy thì tôi vẫn có cách tìm ra Ngân Thủy. Tôi sẽ về Long Xuyên và bằng bất cứ giá nào, tôi cũng tìm được Ngân Thủy của tôi.

Vụt đứng dậy , Nguyễn đi ra khỏi quán. Tiếng của Như Ngọc thất vọng sau lưng:

- Anh Nguyễn... Anh Nguyễn...

Một tuần lễ rông rã kiếm tìm , cuối cùng Nguyễn đã tìm được đích xác chỗ ở của ông Vĩnh Phúc. Bước qua hai đám ruộng, đi trên những con đường thơm mùi đất Nguyễn cảm thấy tâm trạng hồi hộp nôn nao hơn bao giờ hết. Kia là dòng sông với chiếc thuyền đang neo đậu trên đó có cô gái anh vô cùng yêu thương. Chỉ mới nghĩ đến cảnh hội ngộ , trái tim phong sương của anh đã nhói lên.

Trước mũi thuyền , một ông già đang lui cui phơi mấy con cá khô sặc.

Không kìm được xúc động. Nguyễn kêu lên:

- Ông chủ...

Ông Vĩnh Phúc quay lại. Về mặt ông sững sờ tột độ. Trước mặt ông là Nguyễn.

Trong bộ đồ Jean đơn giản màu xám , anh vẫn toát lên vẻ sang trọng.

Không nói nên lời , ông Vĩnh Phúc lắp bắp:

- Cậu... Nguyễn...

Nguyễn bước xuống thuyền. Ôm chầm lấy ông Vĩnh Phúc , anh nghẹn ngào:

- Ông chủ...

Giọng ông Vĩnh Phúc đầy mặc cảm:

- Cậu đừng gọi tôi như thế nữa. Cứ gọi tôi là chú... Chú Năm. Như cậu thấy đó , tôi chỉ là một người đàn ông nghèo khổ chứ không còn là ông chủ của cậu nữa.

Nguyễn nắm lấy tay người đàn ông đã từng một thời là chủ của anh :

- Hơn một năm nay tôi đã tìm ông chủ khắp nơi , đến bây giờ mới gặp.

Đưa mắt nhìn khắp thuyền , Nguyễn hỏi giọng thắc thỏm :

- Thưa ông chủ , Ngân Thủy đâu rồi ?

Ông Vĩnh Phúc ứa nước mắt:

- Nó vừa mới đi chợ. Nó về ngay bây giờ. Hơn bốn năm nay , con gái tôi cũng mỗi mòn chờ đợi cậu.

Sau giây phút bàng hoàng vì cuộc hội ngộ bất ngờ, kéo tay Nguyễn ông Vĩnh Phúc xúc động bảo :

- Cậu vào đây.

Đi vào khoang thuyền, ông Vĩnh Phúc và Nguyễn cùng ngồi xuống. Giọng ông Vĩnh Phúc chân thành :

- Nguyễn à... Chú muốn cậu đừng gọi chú là ông chủ nữa. Nếu cậu còn nể chú thì hãy làm theo yêu cầu của chú. Chú rất hối hận vì những gì mình đã gây ra cho cháu và Ngân Thủy.

Nguyễn cúi đầu :

- Dạ... Nhưng... chú cũng không nên buồn nữa. Cháu về đây là để đón chú và Ngân Thủy lên lại thành phố.

Ông Vĩnh Phúc kêu lên:

- Không... Không cháu à... Chú còn mặt mũi nào mà về lại đó. Chú không muốn lợi dụng tình cảm của cháu đâu.

Nguyễn trầm giọng:

- Cháu yêu Ngân Thủy. Nếu chú cho phép , cháu xin được cầu hôn với em và xem chú như người cha ruột của cháu.

Ông Vĩnh Phúc ứa nước mắt:

- Cháu càng cao thượng bao nhiêu thì chú càng xấu hổ bấy nhiêu. Trước đây chú đã từng ngăn cấm cháu yêu Ngân Thủy mà , cháu không nhớ sao ?

Giọng Nguyễn thiết tha:

- Cháu hiểu là chú làm như thế chẳng qua vì quá thương Ngân Thủy , sợ Ngân Thủy khổ. Cháu không bao giờ oán trách chú cả.

Ông Vĩnh Phúc chùng giọng:

- Cuộc đời bể dâu. Giờ chú mới hiểu được chỉ có ân tình là tồn tại mãi với thời gian , tiền bạc chỉ là phù du Nhưng nếu cháu vẫn còn thương thì đón một mình Ngân Thủy về trên đó. Còn chú, chú muốn sống một cuộc sống ẩn dật ở một nơi mà chú cảm thấy thật thanh bình , từ dòng sông bên nước cho đến con người sống chung quanh đây.

Nguyễn hắng giọng:

- Nếu chú không quay lại thành phố thì cuộc trở về của cháu là vô nghĩa. Làm sao Ngân Thủy và cháu có thể vui khi chú ở lại nơi này. Vả lại , cháu biết là chú khó mà rời xa khỏi thương trường. Những kinh nghiệm làm ăn của chú lâu nay sẽ giúp chú khôi phục lại những gì đã mất. Cháu sẽ tạo mọi điều kiện để chú làm lại từ đầu. Chú là một thương gia giỏi mà.

Ông Vĩnh Phúc lặng nhìn Nguyễn. Nguyễn vừa nói lên những điều thầm kín mà ông muốn chôn chặt. Phải , thương trường cho dù là chiến trường thì ông cũng khó lòng mà từ bỏ nó. Cuộc trở lại lần này của ông chắc chắn sẽ có một kết quả thật tốt đẹp từ những bài học kinh nghiệm xương máu. Ông sẽ làm lại từ đầu với sự lương thiện.

Xòe hai bàn tay rám nắng ,ông Vĩnh Phúc nhếch môi :

- Chú rất cảm kích trước thịnh tình của cháu. Cháu quá tốt. Chú không biết nói gì hơn.

Nguyễn còn ngồi nói chuyện với ông Vĩnh Phúc một lát nữa rồi đi ra đầu mũi thuyền ngóng đợi Ngân Thủy. Anh nóng ruột hết sức. Chỉ mong được gặp lại cô , được nghe giọng nói trong trẻo quen thuộc của cô.

Bóng dừa nghiêng nghiêng soi trên dòng nước. Một khung cảnh thật hiền hòa.

Nguyễn cúi người xuống định vốc nước lên rửa mặt , chợt anh khựng lại.

Từ trên bờ , Ngân Thủy đang đi về phía con thuyền.

Chợt cũng vừa chợt nhận ra anh , cô ghen ngào kêu lên:

- Trời... anh Nguyễn...

Nguyễn vọt lên cầu ao. Anh như bay đến bên cô và ôm Ngân Thủy trong vòng tay.

- Ngân Thủy...

Nước mắt thay cho lời nói. Ngân Thủy khóc như chưa từng được khóc. Nguyễn cũng khóc. Những giọt nước mắt mừng vui vì xúc động của cuộc hội ngộ sau hơn bốn năm xa cách.

Giọng Ngân Thủy thắc thỏm:

- Gia đình em giờ đây đâu có xứng đáng với anh.

Vuốt những sợi tóc mềm thơm tho của cô , Nguyễn soi vào đôi mắt đẹp như nhung :

- Đừng nói như thế , anh buồn. Chỉ có tình yêu của chúng ta mới là quan trọng. Anh yêu em. Anh đi tìm em suốt hơn một năm nay. Dù sự kiếm tìm có lúc tưởng chừng như vô vọng nhưng anh vẫn kiếm tìm vì anh nghĩ là em vẫn chờ đợi anh.

Vùi mặt vào ngực Nguyễn , Ngân Thủy bật khóc:

- Thế mà có lúc em nghĩ là anh đã quên em rồi.

- Em có nhớ anh không Ngân Thủy ?

Cô phụng phịu :

- Anh biết em yêu anh như thế nào rồi mà còn hỏi.

Nguyễn nhìn như hút vào đôi môi cong hờn dỗi:

- Em có nhớ kỷ niệm giữa hai chúng ta không?

Cô chớp mi:

- Những kỷ niệm về anh là hành trang cho em những ngày cùng ba lánh mặt sống nơi đây.

Nguyễn dịu dàng bảo :

- Anh không thể nào quên được kỷ niệm của chúng ta Càng hồi

tưởng , càng nhớ em quay quắt.

Cô cắn môi :

- Cũng có lúc em tưởng tượng là anh đã có vợ , rồi anh quên em luôn.

Nguyễn búng nhẹ lên chiếc mũi thanh tú :

- Ai cho phép em nghĩ xấu về anh như thế. Trong lúc anh nhớ em , tìm kiếm em và muốn điên lên vì tuyệt vọng thì em lại tưởng tượng như vậy.

Cô hỏi anh giọng thắc thỏm:

- Anh có thấy em thay đổi nhiều không ?

Nguyễn vuốt tóc cô :

- Thay đổi gì em ? Bộ em không còn yêu anh nhiều như trước nữa hả ?

Dậm chân, cô ửng hồng mặt:

- Không phải ý em muốn hỏi vậy. Em muốn hỏi là anh thấy em có xấu đi không?

Nồng nàn nhìn cô ,Nguyễn cười:

- Anh thấy em đẹp hơn trước nữa thì có. Chỉ có sự hồn nhiên ngây thơ là không đổi chút nào. Em vẫn là Ngân Thủy của anh. Một Ngân Thủy mà không có cô gái nào có thể thay thế được trong trái tim của anh. Nếu anh xin phép ba cầu hôn với em thì em sẽ đồng ý làm vợ anh chứ ?

- Làm vợ ?

Ngân Thủy xấu hổ nhìn Nguyễn. Vòng khỗi vòng tay ấm nồng của anh , Ngân Thủy bỏ chạy.

Giọng Nguyễn đầy yêu thương:

- Ngân Thủy...

Dù ngôi biệt thự có đẹp đến bao nhiêu đi nữa và cũng không có ý định bán đi bao giờ , nhưng khi có một người nào đó đặt ra một giá mua thật cao thì người ta buộc phải xem lại lời đề nghị ấy.

Người đưa ra một giá thật cao đó chính là Nguyễn.

Sau cuộc thương lượng , ba của Bảo Phương đã đồng ý bán ngôi biệt thự màu trắng rất đẹp mà cha con ông đang ở cho Nguyễn.

Một tiệc cưới thật dễ thương và long trọng của Nguyễn và Ngân Thủy đã được tổ chức ngay tại biệt thự đó.

Cô dâu thật đẹp với chiếc váy dài màu trắng có một chiếc bông hồng đỏ kết ngang eo lưng thật cách điệu. Vương miện kết bằng hoa hồng trắng đội trên mái tóc mềm xõa ngang vai khiến nhìn cô giống như một cô công chúa ngây thơ trong truyện cổ tích. Hoàng tử của cô là một anh chàng mày rậm có vẻ đẹp mạnh mẽ đủ để làm xiêu lòng bất

cứ cô gái nào.

Lời chúc tụng và sâm banh nổ không ngớt. Cô dâu và chú rể như ngập trong hoa và những lời chúc tốt lành.

Nửa khuya.

Khi chiếc xe cuối cùng của người khách cuối cùng lăn bánh ra khỏi cổng. Trong vườn hoa đẹp như mộng dưới ánh trăng vàng là một đôi uyên ương hạnh phúc nhất trên thế gian.

Vòng tay ấm nồng của anh và bờ môi thanh khiết mềm mại của cô đã đưa anh và cô lên đến tuyệt đỉnh hạnh phúc.

Ngôn ngữ hóa thừa. Khi mà những nụ hôn ngọt ngào là những nụ hoa bừng nở trong vườn trăng...

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 05/08/2004 11:57:15 CH